

***NOVÁ HVIEZDA
UHORSKEJ
KRAJINY***

NOVÁ HVIEZDA UHORSKEJ KRAJINY

To jest:

Najsvätejšia Božia Matka a Matka Bolestivá

M Á R I A

V milosti plnom šťastínskom obraze pri
konci vekov zázračná,

Všetkým verným duševne i telesne spasiteľná, milosťami
prvých rokov, akože svojou mocou
a materskou dobrotivosťou hojnými
svedkami mariánskemu čitateľovi
z latinského jazyka do slovenského preložená
a velebnými pátrami kláštora šťastínskeho,
Rádu svätého Pavla Prvého Pustovníka
Slávnej Arciprovincie Uhorskej predstavená.

So štedrým nákladom Reverendissimi
Domini Georgi EMERICI AGNELLI
Proto-notarii Apostolici, Abbatis
B.V. Mariae de Kompolth
Archi.Diakoni Nitrien., Eccl. Metropolitanae
Strigoniensis Canonici
prvýkrát na svetlo vydaná.

V kráľovskom meste Trnave

Vytlačená v Akademickej tlačiarňi Societ. Jesu, Roku 1751¹

¹ Tento elektronický prepis a úprava je vykonaný v rokoch 2019-2022 s využitím druhého samizdatového vydania:

Jozef Fríbort 2001 porovnávané s ručne písanou kronikou šťastínskych pavlínov 1732-1736

Latinská verzia knihy z roku 1746 je dostupná na internete:

<https://play.google.com/store/books/details?id=x6BeAAAAcAAJ&rdid=book-x6BeAAAAcAAJ&rdot=1>

Slovenská verzia z roku 1751:

http://digital.onb.ac.at/OnbViewer/viewer.faces?doc=ABO_%2BZ161899804

Mariánskemu čitateľovi.

Aj keď už dávno sme mali požiadavky, ale pre rozličné nedostatky sa nemohli vykonať, teraz tebe, mariánsky čitateľ, predkladáme; knižku v ktorej prednášame ako prvotiny premocnej a láskavej našej šťastinskej zázračnej Matky, ktoré prvé tri roky osvietili štedro vyliate milosti a dobrodenia, tak tiež začiatok najmilostivejšieho obrazu.

Najprednejšia príčina nášho písania je preukázať česť a chválu Matke toho Syna, ktorému povinná je česť a sláva. Druhá: žeby náchylnosť a láska tvoja horiaca k Bohu a k jeho Bolestnej Matke, bola zapálená novým plameňom a pobožnosť, hoc už k Blahoslavenej Panne starodávna, vrúcnejšie bola rozmnožená. K tomu, aby si vyrozumel a uznal silu, moc, dobrotivosť rozhlásené nielen v Uhorskej krajine, ale tiež v mnohých okolo ležiacich kráľovstvách.

K nej teda s dôvernosťou, akože k najdobrotivejšiemu trónu milosti smelo pristúp mariánsky čitateľu, ona sama láskavo nás k sebe skrz mudrcov privoláva: poďte ku mne všetci, ktorí ma žiadate a od splnení mojich naplnení budete (Kaz 24), akoby chcela povedať: všetci, ktorí pracujete a ste obťažení, ja vás občerstvím (Mt 21). Všetci, ktorí lačniete a žízňte po spravodlivosti, všetci, ktorí ste biedni a potupení, vo mne česť a bohatstvo sa nachádza (Prís 8). Poďte ku mne všetci zarmútení, lebo blízko som ja tým, ktorí sú zarmúteného srdca a ponížení duchom, spasím ich a pomôžem im v zármutku (Ž 34). Poďte ku mne hriešnici, k vášmu útočišťu, lebo môj plášť materskej ochrany a moje veľké milosrdenstvo prijíma hriešnikov (Lk 15). Poďte ku mne všetci nemocní, lebo moje hotové spasenie a uzdravenie je blízke (Iz 58). Poďte ku mne všetky pobožné a bohabojné duše, k vašej Matke sa priviňte; lebo ja som Matka pekného milovania a milujem tých, ktorí mňa milujú (Sir 24, Prís 8). Preto s veľkou nádejou a dôvernosťou mariánsky čitateľ, ponáhľaj sa k Bolestnej Matke a iste skúsiš, čo pred tým mnohí, totižto: v bolestiach tvojich úľavu, tvojim ranám užitočné vyliečenie, v protivenstvách potešenie, v nebezpečenstve útočiste a v úzkostiach istú obranu. A prosím, čo bys nemal od nej očakávať? Čo nedúfať? Vidiac, aká láskavá, aká milosrdná, zvlášť v biednych a núdzných terajších časoch v šťastinskom obraze sa preukázala. A koľko rozličných nemocí uzdravila! Ako mnohých zatvrdilých hriešnikov k spravodlivému pokániu naklonila! Ako milostivo všelijaké nedostatky od milovníkov svojich odvrátila! Čože zreteľne uvidíš v niže opísaných jej účinkoch. Mnohé lásky a milosti svojim milovníkom preukázala a omnoho väčšie preukáže, ak s plnou nádejou sa budeš k nej utiekať; lebo jej rozkošou je so synmi ľudskými spolupracovať a až do skončenia sveta s nimi dobročinne zostávať. Máš nakoniec, mariánsky čitateľ vedieť, že v tejto knihe, nie sú spísané všetky milosti a zázraky, ktoré boli oznámené, pretože mnohé také predniesli, ktoré alebo zreteľne nevyložili alebo s hodnoverným svedectvom nepotvrdili. Preto len také účinky najdobrotivejšej Matky a zázraky (a to síce s najlepšou vierou) na svetlo vydávame, u ktorých sa nenachádza žiadna pochybnosť. Lebo ako hovorí svätý Bernard : Česť Kráľovnej miluje spravodlivosť; Panna Kráľovská falošnej chvály nepotrebuje, naplnená súc cťou a chválou (List 174). Čo ale o milostiach a zázračných účinkoch tu bude prednesené, má sa rozumieť, podľa

uznania Rozkazu a Dekréta Najsvätejšieho Otca a Pána Urbana ôsmeho rímskeho pápeža.²

KAPITOLA PRVÁ

O prvopočiatku svätého obrazu Blahoslavenej Panny M Á R I E Matky bolestnej šaštínskej.

Mestečko Šaštín, uhorsky Šašvár, nemecky Schosberg nazývajú, leží v Nitrianskej stolici, v Arcibiskupstve Ostrihomskom. Od starodávna bolo dedičstvom osvietenej rodiny pánov grófov Cobor de Czobor Szent-Mihály. Vtedy bolo založené jeho exelencii pánu Jánovi Fryderikovi, Svätej rímskej ríše grófovi á Sailern Afpangh, Jeho milosti cisárskej skutočnej tajnej rady Vicekancelárovi; od neho potom zase sa dostalo najvznešenejšiemu a ctinajhodnejšiemu Kniežaťu Sygmundovi, svätej rímskej cirkvi kardinálovi z grófov á Kollonitz, arcibiskupovi viedenskému, nášho rádu prvopustovníckeho najdobrotivejšiemu ochrancovi; teraz ale už najjasnejšiemu cisárovi Františkovi Štefanovi, kniežaťu lotrinskému a barrylskému, veľkému vodcovi getrurskému, prináleží.

Pristúpme už bližšie k nášmu predsavzatiu. Roku tisíceho päťstého šesťdesiateho štvrtého panoval na šaštínskom panstve pán **gróf Imrich Czobor**, ako bohatstvom tak z vicepalatínskej hodnosti vznešený s osvietenou svojou manželkou **Angelikou Bakwič**, niekedy vychýreného Woganského vodcu Pavla Bakwič, výbornou dcérou. (O čom obšírnejšie Istfanus píše vo svojej Kronike.) Stalo sa v tom čase, že tento gróf so svojou grófkou jazdiac, keď boli práve na mieste, kde teraz milostiplný obraz Bolestnej Matky si s obzvláštnou milosťou ctíme, neviem z akej príčiny hnevom príliš pohnutý, poručil svojej panej vystúpiť z vozu spolu s jej služobnou. Poslúchla bez otáľania rozkaz svojho pána: ale toto potupenie spôsobilo nie malú bolesť v jej srdci; odtiaľ nemajúc žiadneho ľudského potešenia vo svojom žalostnom stave, s vrúcnou náchylnosťou k Bolestnej Božej Matke sa utiekala. Pre tú trpkosť, ktorá prerazila jej materinské srdce, keď svojho najmilšieho Syna zmodralé telo z kríža zložené držala na svojom lone, s veľkou horlivosťou žiadajúc, aby terajší zármutok na radosť ráčila obrátiť. K tomu sa zaviazala aj sľubom, že na večnú pamiatku tak obdržanej milosti, ku cti a chvále Bolestnej Matky na tom mieste dá vystaviť jej obraz. Ajhľ'a! Sotva tento sľub vo svojom srdci vykonala, hneď našla, čo tak žiadostivo hľadala: Lebo najdobrotivejšia Rodička Božia, nielen tak hnevlivé pohnutie v srdci svojho pána skrotila, ale aj k predošlej manželskej láske naklonila tak ďaleko, že on, ľutujúc svojho činu, z hradu vystavaného odtiaľ voz pre ňu poslal a prichádzajúc so zvláštnym znamením lásky privítal. Pobožná pani zanechajúc iný

² Úvod po 250. rokoch

K už spomínanému samizdatovému vidaniu tejto knihy z roku 2001 napísal autor vidania úvod v tomto znení: Aj teraz na začiatku XXI. storočia a tretieho tisícročia mnoho ľudí sa pýta prečo práve v Šaštíne sídli Patrónka Slovenska. Sedembolestná Panna Mária. Odpoveď nájdú aj v tejto knihe. ktorá je prvou knihou, v pôvodine vydanou v roku 1751 vtedajšími správcami šaštínskeho chrámu, otcami Paulínmi. Toto ma viedlo tomu, aby som pôvodnú knihu napísanú v jazyku latinskom, maďarskom, nemeckom a slovenskom (tlačenú však nemeckým švabachom) prepísal do latinky a za výdatnej pomoci Mgr. Marka Nádaského, profesora slovenčiny na Gymnázium Jána Bosca v Šaštíne, dal do dnešnej slovenčiny. Takto táto kniha chce Vám povedať o počiatkoch pútnictva do Šaštína a ozrejmiť prvé zázračné milosti, ktoré boli podkladom pre vyhlásenie sochy Sedembolestnej za milostivú. Ďakujem všetkým, ktorí mi pomohli k vydaniu tejto knihy. Nech všetkým nám je odmenou prehĺbenie viery a úcty ku Spasiteľovi a jeho Matke u každého, kto si ju prečíta a povzbudí sa vrúcnyimi prosbami našich predkov o pomoc v ťažkostiach k Sedembolestnej Panne Márii, Patrónke Slovenska. V Šaštíne, dňa 15. septembra 2001, na sviatok Sedembolestnej Panny Márie. Patrónky Slovenska. Jozef Frišort

rozhovor, svojho pána oboznámila so svojim sľubom. On rád so sľubom súhlasil a sám tiež sa usiloval tak príjemný sľub splniť. Preto bez veľkého otáľania, roku už predmenovaného, svätý tento obraz Bolestnej Matky blízko hradu na peknej lúke do trojhrannej kaplnky so zvláštnou úctou vložili: ktorý bol urobený umelecky z dreva, podľa svedectva všetkých, ktorí ho videli, pre najtrúchlivejší svoj obličaj, velebnosť a dôstojnosť, jedného každého k nejakému spasiteľnému strachu, k vnútornému spoluutrpeniu, k bolesti a hojným, však ale k užitočným, slzám pohybuje. Tak velebný tento obraz Bolestnej Matky je vyložený, hneď s veľkou horlivosťou mariánskymi ctiteľmi je navštevovaný a čím viac rástla k nemu láska verných, tým omnoho viac rozmnožovala sa prívetivosť najdobrotivejšej Panej. Tak tunajší obyvatelia od svojich starších ponaučení vydávajú svedectvo, že už pred okolo deväťdesiatimi rokmi Bolestná naša statua, zjavnou úctivosťou a pobožnosťou bola zvelebená, a tiež, že mnohí obveselení od jej trúchlivej tváre, s radosťou sa navrátili do svojich domovov.

Zatiaľ ale cez ukrutné turecké vojny, prenasledovania a nešťastlivé roztržky v Uhorskom kráľovstve, všetka úctivosť, pobožnosť a láska, ktorá pred tým k svätému obrazu kvitla, je zvädnutá. Aby teda svätý obraz v týchto vojnových búrkach bol zachránený od všetkých neúctivosti, bol prenesený zo svojho miesta do kaplnky šaštínskeho hradu založenej svätému Imrichovi, kde tiež vo veľkej hodnosti a úctivosti bol dotiaľ držaný, dokiaľ jej obzvláštnymi ctiteľmi exelenciou, pani grófkou Barborou Erdódy de Monyorókerék, jeho exelencie pána grófa Adama Czobor najmilejšej manželky, na predošlé miesto znova bol vyložený; k tomuto milosti plnom obraze, výborná tá pani s horlivou pobožnosťou (ktorú ešte vo svojom mladom veku od osvietených svojich predkov ako najlepšie dedičstvo dostala) s mnohými svojimi dvoranmi pristupovala často, zvlášť ale v dňoch zasvätených najblahoslavennejšej Matke Božej loreťanskými litániami ju vrúcne vzývala. Nebolo možné, aby týmto horlivým príkladom nepovzbudila srdce obecného ľudu k Bolestnej Panne, je známe, že čo robí panstvo, to ľahko nasledujú poddaní: pretože koľkokrát okolo svätého obrazu išli, toľkokrát prinajmenej s anjelským pozdravom ho uctili, tiež panny a mládež usilovali sa podľa svojho stavu obetovať dary a ozdobovali kaplnku kvetinami a venčekom.

To tiež rozprávajú starší šaštínski obyvatelia, že roku tisícého šesťstého osemdesiateho piateho v morovej rane mnohí boli zbavení života, boli pochovaní pri mariánskom stĺpe, pri tom tiež v časoch nepokojov Rákocziho, roku tisícého sedemstého piateho, okolo sedemsto jazdcov z regimentu Stainvillianskeho zamordovaných, pri svätom stĺpe jedna strana, druhá v záhrade neďaleko hradu, bola zahrabaná do jám. Všetci títo môžu byť šťastliví, nie žeby ležali v nejakých výborných hrobách, ale že sú pochovaní blízko MÁRIE.

Odtiaľ, podľa mojej domnienky pochádza, prečo po nejakom čase na tomto mieste po nociach mnohokrát je počuť rozličné kvílenie a strašlivé nariekanie : ako to dosvedčuje **Jozef Wacek**, predtým obročník šaštínskeho panstva, ktorý s mnohými inými obyvateľmi hradu takýto plač nie raz počul; áno, aj osvietenú pani grófkou Barboru napomenul, aby počúvala takéto smutné plakanie. O tom bola všeobecná povest', žeby pre to kvílenie mŕtvi žiadali nejaké poľahčenie od živých. Nebolo na tom dosť, predmenovanému obročníkovi počúvať z ďaleka také divné kvílenie, ale pohnutý s pobožnou všetečnosťou, osmelil sa s niekoľkými strážnymi

mnohokrát k svätému stĺpu bližšie pristúpiť, nič menej nemohol vyrozumieť so všetkou svojou usilovnosťou ani príčinu, ani odkiaľ pochádzalo to nariekanie.

Zatiaľ roku tisícého sedemstého osemnásteho Jozef Leeb, správca tohože panstva, poručil rozšíriť záhradu pre bažantov, čím jak obecná cesta tak tiež i svätá statua bola ohradená, príchod k Bolestnej Matke nedopustila. Ó, aká veľká bola žalosť milovníkov MÁRIE, to jeden každý s láskou k najsvätejšej Panne horiaci si môže rozvážiť. Aj keď osobné sprístupnenie k svätému obrazu nebolo dovolené; avšak vrúcne zo srdca vzdychy a pobožné žiadosti k milostivej Matke nemohlo byť zakázané. Áno, mnohé bohabočné matróny, ktorým bolo dovolené vojsť do záhrady, usilovali sa so svojimi deťmi s veľkou úctivosťou navštíviť častokrát obraz Bolestnej Matky. Toto ako bolo milé a vzácne Blahoslavenej Panne, vyrozumieš, mariánsky čitateľ, z nasledujúcich predivných zázrakov.

Toto teda je, čo sme sľúbili predložiť, tebe mariánsky čitateľ, o prvopočiatkoch prevelebného obrazu, z ktorých prvých akože starodávnejších tradíciou ako z ruky do ruky od starších našich sme sa dozvedeli, posledné potom z vierohodnými svedkami potvrdené sme predniesli. O tom tiež svedčí všeobecná povest', že obraz tento roku Pána tisícého sedemstého tridsiateho druhého bol osvietený nebeským svetlom.

V predmenovanom roku na slávny deň svätého Jána Nepomuckého, zvláštneho ochrancu od hanby a zlej povesti, šaštínski obyvatelia, podľa chvályhodnej obyčaje z farského kostola k soche premocného tohože takmer celého sveta zástupcovi sa vybrali so sprievodom alebo s procesiou. Predtým ona bola vystavaná vedľa rieky nazývanej Myjava, z tej strany hradu, ktorá k východnej strane patrí, teraz však pre väčšiu česť obecného patróna a pre lepšiu príležitosť pobožného ľudu je vyložená pri ceste oproti obecnému mlynu. Keď teda k svätej tej soche vykonávali svoju pobožnosť; všetkých tu prítomných obklúčila nejaká vnútorná bolesť, že už mnoho rokov k najsladšej svojej ochrankyni Bolestnej Matke je zahradené sprístupnenie. Preto zapálení s veľkou horlivosťou a pobožnosťou jednomyselným srdcom a úmyslom pozdvihnúc zástavy a praporce svoje k milostiplnému obrazu Bolestnej Matky, rýchle pospiechali a rozbúrajúc ohradu, cestu všetkým verným otvorili k najlákavejšej svojej Panej. Týmto spôsobom po dlhom čase k milostivému obrazu navrátení, radostnými slzami, akože svojej úprimnej lásky svedkami, oplývajú, s veľkou náchylnosťou, sa zaväzovali pobožnými vzdychmi a vrúcnymi sľubmi, veselo prespevujúc ju zvelebovali, pokorne žiadajúc, aby Bolestivá Pani zatiaľ všetkým k nej sa utiekajúcim preukázala sa milostivou Matkou. Nebola to možná vec, aby tak horlivá pobožnosť najmilosrdnejšie jej srdce neporanila, ako to zreteľne dosvedčujú rozličné milosti mnohým udelené.

Keď sa toto v Šaštíne deje, rýchle tak radostný pôvod miesto najlepšieho posla nie len v Uhorskej krajine, ale aj v Rakúskej, Moravskej a v Českej zemi sa rozšíril. A čo viac pobožného ľudu sa zhromažďovalo, to viac predivné zázraky a milosti lákavej našej Matky sa rozmnožovali, áno, i mnohí, súc vzdialení od blahoslaveného obrazu, akonáhle sa sľubmi zaviazali, podľa svojej dôvernosti, skrze orodovanie najdobrotivejšej Matky od rozličných nemocí a neduhov boli šťastlivo vyslobodení.

Tieto teda veci a príliš veľké množstvo zo všetkých strán prichádzajúceho ľudu, k najvyššiemu a cti najhodnejšiemu kráľovstvu Uhorského prímasovi, svätej rímskej ríše kniežaťu, Imrichovi z grófov Eszterházy de Galanta, z nášho rádu, arcibiskupovi

ostrihomskému sú mu oznámené: on potom, aby snád' obecný ľud nejakým bludom nebol zvedený, podľa povinnosti svojej pastierskej (v ktorej vždy najväčšiu starostlivosť preukazuje) opatrne niektorým duchovným osobám poručil, aby milostivý mariánsky obraz na také miesto preniesli, ktoré by jeho vysokosti, vážnosti a hodnosti bolo slušné: pri tom, aby pod prisahou, podľa ustanovenia svätého Tridentského zhromaždenia vyhl'adávali, či je tomu tak, ako obecná povest' o milostiach a zázrakoch ďaleko sa rozhlásila; a to síce k tomu koncu, aby po nájdení istote zjavná sila najsvätejšiemu obrazu bola vyrieknutá. Vyrozumiac najvyššieho a cti najhodnejšieho kniežaťa rozkaz velebný pán Juraj Imrich Agnelli, rodený zo Šaštína, na ten čas farár holičsky a kraja šaštínskeho vicearcidekan, ktorý je arcibiskupstva ostrihomského hlavnej cirkvi kanonik, povolajúc so sebou veľa dôstojných pánov Jána Šena, dekana šaštínskeho, Martina Barcaja, farára štefanovského, spolu aj veleb. otca Rajmunda z rádu svätého Františka Serafínskeho zo skalického kláštora, najvyššieho a cti najhodnejšieho arcibiskupa nariadenie náležite vyplnili. A pre odvrátenie nejakého rozporu medzi obecným ľudom, usilovne všetkých vyučili, že preto jedine obraz ten svätý musí byť prenesený, aby podľa nariadenia cirkevného Inquisicia, to jest vypytovania, sa vykonalo. Tak teda drahý tento šaštínsky poklad roku Pána tisícého sedemstého tridsiateho druhého, dňa dvadsiateho štvrtého mesiaca augusta, keď slnko k západu už sa ponáhlalo, duchovnými hore uvedenými osobami do krytého vozu vložený, s veľkým zástupom ľudu pobožného s najväčšou úctivosťou do chrámu Pána šaštínskeho prenesený a na hlavný oltár slušne je vyložený. Potom na noc do kaply loreťanskej od osvietenej rodiny Czoborovskej ku kostolu pristavenej s opatrnou tajnosťou uložený. Domnievaš sa snád', pobožný čitateľ, že obydlie starodávne Bolestnej Matky, ako od obrazu, tak tiež od ctiteľov mariánskych je opustené? Nie: lebo máš vedieť, že veľké množstvo ľudu každodenne pri svätom mieste s vrúcnou pobožnosťou sa nachádzalo. A hoc veľkou ľútosťou bolo nevidieť svätý obraz, hojné však nič menej sú obsiahnuté zvláštne milosti v rozličných nemociach a polozeniach. Medzi tým, majú starostlivosť o šaštínsky poklad, vo dne v noci zbrojnoši strážili okolo archy. Naposledy osvietený a cti najhodnejší pán Pavel Spacay, vyvolený biskup urbinský, najvyššej svätej Rímskej ríše kniežaťa arcibiskupa ostrihomského v duchovných všeobecný námestník, poručil velebným a ctihodným pánom Jurajovi Imrichovi Agnellimu hore prednesenému, Martinovi Puč, farárovi jablonickému, teraz kanonikovi ostrihomskému a Štefanovi Leopoldovi Szent-Györgyi, farárovi senickému, toho kraja vice-arcidekanovi, Svätého písma učiteľom, do Šaštína sa ustanoviť a duchovnú inquisiciu vykonať; čo tiež dňa štvrtého septembra, ako šťastlivo začali, tak v nasledujúcich dňoch výborne ku koncu doviedli. V týchto predivnej bolesti našej Matky účinky a vznešené zázraky s prísaznými svedkami potvrdené, tebe mariánsky čitateľ, s plnou vierou predkladáme.

KAPITOLA DRUHÁ

O milostiach, ktoré začiatok najsvätejšieho obrazu osvietili.

Prišiel už ten od vekov ustanovený čas, v ktorom Spasiteľ náš Ježiš Kristus svoju najmilejšiu Bolestnú Matku a prevelebný jej obraz šťastinsky s veľkým potešením a s nevysloviteľnými milosťami si osvojiť ráčil, aby sme rozumeli, že častokrát bolesť a zarmútenie je hojné semeno radosti a veselosti. Zjavila sa vznešená milosť a dobrotivosť nášmu Kráľovi mariánskemu; lebo pre zvláštne dobrodenia šťastinskeho obrazu omnoho slávnejšie v iných krajinách je urobené, ktoré už tebe, mariánsky ctiteľu vykladať začíname.

Roku Pána tisícého sedemstého tridsiateho druhého **Jozef Walter**, strážny bažantov šťastinskeho panstva, v posledné masopustné dni, vojdúc popoludní do záhrady, približiac sa k Mariánskemu stĺpu, lebo ešte nejaká iskierka lásky k Blahoslavenej Panne z mladosti zostala zakorenená v jeho srdci, padol na kolena a nejaké modlitby začal hovoriť, a keď s väčšou usilovnosťou na svätý obraz sa podíval, ajhľa divná vec! S otvorenými očami, prísnu a hroziacou tvárou sa mu ukázala. Ó, šťastlivý hnev! v ktorom bola skrytá najväčšia láska najdobrotivejšej Matky, ktorá nič menej tento zatvrdilý človek pokladal za málo, ľahko také strašné videnie vypudil zo svojho srdca; ale prívetivosť najláskavejšej Matičky nedopustila, tohto hoc nevďačného od svojej lásky odvrhnúť: pretože po malom čase, totiž v deň piaty mesiaca apríla, pred slávnosťou Bolestnej Rodičky Božej, o ôsmej hodine vyčer mu prepožičala tú milosť, že bol hodný vidieť obraz ten svätý jasnosťou osvietený. Až odtiaľ nejakým spasiteľným strachom pohnutý a naplnený, urobil stály sľub, že svoj život polepší a pre spravodlivé pokánie (ktoré už celý rok bol zanedbal) svoju hriešnu dušu si očistí: čo tiež neodkladal skoro vyplniť, lebo majúci prvú príležitosť v malackom kláštore rádu svätého Františka Serafínskeho si vykonal s veľkou horlivosťou. Zober si z toho jedna každá kresťanská duša príklad, keď cítiš vo svojom svedomí nejaký vnútorný strach, nemeškaj s duchovným lekárstvom, totiž pristúp k sviatosti pokánia.

Vznešená milosť a láska bola preukázaná tiež po malom čase najdobrotivejšou Matkou **Ondrejovi Fišerovi**: tento ako s veľkou starostlivosťou ozdoboval svoju záhradu, tak veľmi zlú starosť mal o spasenie svojej duše; lebo celých dvanásť rokov zanedbal sa vyspovedať zo svojich hriechov, nič menej najmilostivejší Nebeský Otec (ktorý nežiada smrť a zatratenie žiadneho hriešnika, ale aby sa obrátil a bol spasený), tomu tiež dal vnútorné vnuknutie tak zatvrdilému, aby k blahoslavenej Panne, ktorá je Útočisko hriešnikov, aby malú pobožnosť pred seba vzal. Preto vo svojom srdci ustanovil, každodenne aspoň Otče náš a Anjelské pozdravenie na česť a chválu Bolestnej Matky pri vелеbnom obraze povedal. Takúto pobožnosť od Obrátenia svätého Pavla na vieru, až do dvadsiateho prvého dna mesiaca mája³ stále vykonával, v tom dni práve v poludňajšiu dvanástu hodinu (ó, šťastlivá hodina!, nie tak slnečným bleskom, ako jasnosťou Nebeskej milosti osvecujúcu tohto hriešnika) keď vykonával svoju sľúbenú pobožnosť, od Panenského Obrazu nasledujúce počul trúchlivé slová: Bože môj, Bože môj, celý svet ma opustil. Ó, hlas, nielen telesné

³ Dokument odoslaný biskupom Spácaiom do Ostrihomu(Starý Ostrihomský archív č. 1028 pod B) udáva iný dátum zázraku (14. máj) a je ujavnený Ondrejom po prijatí sviatosti zmierenia a eucharistie 19.mája. Por. Ernest Macák, Matka Sedembolestná,2004, str. 44. Latinský text NOVUM SIDUM uvádza dátum poludňajšieho zázraku 12. jún, čo ešte viac spôsobuje chaos v tejto veci.

uši, ale aj samu dušu prenikajúci! Taktiež teda aj od kráľovstva od dávna tebe poručeného opustená si, Mária? O, krajina apoštolská!, ó, dedičstvo mariánske!, kde je tvoje zaslúbenie?, kde je tvoja prísaha? s ktorou si sa svojej veľkej Panej zaviazala? Ale k čomu toto?, lebo starodávna pobožnosť znovu rozkvitá. Ondrej tieto slová žalostnej Božej Matičky päť dní nikomu nepovedal; nič menej akoby smutný hlas všetkými inými bol by vypočutý, v ten istý deň veľké množstvo pobožných mariánskych ctiteľov prichádzalo k bolestnému obrazu a keď po krátkom čase žaloba Nebeskej Matky bola vyjavená, pobožnosť verného ľudu omnoho viac bola rozmnožená a ako šťastlivo, tak ustavične zotrvávala. Hriešnik tiež ten prestrašený mariánskym hlasom, neodkladal ďalej pokánie, ale uznajúc ťažkosť svojho zlého života, s veľkou ľútosťou svätou spoveďou navrátil sa na lepšiu cestu.

Pýtaš sa snád', mariánsky čitateľ, ako je možné, že blahoslavená Panna prehovorila tie slová: Bože môj, Bože môj! celý svet ma opustil?, či nie je známe veľké množstvo mariánskych ctiteľov? Áno, sotva jedného verného katolíka nájdeš, ktorý by najsvätejšiu Božiu Rodičku nazýval teda katolícka, to jest: všeobecná viera, po celom svete apoštolmi bola rozhlásená, o ktorej Dávid hovorí: Do všetkých zemí vyšiel ich zvuk a po končinách okrsku zeme ich slová! (Ž 18,4). Ako teda môže byť Matka Božia od celého sveta opustená? Ak tieto slová, najmilejší čitateľ si si vysvetľoval, akoby ona žiadneho verného ctiteľa na svete nemala; neboli pravdepodobné jej slová, pretože nevypovedateľný počet spravodlivých mariánskych milovníkov sa nachádza a ju za Patrónku vzýva; potom ale tie slová: celý svet, tak musíš rozumieť, že jej nepreukazuje úctivosť väčšia časť sveta; keď žiadna pochybnosť o tých slovách nezostane: lebo je istá vec, že omnoho viac je pohanov a rozličných kacírov, ako veriacich; a títo sami len niektorí vyznávajú, že ona za nás oroduje u svojho Syna. Ak takéto vysvetlenie ešte sa ti nepáči, tak si vylož takto: celý svet ma opustil; lebo nikto nie je, ktoby mi v šťastinskom mojom bolestnom obraze česť s úprimným a čistým srdcom usiloval sa preukázať, lebo obraz ten svätý dosť dlhý čas ľuďmi bol zanedbávaný. Nepochybuj teda zatiaľ o pravdovravnosti, ale radšej pozoruj, ako najdobrotivejšej našej Lekárke od uzdravení duchovných nemocí láskavo urobila začiatok: pretože nemoci duše v mnohom sú nebezpečnejšie, než tela; aj keď biedne naše telo je obkľúčené rôznymi nedostatkami, ono viac v ňom sa nachádza neduživosti, než dobra, preto nielen Lekárka duše, ale aj tela dosť zreteľne sa preukázala, ako z nižšie spísaných milostí každý môže vyrozumieť.

Ján Juraj Bezdecký a Anna Mária, jeho manželka mali dcérušku, krstenú menom svojej matky, ktorá dostala v poldruhom roku svojho veku osýpky alebo neštovice, odvtedy mala pravé oko najprv opuchnuté, potom od tečúcej neštovice jej vzniklo bel'mo ako hrachové zrno a nevinnému dieťaťu odňalo zrak. Matka, vidiac také bolestné nešťastie, s veľkou starosťou vyhľadávala rozličné prostriedky, avšak za tri roky nepomohla žiadna lekárska, ani ľudská pomoc. Naposledy žalostná matka, zúfajúc nad pozemským lekárstvom, rozhodla vyhľadávať nebeské. Zobrala svoju milú dcérku dňa dvadsiateho mesiaca apríla⁴ roku tisícého sedemstého tridsiateho druhého a priviedla ju do kaplnky Bolestnej našej Panny, kde s veľkou dôverou orodovala za uzdravenie. Oko, na ktoré ani svetlo nemohlo prísť, otrela

⁴ Podobná nepresnosť ako vyššie. Dokument odoslaný biskupom Spácaiom do Ostrihomu(Starý Ostrihomský archív č. 1028 pod B) udáva dátum zázraku 21 a 22. mája 1732. Latinský text NOVUM SIDUM ... uvádza správny dátum: 20. máj.

rúchom Blahoslavenej Panny a hľa, v tom okamžiku beľmo sa stratilo a dieťa trochu začalo vidieť a na druhý deň už čisto videlo.

Podobná prívetivosť Bolestnej Matky bola preukázaná **dcére Juraja Martuska Kataríne z Moravskej Novej Vsi**. Táto pre hroznú bolesť hlavy blúdila v smutnej temnosti. Ale ako sa dozvedela o rozhlásených milostiach šaštínskej Panny, horlivo svoju sestru Annu prosila, aby ju priviedla na to sväté miesto. Tak, príduc s veľkou dôvernosťou, s vrúcnou pobožnosťou a stálou nádejou, šesť dní tu ostala, na siedmy deň ráno s nevypovedateľnou radosťou sa jej vrátil predošlý zrak tak, že mohla rozoznať farbu od farby a keď, nepotrebuje vodcu, šťastne sa vrátila domov, všetkým rozprávala, akú zjavnú milosť obdržala.⁵

Anna Šimunovič zo Ščepanova bola potešená mariánskou priazňou. Tejto úbohej vdove osemročná dcérka bola príčinou veľkej bolesti, pretože ako Lazar ležiaca nemohla hnúť ani nohami, ani jazykom nemohla vysloviť ani slovíčko. Ľudská pomoc tu bola zbytočná. Preto zarmútená žena rozhodla sa vyhľadať prostriedok proti zlému u láskavej Lekárky šaštínskej a uložiť svoju biednu dcérku na ramená, naplnená s najlepšou nádejou, pred velebný obraz Bolestnej Matky ju zložila; sotva prešla jedenkrát okolo svätého stĺpu, vrúčne modlitby za uzdravenie vylievajúc, hneď dievčatko nielen prehovorilo slovo mamu, ale tiež zjavným zázrakom na nohy povstalo a prvé svoje kroky obetovalo a k službe najdobrotivejšej svojej Uzdraviteľky, trikrát stĺp Panny obišla s chvályhodným príkladom mnohým pobožným, s podivením všetkých tu prítomných, vzdávajúc vďaky za obdržané dvojnásobné dobrodenia.⁶

Nie ľahšia neduživosť prenasledovala **Annu Meřín, manželku Jozefa Achyngera z Moravy, hodonínskeho obyvateľa**, ktorá v celom tele tak bola veľmi skrčená, na nohách a rukách bola zranená, že sa žily zdali byť vysušené.. Dlhý čas ona dúfala, zbytočne sa podrobovala mnohým lekárskeym veciam; keď všetko skúsila a nič jej nepomáhalo, so sľubom našej zázračnej Matke sa zaviazala navštíviť sväté miesto, a tiež neodkladne nasledujúci deň sa vydala na cestu, hoc s väčšou ťažkosťou svoje chromé údy s barlami podopierajúc. Keď ale došla do cieľa svojej púte, vojdúc do mariánskej kaply pred milostiplným obrazom predniesla svoju vrúcnu prosbu. I stalo sa po krátkom čase, že mohla už ruky zdvíhať, prežehnať sa znakom svätého kríža, áno, i pokročiť mohla omnoho lepšie, takže ako dar tu zanechala svoje podperadlo.⁷ Však ale dotiaľ nebola zbavená všetkej bolesti, dokiaľ k zasľúbenému obrazu druhýkrát neprišla na sväté miesto, dotiaľ nebola dokonale uzdravená.

Vdova Alžbeta po Jánovi Baron z Kunova, bola obťažovaná trasením a zbavená všetkej svojej sily, že dvadsaťosem týždňov ani nohy, ani ruky nemohla používať, čokoľvek jej radili, ostávalo bez platnosti, dokiaľ k zázračnej našej Matke neobrátila svoje srdce. Priviezli ju do Šaštína, vzývajúc s veľkou dôvernosťou a nádejou pred svätým obrazom o pomoc Bolestnú Pannu, cítila nejakú úľavu, a tak sa domov vrátila, aby tak šťastlivému začiatku šťastlivejší koniec mohla dosiahnuť, príduc druhýkrát na sväté miesto, s dokonalou radosťou odišla uzdravená na všetkých údoch.

⁵ Dokument odoslaný biskupom Spácaiom do Ostrihomu(Starý Ostrihomský archív č. 1028 pod B) udáva aj dátum zázraku 6.júl 1732

⁶ Dokument odoslaný biskupom Spácaiom do Ostrihomu(Starý Ostrihomský archív č. 1028 pod B) udáva aj dátum zázraku 8.jún 1732 a meno dcéry Betka

⁷ Dokument odoslaný biskupom Spácaiom do Ostrihomu(Starý Ostrihomský archív č. 1028 pod B) udáva aj dátum zázraku 28.máj 1732 a vek Anny 30 rokov.

Mariánska láska sa ešte rozlieva ďalej. Trinásťročná **dcéra Tomáša Bartoníka** bola v spánku šľakom porazená, že ani svoju pravú ruku, ani ľavú nohu nijako nemohla pohnúť, zuby jej boli tak silno zaseknuté, že sotva násilne otvorené len niečo málo pokrmu mohla požiť. Zarmútení rodičia s veľkým spolusúcitom na to pozerali, žeby radšej takú bolesť na sebe videli: nič nezanedbali, čo sa dalo pomôcť a bolo by užitočné, ale tá nemoc bola stále silnejšia, než žeby ľudskými prostriedkami bola prekonaná. Jedinú nádej teda po Bohu vložili v Blahoslavenú Pannu Máriu, na kolená padli, sedem Otčenášov a toľko Pozdravení anjelských okolo prvej popoludňajšej hodiny ku cti Bolestnej Matky hovorili a svoju dcéru so zvláštnou dôvernosťou ju zaslúbili a obetovali. To vykonajúc, ten istý deň podvečer ukrutná nemoc sa stratila, začala hovoriť, potom jesť a s pomocou iných začala kráčať. Nato po desiatom dni náležite posilnená a uzdravená, na vyplnenie sľubu a vďaky vzdávajúc pospiechala ku svojej láskavej Lekárke do Šaštína.

Šťastlivý muž, ktorý zotrval vo svojej nádeji, (Sir 14), hovorí mudrc. Z toho môžeme poznať, žeby mnohým chromým bolo lepšie, keby ich nádej k Panne Márii nebola malomyselná a klesajúca. Rovnako ako urobil **Štefan Kameník, Moravák z Malých Nemešíc**, počujúc o vznešených dobrodeniach šaštínskej Matičky, neklesol vo svojej nádeji, hoc už päť rokov ležal porazený s ranami a vredmi po celom tele, zvlášť ale ľavá noha so zlou ranou a s červami naplnená, všetkým ošklivosť a strach spôsobovala, takže aj manželka nie bez ukrutnosti nešťastlivého svojho muža nepochybovala ho zanechať, vidiac telo podobné viac mŕtvemu ako živému, od ktorého pri tom pochádzal neznesiteľný smrad. Úbohý tento človek nemajúc žiadnej ľudskej pomoci, akým spôsobom mohol, k zázračnej našej Lekárke sa privliekol, tu pred milostiplným obrazom pri modlitbe horlivo za uzdravenie a občerstvenie svojich údov zamdlených a ochromených, zoberúc trochu oleja z lampy horiacej pred svätým obrazom, svoje ranové údy pomazal, vrátil sa domov čerstvý a zdravý.

Podobnej Mariánskej lásky zaslúžil si byť účastný **Martin Munda, Čech zo Strakoníc**, ktorého trápila sedem týždňov okrem vodnatieľky aj prietrž. Divná vec, tento tak silnú nádej v sebe založil k mariánskemu milosrdenstvu, že žiadne pozemské lekárstvo nedopustil. Preto u kaply Bolestnej Matky zotrval dva týždne s chvályhodnou stálosťou, dotiaľ neodstúpil, dokiaľ mzdu za svoju stálosť, to jest kým neobdržal želané zdravie.

Zvláštne bolo dobrodenie láskavej našej Panny v kaply **pätnásťročnému Antonovi, synovi Juraja Červenku a Kataríny**⁸, obťažnému po celom tele opuchlinou. Mládenec tento k zázračnej našej zaslúbený, skôr nežby sa dal na cestu do Šaštína, cítil trochu úľavu vo svojej nemoci, však predsa s veľkou núdzou so svojou matkou došiel na sväté miesto, kde tiež bol zbavený od všetkej takmer neduživosti. Jeho matka žiadala, aby toto dobrodenie bolo zapísané medzi iné mariánske milosti, čo sa tiež stalo. Po malej chvíli, skôr ako sa navrátil domov, ona so škrupulou, s úzkosťou a príliš veľkým hľbaním začala pochybovať, či bol jej syn uzdravený Blahoslavenou Pannou, pretože ešte aj doma sa mal lepšie. Netrpela zázračná Matka pochybnosť o preukázanej milosti, preto dopustila návrat predošlého opuchnutia. Ach čo nebezpečnejšie môže byť od ľahkomyselného

⁸ Dokument odoslaný biskupom Spácaiom do Ostrihomu(Starý Ostrihomský archív č. 1028 pod B) udáva aj dátum zázraku 23.jún 1732, vek Kataríny 40 rokov tiež zázrak uzdravenia sa Kataríny z 35 rokov otvorenej bolestivej rany na nohe.

pochybovania! Múdrejšie urobil tento mládenec, keď s väčšou dôverou sám od seba znovu k šaštínskej Lekárke sa vystrojil, kde tiež podľa svojej pevnej nádeje v deň predchádzajúci slávnosti svätého Vavrinca, bol zbavený vodnatieľky. Viď bohabojná duša, aká veľká sila je dôvernosť, ako ale je škodlivé pochybovanie, čo z nasledujúceho príkladu najlepšie vyrozumieš.

Anna Valejhy, manželka Adama Mošonyi, roku Pána tisíc sedemsto tridsiateho druhého, dňa dvadsiatehoprvého mesiaca mája, počujúc od pobožných mariánskych pútnikov vracajúcich sa zo Šaštína, ako mnohé milosti v rozličných nemociach Bolestná naša Matka im zjavne preukázala, k nej sa utiekajúcim, nasledujúcimi slovami nehanblivo odpovedala: „Vždy nové miesta Panenky Márie máte a nie je z toho nič.“ Tieto ľahkomyselné slová nemeškala potrestať pokuta Božia, lebo ešte v ten deň pustila sa jej krv a ustavične tiekla. Tri dni si z toho nič nerobila, keď však krvácanie sedem týždňov stále pretrvávalo, takže zbavená všetkej sily, takmer dušu svoju vyliala, až vtedy toto nebezpečenstvo uznala. Hľa!, ako Boh navštevuje tých, ktorý o milostiach našej láskavej Pani pochybujú! Čo teda nemajú očakávať Neverní kacíri, ako potupníctvo? Prišlo zatiaľ tejto matke, nie bez vnuknutia najmilosrdnejšej Matky na myseľ, či snáď s neopatrnými svojimi slovami nejakú neúctivosť zázračnej Panne neurobila: preto so skrúšeným srdcom ľutujúc to, s bohabojnejšou radou dvadsiateho piateho dňa mesiaca júla sľubom sa zaviazala navštíviť sväté miesto, čo tiež nasledujúci deň splnila a v tú noc krv jej bola zastavená, z nebezpečenstva života ju vyslobodila: tak tá, ktorá predtým pochybovala, už sama mariánskemu dobrodeniu svedectvo vydávala.

Mariánsku lásku tiež uznal pán **Ján Hodoši**, ktorého dcéruška sa trápila tri roky hroznými bolesťami hlavy a uší: vidiac žeby lieky starostlivo hľadané a podávané neprinášali žiadny účinok, k Šaštínskej Lekárke sa utiekal. Tu z vnuknutia Božieho z mariánskej lampy niekoľko kvapiek svätého oleja do očí jej vpustil, odkiaľ jej hneď dva červy belavé na šírku palca dlhé vyliezli a dcéruška s mariánskou pomocou od všetkej bolesti bola vyslobodená.

V tom začiatku najšťastlivejších mariánskych milostí obzvláštnu dobrotivosť si zaslúžila **manželka Ladislava Sluky**, od slávneho Vzkriesenia Krista Pána, ako s vredmi, tak s ranami po celom tele obklúčené, nemohúca sa uzdraviť s domácimi prostriedkami, felčiara zavolala, ktorý žiadal za svoju prácu tridsať zlatých: ona vidiac, žeby to prevyšovalo jej možnosť, zanechajúc ľudskú pomoc, istejšiu z neba rozhodla sa vyhľadať. Práve v ten čas sa po všetkých stranách rozhlasoval dobrotivý zázračný náš pôvod, s ktorým pohnutá do Šaštína, aj keď ťažko sa vybrala. Bol už tretí deň od prenesenia obrazu do farského chrámu: tu, pri svätom mieste zbavenom milostivej sochy, konala vrúcnu pobožnosť a vyžadajúc si trocha oleja z mariánskej lampy, s veľkou nádejou namažúc si poranené údy, iste našla svojim ranám lieky a radostne sa vrátila domov.

Nasledujúce milosti tiež krásili začiatok velebného obrazu. Istá pozostala **vdova po Jánovi Rustovi z Moravy, Boskovic**, jedenásť rokov skrčenými a s ranami naplnenými údmi viedla smutný život, nemajúc teda žiadneho pozemského prostriedku, síce ťažko a bolestne, ničmenej šťastne sa dopravila k láskavej Matke šaštínskej, tu ihneď svoje mdlé a chromé údy s najponíženejšou prosbou najmilosrdnejšej pomocnici súžených MÁRII sa obetovala a čo žiadala, i dostala.

Že najdobrotivejšia Matka s láskou svojou nemôže čakať, svedčí do medzi mnohými inými **manželka Tomáša Rosturu zo Sudoměříc**, trápia sa päť rokov

v opuchline, zúfale bolo uzdravenie, keď všetky prostriedky neboli vôbec nič k platnosti. Ona počujúc o účinkoch predivnej Blahoslavennej Lekárky, nič nepochybujúc, že skrz jej príhovor všetko môže obsiahnuť, do Šaštína sa vybrala, dúfajúc, že Matka milosrdenstva jej tu pomôže a predošlé zdravie jej navráti. Podľa viery a silného dúfania sa taktiež aj stalo.

Druhá podobne **Anna Krečkerinová z Rakúska v Spanberku rodená**, Panenky najsvätejšej milosť si zaslúžila. Keď žiadnu ľudskú potechu a pomoc v živote nemala, s podperadlom, bez ktorého nemohla kráčať, k Potešiteľke všetkých zarmútených sa obrátila a s veľkou ťažkosťou sa dopravila pred milostivý obraz. Tu prepredkladala žiadosť svojho srdca Najblahoslavennejšej Pomocnici, s mnohými modlitbami celú svoju pobožnosť vykonala ako najpobožnejšie mohla, od tej hodiny bola zbavená všetkých bolestí, v nohách tak bola posilnená, že svoje podperadlo v mariánskej kaple ako nepotrebné zanechala.

Jurajovi Najhuber Lingastovskému z Rakúska opuchlina nohy týždňov trvajúca tak ďaleko postúpila, že bez barly žiadny krok nemohol urobiť; človek tento všetku svoju nádej jedine v Máriu zložil a tak si so sľubom zaslúžil milosť, že po urobenom zaslúbení dosiahol želané zdravie.

Medzi menovanými má byť tiež **Matej Jarábek, Moravák z Okříšku**, ktorý bol devätnásť týždňov obťažovaný skrčenými nohami. Počujúc preukázané hojné milosti našou láskavou Pannou, aby tiež na barlách sa privliekol dosť mužne k mariánskemu trónu, tu pred milostiplným obrazom z celého srdca začal vylievať ponížené modlitby: hľa, divná vec! Pred všetkými tu prístojacími s náramným podivením obidve barly samé od seba spadli z jeho rúk, čo znamenalo, že ich ďalej nemusel nosiť. Toto zjavným zázrakom prepožičané zdravie, mnohým vyšli radostné slzy a povzbudilo všetkých k poďakovaniu a k vďakyvzdávaniu premocnej Panne, On potom na budúcu pamiatku vznešenej milosti zavesil svoje barly k mariánskemu miestu.

Podobnú, avšak omnoho dlhšiu bolesť podstúpila **Dorota, manželka Mateja Dubček z Nitry**, ktorá desať rokov trpela neustále trápenie skrčenosti a krívania. Desať rokov sa úbohej videli ako celý vek, nemôžuc dlhotrvajúcemu zlu nájsť žiadnu lekársku pomoc, tak najprv sa zaviazala k milostivej našej Matke urobeným sľubom, pocítila hneď trocha uľahčenia a keď došla do loretánskej kaplnky, v ktorej na ten čas velebný obraz bol uložený, temer v tom okamžiku bola divným spôsobom uzdravená od ochromenia a barlu, s pomocou ktorej sa dovliekla do Šaštína, zanesla na poďakovanie do jej strádávneho príbytku, vychvaľujúc veľkú dobrotu Matky Márie.

Sem patrí vdova **Marina Barečka z Novej Vsi pri Prešporku**, ktorá súc prinútená vláčiť sa na barlách po celý rok ochromená na nohy, aby sa zbavila svojej biedy, umienila si hľadať pomoc u požehnanej Matky šaštínskej, sľubiac vykonať tam púť. Medzi tým pobožní pútnici jej obetovali trocha oleja z mariánskej lampy, s ktorou si ona namazala boľavé údy, dúfajúc, že bude zdravá a nadobudne predchádzajúcej sily, keď vykoná zaslúbenú púť. Pre tú silnú dôveru k Márii, tak veľa obdržala od Božej Matičky, že oddajúc sa na sväté miesto a s palicou podopierajúc nevládne ešte nohy; ako pozdravila prítomnú Matku Bolestnú, od všetkej mdloby a ochrnutia pred milostiplným obrazom bola uzdravená, palica však do terajších časov vydáva svedectvo o mariánskom dobrodení.

Nech ukončí predmetné milosti **Anna Maria, dcéra Márie Turovej** z Nikolspurku, ktorá v ôsmom roku života bola osypaná nešťivicami, že pre stálu ostrú vlhkosť tečúcu z očí bola zbavená zraku, dva roky nevidela nebeské svetlo. V tom nešťastnom príbehu matka s najväčšou vrúcnosťou celú svoju nádej zložiac našej Zázračnej, vzala svoju slepú dcéru do Šaštína na pobožnú púť. Príduc pred milostiplný obraz, vykonajúc svoju horlivú modlitbu, keď sa ešte modlila, najdobrotivejšia Panna zjavným zázrakom slepej predošlý zrak navrátila, takže nevinná táto panna na svätom mieste, ako slnko nebeské, tak najmilosrdnejší velebný obraz Matky uvidela.

Toto je mariánsky čitateľ začiatok zázračných účinkov Šaštínskej Matky, ktoré inkvizíciou alebo cirkevným vyhľadávaním sú nájdené a tebe mariánsky čitateľ, hoc len krátko, ale verne sú predložené: nedomnievaj sa však, akoby všetky sem prináležiace boli spísané, ale len tie, ktoré boli potvrdené pri vypytovaní predmenovaných duchovných pánov a boli dôstojným svedectvom potvrdené. Je treba vedieť, že mnohé iné velebným tým pánom, tak zázračné milosti v rozličných nemociach boli oznámené, ale nie sú sem pridané, lebo pre veľkú vzdialenosť svedkov sa títo nemohli zavolať. Sú však preukázané a uznané mnohé obete v striebre, rozličné vymaľované zázraky, dary urobené z vosku, palice a barly od tých, ktorí obdržali milosti boli zavesené. K týmto keď len trochu svoje oči obrátiš, budú ti rozprávať o vznešených dobrodeniach najslávnejšej Matky a budú nad všetky slová hojnejšie svedectvá.

KAPITOLA TRETIA

Schválenie svätého obrazu a jeho vyloženie na predchádzajúce miesto; čo sa pri tej slávnosti prihodilo, na koniec sa predkladá, ako pod ochranu našu je odovzdaná.

Už podľa práva Cirkevnej inkvizície sa dokonala velebnými pánmí (skrz nich, ako šťastlivo, tak s obzvláštnou usilovnosťou mala svoje náležité ukončenie) bez všetkého predlžovania ju najvyššiemu a cti najhodnejšiemu kniežaťu arcibiskupovi ostrihomskému a poníženosťou predniesli. On, aby vyplnil povinnosť najlepšieho arcipastiera a pokračoval podľa ustanovenia svätého Tridentského snemu zvolal na radu mnohých bohabojných učiteľov svätého Písma, tak iných vysoko učených mužov. aj z kapitol velebnej slávnej ostrihomskej a zhromaždenia bratislavského, cti najhodnejších kanonikov, k tomu rozličných rehoľníkov (ktorých mená pre krátkosť vynechávame), do svojho arcibiskupského prešporského dvora roku Pána tisícého sedemstého tridsiateho druhého, dňa pätnásteho mesiaca októbra a vyrozumejúc z predmenovanej inkvizície rozličné zázraky a milosti a dobrodenia spolu v hĺbke zakorenenými k milostivému šaštínskemu obrazu pobožnosť verných, s väčšou usilovnosťou vypytovania ustanovil. Nájduc potom všetko potvrdené s vieruhodným svedectvom, vzývajúc ponížene na pomoc Boha a počujúc všetkých na radu povolaných k sebe jednomyseľne, na väčšiu chválu Boha Všemohúceho, Nepoškvrnenej a najsvätejšej Panny a Matky Márie, ako nášho Apoštolského kráľovstva premocnej Panej čítal a svätý tento Bolestný obraz na prvé miesto a najhodnejšou a so zjavnou slávnosťou Matke Božej prislúchajúcou vyložiť ustanovil na tento spôsob:

M y, I M R I C H z B O Ž E J a apoštolskej stolice milosti slávnej cirkvi Ostrihomskej arcibiskup, svätej ríše rímskej knieža z grófov Esterházy de Galanta, Svätej stolice apoštolskej urodzený legát, kráľovstva Uhorského primát a jeho Najsvätejší sekretár kancelár, Stolice ostrihomskej najvyšší a ustavičný gróf, jeho cisárskej a kráľovskej milosti skutočný najtajnejšej rady kráľovskej miestodržiteľov uhorský radca, a jeden zo sudcov tabule siedmich mužov, uč.

V y d á v a m e na pamiatku všetkým, ktorým prináleží : že keď bežiaceho roku tisícého sedemstého tridsiateho druhého v jarných mesiacoch a letných pobožností verného ľudu sa rozmnožili tak ďaleko k obrazu najblahoslavenejšej Panny Márie Bolestnej vystavenému v kaplnke pri mestečku šaštínskom, v stolici Nitrianskej, že nielen v Uhorskom kráľovstve a tiež z Rakúskej, Moravskej a Českej zeme a okolo ležiacich krajín veľké zástupy z tej príčiny dochádzali, aby svoje sľuby vyplnili alebo zdravie dosiahli alebo život svoj polepšili alebo rozličných milostí obsiahnuť: áno, i ovšem mnohých zo svojich sľubov boli účastní, rozličné milosti nie bez zjavných zázrakov obdržali, až sa k nám s pôvodom donieslo: preto, aby sme nezanedbali našu pastiersku povinnosť, podľa ustanovenia svätého Tridentského zhromaždenia (Sess.25. de cultuss), na tú pobožnosť a rozhlásené zázračné účinky usilovnejšie pátrať a boli sme prinútení ich vyhľadávať. Pre tú príčinu i obraz ten svätý medzitým, dokiaľ cirkevná inkvizícia usilovne by sa vykonala na iné miesto sme poručili preniesť, ktorá ako prináleží je skončená, tam tiež v tieto dni je predstavená. My teda podľa nariadenia predmenovaného Tridentského snemu, vezmúc na radu mnohých Svätého Písma učiteľov, a iných Bohabojných mužov, ako z Kapitule našich slávnej Ostrihomskej , a zhromaždenia Prešpurského, tak že z velebného rádu Krížovníckeho s červenou hviezdou, jedného; z Tovarištva Ježišovho dvoch; z rádu Serafínskeho obnoveného, dvoch; zo svätého rádu Kapucínskeho, dvoch; ktorých ctnosť a vysoká učenosť nám je dobre známa, v Dvore našom arcibiskupskom, v slobodnom a kráľovskom meste Prešporku, roku už predmenovaného, tisícého sedemstého tridsiateho druhého, dňa pätnásteho mesiaca októbra, pri našej prítomnosti, tie isté zázraky, milosti a dobrodenia s hojným prísažným svedectvom a inými vierohodnými svedkami, čo tieto svojimi očami videli, potvrdené a uznané, ako také pobožnosť verného ľudu už obyčajnú a zakorenenú, k dokonalejšiemu spytovaniu sme uviedli, a vypočujúc zvolenie aj jednomyselnosť predmetných Svätého Písma učiteľov, o ktorých vernosti nie je žiadnej pochybnosti, Boha na pomoc vzývajúc, na väčšiu česť a chválu Jeho a Nepoškvrnenej, neporušenej a najsvätejšej Matky, Panny MÁRIE, ten istý obraz Bolestnej Matky na prvé jej miesto, do kaply so sprievodom alebo procesiou s náležitou slávnosťou (ktorej by sme i my tiež srdečne radi boli prítomní, keby nás zvyklé nemoci nezadržali), vyložiť sme chceli a ustanovili, pretože to, ako zjavné milosti a zázraky tiež k svätému obrazu horlivá pobožnosť nám poručí: áno, samo svätého tajomstva bolesti Blahoslavenej Márie postavenie, ktorej obraz, hoc by s predmenovanými zázrakmi nebolo potvrdené, s právom si privlastňujúcim, aby na spôsob a príklad iných svätých obrazov vzývaný a uctievaný bol. Týchto všetkých verností k väčšej moci a potvrdeniu, toto naše písmo s pečaťou Rádu nášho potvrdené, ktoré na budúcu pamiatku pri predmenovanej kaply má byť vyvesené, dali a prepožičali sme ustanovenie. V Prešporku, vo dvore našom arcibiskupskom, dňa osemnásteho mesiaca októbra, roku Pána tisícého sedemstého druhého.

Na rozkaz hore vysoko menovaného Kniežaťa
J á n J e l e n f y, slávnej Cirkvi Ostrihomskej
a Jeho velebnosti kniežacej pri boku kanonik
a radca, najvyšší pisár apoštolský.

Keď s tak veľkými zázrakmi osvietený obraz Bolestnej Matky na tento spôsob k všeobecnému uctievaniu všetkými vernými, z moci od práva sebe danej najvyšší a cti najhodnejší knieža arcibiskup potvrdil, a ustanovil, tiež ustanovil deň, kedy mal byť prenesený, totiž desiateho mesiaca novembra, Čo teda osvietenému a ctinajhodnejšiemu pánu Imrichovi z grófov Esterházy de Galanta, na ten čas Dorenskému (teraz však Najhodnejšiemu Jeho Exelencii biskupovi Nitrianskemu) svojmu v biskupských veciach pomocníkovi, slávnej Cirkvi Ostrihomskej kanonikovi a strany Šaštínskej arcidekanovi, poručil také slávne prenesenie, aby velebný obraz pri svojej hodnosti do svojho starodávneho príbytku bol uložený a tam podľa obyčaje kresťanskej sväte omše mohli sa slúžiť, velebný stĺp s troma oltármi je ozdobený a kaplnka, ako mohla byť v tom čase z dreva spravená a iné potrebné veci boli pripravené. Mariánsky tento domček s nasledujúcimi veršami bežiaci rok znamenajúcimi, bol ozdobený :

**VOTA IVVA GENTIS, PRESSVRAS PLEBIS EGENTIS,
SPLENDENS HIS ARIS AVREA STELLA MARIS,
Ó TV NON VNA FLORENS REGINA CORONA,
SVBSIDIO LENI VIRGO MARIA VENI**

čo po slovensky takto možno preložiť:

Sľuby k tebe učinené, - Pros nech budú vyplnené
Zbav nás biednych nedostatku, - Vyslobod' všetkých od zármutku,
Svietiaca zlatá hviezda morská, - Velebná Matka šaštínska.
Vyslyš nás v tvojom svätom tróne, - So Synáчком na svojom lone
Nad všetky iné vyvýšená S korunami ozdobená - Príd' na pomoc
s tvojou mocnosťou - Obveseľ všetkých s tvojou lúbosťou

Z druhej strany trojuholníkového stĺpa bol napísaný tento verš znamenajúci rok, v ktorom svätá socha bola ponajprv vystavená:

MATER DOLORIS TIBI PIOS PROTEGE SERVOS TVOS.

Po slovensky :

Matka bolestivá, zachráň všetkých tvojich verných služobníkov.

Iný verš znamenal rok, v ktorom svätý obraz začal sa skviet' zázrakmi:

**EXAUDI TVOS CLIENTES IN HIS ARIS VIRGO MARIA
PLORANTES.**

To jest :

Vyslyš Matička šaštínska, svojich ctiteľov, pri oltári plačúcich.

Z oboch strán svätého stĺpa z písma svätého Kazimíra, obzvláštného ctiteľa Blahoslavenej Panny, anjeli držali tieto verše :

Ó, Matka Blahoslavená
Skrz teba zaiste je daná - Nová svetu milosť.
Viera tebou potvrdená,
U Kráľovstva otvorená - Nebeského radosť.
Skrz teba pred tým zarmútený
Celý svet je potešený - S novým svetlom sa skveje.
Od temnosti starodávnych,
To jest bludov nebezpečných, - Vyslobodení súc.
Ty na cestu napravujúci,
hriešnikov obveseľuješ, - Duše zúfannivé.
V tebe Ježiš je vtelený
Z teba syn Boží zrodený, - Rodu nášho spasenie.
Požehnaný buď Kráľ mocností,
Ktorého ty od večnosti, - Matka si nazvaná.
Buď tisíckrát pozdravená,
Tebou biednym otvorená - Je brána nebeská.

Medzitým priblížil sa ustanovený deň k slávnemu preneseniu svätého obrazu, ktorý bol k väčšej slávnosti okrášlený, z okolo ležiacich dištriktov kráľovstva Uhorského ako hlasom z kazateľníc, tak listami zvolané veľké množstvo duchovných a svetských, totižto: z kraja senického, holičského, malackého, smolenického, chtelnického, vrbovského, galantského a iných; podobne z Moravy, Rakúska, zo strany ravenburskej, lukenskej a rozličných iných miest, nespočítateľné množstvo obecného ľudu sa zišlo; vyše než dvesto práporov a pod nimi sa nachádzalo viac ako päťadvadsaťtisíc osôb. Pohla sa teda procesia pobožných mariánskych ctiteľov, ako s pekným poriadkom, tak veľkou pompou povinnou vysokej vážnosti Božej Rodičke, z kaplnky Loretánskej, ktoré viedol vyše menovaný pán biskup Imrich Esterházy; potom svätý obraz, ktorému milému bremenu láskavo podali svoje ramená vební páni farári, vyvýšený niesli medzi ozbrojeným zástupom, ktorí nebránili neporiadnosť, ale tiež pridávali k väčšej slávnosti. Muzikanti tiež s radostným zvukom trúb a bubnov spoločne spievali pieseň svätého Ambróza Te Deum laudamus - Teba, Bože, chválime. Medzi tým z kuší a z menších zbraní sa rozliehalo zo všetkých strán strieľanie, dokiaľ svätý obraz s obzvláštnou úctivosťou na svoje prvé miesto bol uložený. Potom osvietený prelát s najväčšou slávnosťou spieval svätú omšu a bolo kázanie trojnásobným jazykom, totiž : slovenským, nemeckým a maďarským.

Tak slávne vernými mariánskymi milovníkmi bol uctený deň sa páčil najdobrotivejšiemu Bohu a jeho najmilejšej Matke, že ho divmi osvietili; lebo z potreby tej slávnosti, pán **Jozef Merbert v tom čase šaštínskeho panstva hajtman**, chcúci preukázať svoje naklonenie blahoslavenej Panne, zobral si na starosť kuše (delá); a prihodilo sa, keď niektorý medzi nimi podpálil, že nielen delo, ale aj kolá s veľkou silou boli roztrhané; hoc tri veľké kusy spadli medzi natlačený ľud, ničmenej láskavá naša Pani nedopustila, aby pre česť jej preukázanú urobila sa nejaká prekážka, ale všetkých milostivo zachránila od úrazu. Predtým predmenovaný pán

hajtmán, vďaka dal vyhotoviť Blahoslavenej ochrankyni tabuľku, na nej tá príhoda je vymaľovaná, na pamiatku pre budúcich tak zvláštneho dobrodenia a v mariánskej kaple bol zavesený.

Silný a divný účinok mariánskeho dobrodenia od vierohodných sme pridali práve v ten čas, keď mal pokračovať pobožný zástup z Loretánskej kaplnky, **nejaký biedny žobrák, ktorý sa len na barľách vláčil**, pri svätom stĺpe, na ňom už, už najsvätejší obraz Boľestnej Matky mal byť uložený, horľivo jej predkladal svoju neďuživosť, zvlášť ľutujúc toho, že nemôže sprevádzať a nasledovať s pobožnými mariánskymi ctiteľmi obraz blahoslavenej Matky. Preto začal liezť mdlý na tele, ale s vierou posilnený, ktorého niesla dôvera a žiadosť o zdravie. Tieto boli mizernému človekovi prepožičané od obzvlášť milosrdnej Matky! Keď do mestečka na barľách liezol, ešte cestou vo svojich nohách tak posilnený, že nielen s vnútornou náchyľnosťou, ale tiež odhodiac svoje podperadlá, na nohách nasledoval verný zástup a chválu Bohu a najdobrotivejšej Panne spolu s inými veselo prespevoval.

To tiež vľebný náš obraz osvietilo, keď slávny deň prenesenia sa približoval, **na tvári mariánskej sochy**, od nečasu, rozličného počasia a starobylosti, dosť veľké **roztrhnutie** sa nachádzalo: preto vľebný pán dekan šaštínsky Ján Ssen na to bol starostlivý, aby táto rana bola opravená. Ale jeho chvályhodné predsavzatie a usilovanie moc Božia neočakávala, lebo nasledujúci deň ráno s veľkým svojim podivením uvidel obličej svätého obrazu tak spojený, že ostala len maličká vráska, ako sa teraz vidí na znamenie.

A to mnohí, ako od duchovného stavu vznešení, tak bohabojní svedkovia mnohokrát dosvedčovali, že svätý tento obraz, už na prvé miesto uložený, predivným spôsobom **svoje oči premieňal**; hľadiac raz hore k nebu zdvihnuté, niekedy na svojho najmilejšieho Syna v lone ležiaceho zložené, raz na prítomný ľud pozerajúce, niekedy sa preukázala zatvrdeným s načernalým a hroziacim obličajom na postavených v ťažkom hriechu, ako najprv, potom pre sväté pokánie od hriechov boli očistení, už v bielom, spanilým a utešeným sa videla.

Ôsmeho dňa od prenesenia milostiplného obrazu, práve v poludňajší čas nad mariánskou kaplnkou **tri jasné hviezdy sa skveli**, vidiac ich množstvo ľudu, čo tiež pod kňazskou vierou mnoho raz dosvedčoval šaštínsky kaplán pán Sadecký, v tom čase spoluochranca svätého miesta; z tohto bolo domnenia a za to súdili, že divné toto videnie znamená budúcu jasnosť tohože vľebného obrazu, a hojné mariánske milosti. Raduješ sa z toho, mariánsky čitateľ, počujúc že hviezdy slúžili tvojej veľkej Pani, však nediv sa tomu, lebo svätý Bernard hovorí: Prečo by nemohli korunovať hviezdy tú Pannu, ktorá slnko zaodieva?

Keď týmto spôsobom slávnosť prenesenia milostivého obrazu bola skončená: pozornosť a opatrnosť jeho, vľebného pána dekana šaštínskeho, dokiaľ by ináč nebolo usporiadené, bol poučený, a on rád takú vzácnu povinnosť prijal spolu s p. Sadeckým, svojim kaplánom, teraz už dôstojným farárom holičským; aby tým lepšie pobožným pútnikom nasledujúcu zimu, ako po duchovnom, tak po telesnom zdraví žízniacim, s najsvätejšími sviatosťami zadosť urobiť mohol; z kráľovského slobodného mesta Skalice, z rádu svätého Františka Serafínskeho dvoch rehoľníkov na pomoc si vyžiadal, ktorí s chvályhodnou láskou posluhovali putujúcim do Šaštína.

Ako synovia sveta usilovne o bohatstvo časné pracujú, tak bez pochyby o poklad náš mariánski milovníci Matičky Božej starosť mali, medzi ktorými bol

ctihodný **Otec František ROSA**, v tom čase rádu nášho v Uhorskej provincii provinciál, a tiež dobre zaslúžilý Definítor generálny, aby Mariánsky tento klenot mohol privlastniť svojej provincii, so všetkou starosťou sa usiloval a dobre vediac, že v duchovnej vrchnosti má byť ponajprv vyhľadávané, utiekal sa s poníženou prosbou k najvyššiemu a ctihodnému kráľovstvu Uhorského primátu, arcibiskupovi Ostrihomskému za obdržanie svätej sochy, ktorý úprimne, čo sa týka žiadosti jeho vypočul, pomoc láskavo prisľúbil a s najlepšou nádejou od seba prepustil. A tak šťastlivým začiatkom potešený, bez meškania sa ohlásil u dediča šťastínskeho panstva (čo bolo zvlášť potrebné). Preto osvieteného pána grófa Jozefa Czobor, de Czobor Sz. Mihály, v slávnom jazdeckom regimente najjasnejšieho vodcu Emanuela z Sabandy, Najvyššieho majstra stráže, ten čas ležiaceho v Miškolci, za obsiahnutie svätého miesta ponížene žiadal. Potom podobne pána Jána Fryderyka z grófov Sailern a Afpangh, ktorý v tom panstve vtedy panoval vyhľadával, a tak pre svoju veľkú starostlivosť a rozšafnosť, ono lepšie hovoriac: pre blahoslavenú bolestnú Matku, ktorá vysoko menovanému pánovi srdce naklonila, povolenie obdržal a šťastlivý koniec svojej práce veselo ustrážil. Nájduc u oboch dvoch pánov grófov zvolenie najvyššiemu a cti najhodnejšiemu kniežaťu arcibiskupovi Ostrihomskému to ohlásil : On vidiac, žeby len jeho zvolenie chýbalo : svätý ten Mariánsky poklad velebnej našej provincii milostivo prepožičal a potvrdil, dajúc velebnému pánovi dekanovi šťastínskemu rozkaz, aby svätú sochu bez predlžovania do rúk odovzdal našim od vrchnosti svojej k tomu účelu vyslaným. Poslaní sú teda od vrchnosti našej do Šaštína chválitební reholníci: velebný **otec Jozef BERDINIČ**, generálny sekretár, **Jarolim MARTINKOVIČ**, opát skalický a **velebný páter Pavel LETHENYEY**, svätého Písma učiteľ, ktorým velebný a dôstojný pán dekan šťastínsky Ján Ssen svätý obraz roku tisícého sedemstého tridsiateho druhého, v druhý deň mesiaca apríla, na ktorý vtedy padol Zelený štvrtok či Večera Pána, zjavne slávne a s obyčajným spôsobom v prítomnosti panských dôstojníkov a iných tu prítomných odovzdal pod ochranu. Týmto spôsobom otcovia rádu nášho na sväté miesto boli uvedení, pobožným mariánskym pútnikom s najlepšou usilovnosťou cez najsvätejšie sviatosti usilovali sa slúžiť; milosti plný obraz s novými a vznešenejšími zázrakmi deň po dni sa skvel, ktoré už, mariánsky čitateľ, podľa spôsobu historického predložíme.

NASLEDUJE ROK PÁNA TISÍCI, SEDEMSTÝ, TRIDSIATY TRETÍ

KAPITOLA PRVÁ

Dvaja počítaní za mŕtvych, a tretí umierajúci sú zachovaní pri živote.

Tak od Všemohúceho Boha, majúceho nad smrťou vládu, moc daná je Blahoslavenej Matke vzkriesiť mŕtvych, žiadnu pochybnosť nemaj mariánsky ctiteľ; môže to ovšem tá, ktorej od vekov živému časný život udelila. Ó, kto môže dostatočne vysloviť, ako od časnej, tak od večnej smrti pre mariánske orodovanie bolo vyslobodených? Skôr nebeské hviezdy spočítaš, než nájdeš tomuto koniec: čo mnohokrát v iných svojich svätých obrazoch spôsobila, to tiež v milostiplnom šaštínskom v posledných našich časoch preukázala.

Mal **Ján Paulec a manželka jeho Magdalena Frajsajsin** v pol štvrtom roku veľké potešenie, totiž synáčka menom Ján; prihodilo sa, že dieťa toto, nasledujúcu slúžku idúcu po schodoch, ó nešťastné nasledovanie!, čo počuť a vysloviť je hrozné : z miesta viac ako dve siahly spadlo a v tom okamžiku všetkých zmyslov bolo zbavené; štyri hodiny pred očami plačúcich rodičov ako mŕtve ležiace, štyriadvadsiateho dňa mesiaca januára roku predneseného, všetci prístojaci dieťa pokladali za mŕtve. Trúchliví títo rodičia, hľadali čo k pohrebu prináleží; mnohí susedia medzitým a úprimní príbuzní, aby ich bolesť znížili, do smutného príbytku sa schádzali, niektorí z nich vykladali veľké divy a zázraky šaštínskej Matičky, napomínali, aby ku nej svoje útočisko hľadali. Nebola zapovrhnutá v tak zarmútenej príhode najlepšia rada; pretože hneď sľubom sa zaviazali, ak synáček zostane pri živote, že spolu s ním sväté miesto pobožnou púťou navštívia a hľa, sotva urobili také zaslúbenie, bez meškania dieťaťko prišlo k sebe, na matku svoju niekoľkokrát zavolalo, takže nasledujúci deň bolo čerstvé a zdravé. To spôsobilo tak veľké potešenie pre rodičov, tak náramné podivenie nielen katolíkom, ale aj luteránom (ktorí predošlý deň videli mŕtveho). Radosťou naplnení rodičia v mesiaci apríli odišli do Šaštína, sľub a pobožnosť svoju horlivo a s vďačnosťou vykonajúc, zázračné toto mariánske dobrodenie s prísahou potvrdili, čo tiež dosvedčila Helena Budiač a vyznali to aj dvaja páni z mesta kráľovského Trenčína.

Takmer podobná milosť najsvätejšej Matky bola preukázaná **synovi istej matky od Nových Zámkov**, že neumrel, ktorému s premocným svojim orodovaním tak mnoho vyžiadala, ako keby ho vzkriesila z mŕtvych. Pobožná osoba po dokonalej svojej pobožnosti zo Šaštína sa navrátila, svoj dom našla v žalosti, vidiac svojho syna tak veľmi obťažného nemocou, že sotva už dýchal. „Čože je to“, hovorí, „najsladšia Potešiteľka Matka Lásková? Od milostiplného tvojho trónu teraz prichádzam a syna svojho vidím stretávajúceho sa so smrťou? Ach ja zarmútená, čo mám robiť? Kam sa obrátim? K tebe, k tebe, Šaštínska Matička! sa utiekam, k Tebe volám, Teba úprimne na pomoc vzývam, nedopusť aby môj syn zahynul : keď to obdržím (ako mocne dúfam) zase k milostivému tvojmu obrazu sa navrátim.“ Ako počula dobrotivá Matka túto vrúcnu žiadosť, hneď syna svojho už-už umierajúceho láskavo vyslobodila z nebezpečenstva smrti. Matka, plná radosti za tak veľkú milosť a nadprirodzenú pomoc vychvaľovala a vďaky vzdávala svojej nebeskej Pomocnici;

v mesiaci apríli so svojím synom sľub splnila, duchovným všetko, ako sa prihodilo, povedala. Tak pomáha naša Pani tým, ktorí ju s dôverou navštevujú.

Tiež istého **Horváta z Rakúska** v siedmom roku syna z prítomnej smrti mocná naša Pani vytrhla. Chlapec s otcom sa viezli na voze, nemúdre dieťa z všetečnosti detinskej sa priblížilo bližšie ku koňovi, divokým zvieratám tak bolo kopnuté do hlavy, že otec takou náhlou príhodou prestrašený, uznával ho za mŕtveho. Kam sa tu zarmútený pocestný človek mal obrátiť? K ľudskej pomoci? Zbytočne, lebo sa tu žiadny prítomný nenachádzal. Však pretože už nastúpil cestu k blahoslavenej Matke šaštínskej, prišlo mu na myseľ, že len k nej sa má utiekať: preto nevinného synáčka s najväčšou vrúcnosťou Panne Márii poručil, aby ona nad ním preukázala svoju milosť, pokorne žiadal a s dôverou, ktorú k Blahoslavenej Panne mal, tak mnoho obdržal, že chlapec nasledujúce slová hneď prehovoril : „Ó, tatičku, nič mi nie je“ : s ktorými nie len živý, ale aj zdravý smutného otca s nevysloviteľnou radosťou naplnil a po malej chvíľke pred milostivým obrazom v Šaštíne prítomný srdcom za milosť ďakujúc, čo sa mu bolo prihodilo, dvadsiateho deviateho júna vyjavil a mohol dokázať, že Mária je opravdivo celá príčina našej nádeje, ako hovorí svätý Bernard: Nádej nášho života; aj Anzelmus : Život umierajúcich, tak ju nazýva serafínsky učiteľ Cirkvi, svätý Bonaventúra.

KAPITOLA DRUHÁ

O tých, ktorí v najťažších nemociach a v najväčšom nebezpečenstve smrti predivne vd'aka šaštínskej Matke zaslúžili si predĺženie života.

Obyčajné a staré príslovie je : Proti valnej moci smrti, nenájdeš v záhrade kvety. Svätý Bonaventura v žalme 60. nazýva Máriu ako liek pre celý svet; lebo tá moc je nielen nad nemocou a predchodca smrti, ale tiež samu smrť zahnať, mŕtvych vzkriesiť.

Skúsila to manželka **Mateja Muzar z Kuchyne Mária Hrečková** dvadsaťštyriročná s ťažkou nemocou o približujúcej sa poslednej svojej hodine už nemala žiadnu pochybnosť; hoc rozličné lieky od domácich vyhľadávali, avšak zakorenená neduživosť všetkým týmto sa vysmieva a to síce tak ďaleko, že všetci o predĺžení života nedúfali. Marína tiež koniec svojho života z tohoto plačlivého údolia očakávajúc, na večnosť sa pripravovala, predsa však srdečne vzdychajúc, silnú nádej v šaštínsku Matku ako všetkých nemocných útočisko skladala, k nej s dôverou sa utiekala, za uzdravenie orodovala a sľúbila urobiť jednu púť. A hľa, ktorá podľa niektorých už bola umierajúca, skrz príhovor najdobrotivejšej Matky, s náramným podivením všetkých dosiahla dokonalé zdravie. To nám velebný pán farár (ktorý ju pripravoval na vecnosť) pod kňazskou vierou dosvedčil a mnohí iní putujúci do Šaštína s Marinou v mesiaci apríli nepochybne urobili.

Podobný údel bol pre **Pavla Valoviča a Dorotu Bellušičovú z Malaciek**, ktorých **dcéra Alžbeta** v šiestom a syn vo štvrtom roku v zúfalej nemoci mizerne ležali, čo veľkú bolesť smutným rodičom pridávalo, zvlášť keď všelijaké upotrebené lieky neprinášali žiadnu úľavu. Nevinné dve dušičky, ktoré sotva v útlo tele začali prebývať, zdalo sa, že ho zanechajú a z ktorých rodičia budúce potešenie očakávali, teraz hľadali, čo by bolo potrebné ku pohrebu. Jediná ešte nádej v šaštínsku Lekárku

bola; preto tieto dva uvädnuté kvietky s obzvláštnou dôvernosťou jej poručili a zaslúbili. Tak najprv skrúsené vzývanie a sľub Matička milostivá počula, obidve neviniatka nielen z nebezpečenstva smrti vytrhla a aj obdarila s náležitým zdravím. Potom radostní rodičia privedúc so sebou svoje milé dietky urobili povinné poďakovanie Bolestnej Matke a toto dobrodenie Panny, ako to prináležalo, verne oznámili.

Nie menšiu priazeň od láskavej Matky obdržal **Ján Liška z Chropova** svojmu **synovi Jurajovi**, majúcemu desať rokov, ktorý so smrteľnou chorobou bol zbavený všetkej sily, ani hnúť sa nemohol, jeho údy boli temer mŕtve, čo znamenalo blízku smrť. Starostlivý otec, zapovrhnuv prírodné lekárstvo s vrúcnou nádejou a silnou vierou posilnený, vyžiadať si trocha oleja zo zázračnej lampy, syna pomazal a tým dosiahol vďaka svojej stálej dôvernosti na smrť nemocnému dokonalé zdravie. Toto je potvrdené svedectvom Mikuláša Zirka a Martina Jelen v mesiaci apríli.

Iste veriacemu je všetko možné. Že je tomu tak, nasledujúcim svojim príkladom preukázal **Michal Srydler zo Štiavnice**. Mal on trojročného synáčka, ktorý ochorel nešťastne príliš ťažkou chorobou. Divné by sa stalo, keby tak strápené dieťa mohlo byť živé. Zarmútený otec, vidiac zúfale zdravie a zbytočnosť prirodzených liekov, z neba istejšie lekárstvo hľadať sa rozhodol; preto v slávny deň Nanebovstúpenia Krista Pána k zázračnej šaštínskej, ako neubúdajúcej studničke všetkých milostí sa vybral; tu vylieval slzy za uzdravenie svojho syna s chválitebnou trvanlivosťou, s mnohými vzdychmi a so srdečnou horlivou modlitbou Bolestnú Matku orodoval. Láskavá Panna vypočula svojho vrúcneho milovníka, lebo, vrátiac sa domov, v mesiaci júni našiel doma dieťa oslobodené od nešťastnej nemoci. Odvtedy znamenitou radosťou plesajúc bohabojný otec, miesto sväté v predmenovanom mesiaci opäť navštívil a na znamenie svojej vďačnosti aj na pamiatku preukázanej milosti striebornú tabuľku ako ozdobenú obeť zanechal, o čom tiež Benedikt Ján Lauserd Moofs, obyvateľ štiavnický vydáva svedectvo.

Do väčšieho takmer nebezpečenstva života upadol v **Prešporku**, v kráľovskom meste, **Ondrej Kraus**, keď ho osem dní trápilo hrozné trasenie srdca, že sa prístojacim zdalo, akoby hneď mal ducha vypustiť. Lekári teda všetkými spôsobmi nemocnému napomáhali a utekajúci život sa usilovali udržať, ale bez výsledku, lebo mnoho ráz ťažká nemoc prevyšuje lekársku činnosť, preto doktori nemajúc žiadnu nádej, človeka v ťažkosti postaveného opustili. Vidiac to z niektorých priateľov, ako starostlivo, tak pobožne spasiteľnú radu mu dávali, aby k šaštínskej Panej dôverne sa utiekal a ju so sľubom k sebe urobil milostivou. To on ihneď vykonal. A hľa, sotva dve hodiny minuli, od všetkých ťažkostí a nemocí bol zbavený; to vyznal svojej manželke pod obťažným svedomím v mesiaci júni, obetujúc okrem zaslúbenia aj strieborné srdce. Teraz ver tomu láskavý čitateľ, či o predivnej moci MÁRIE dosvedčil Peter Damiánsky: Nič ti nemožného nie je, ó Mária!, čo je možné dúfajúcim k nádeji pozdvihnúť. (Serm 1, de Nat.B.V.)

Žiadosť o uzdravenie k zázračnej našej Panne povzbudila **Máriu Katarínu manželku Jána Karola Rába z Rakúska**. Náhle v deň predchádzajúci slávnosti svätého Jakuba, upadla do tak ťažkej nemoci, že pre jej zrast od lekárov, duchovných mužov a príbuzných, nádej života jej bola odňatá a preto k šťastnému vykročeniu zo sveta prostredníctvom cirkevných sviatostí bola nahováraná, ktorými tiež bola zaopatrená. Jej manžel, s tak smutnou príhodou prestrašený, obracia sa na všetky strany, akoby najmilejšej manželke mohol pomôcť, však nič nebolo platné jeho

usilovanie, pokiaľ z vnuknutia Božieho v šaštínskej Lekárke svoje útočisko nenašiel. Sotva žalostivú svoju manželku svojou horlivou modlitbou a vrúcny úmyslom zaslúbil, hneď od tej hodiny začalo sa zdravie zlepšovať, takže nasledujúci deň zasvätený svätému Jakubovi mohla byť účastná na svätej omši bez choroby tela. Tak s priamym zdravím obdarená, na poďakovanie v mesiaci august pred milostivým obrazom sa ustanovila, vďaka vzdávajúc sľub vyplnila, celý ten príbeh s dvoma inými pobožnými osobami (pod hriechom, keby falošne hovorila) vyjaviť, zanechajúc za mariánske dobrodenia maľovanú tabuľku.

Práve v podobnom nebezpečenstve bola postihnutá **Anna Mária Sambokrety z Prešporka**, ktorej už smrteľná nemoc oznamovala približujúci sa koniec života: tak obťažaná sa chystala k blahoslavennej smrti a k ubezpečeniu svojej duše na budúci život, spoveďou, prijímaním a posledným pomazaním, prijala ako liek pre svoju dušu, a sama v predĺženie života nedúfajúc, nič inšie, len koniec života čakala. Hoc telo už ležalo v poslednej mdlobe, myseľ predsa bola pozdvihnutá k Bohu a k jeho najsvätejšej Matke, vnútorným a srdečným vzdychaním vrúčne vzývala našu zázračnú Matku, tiež sľub v sebe vzbudila, že ak ju z tohto nebezpečenstva vyslobodí do Šaštína bude putovať. Po učinenom sľube s podivením celého domu, čo tak horlivo žiadala, skrz orodovanie nebeskej Panny dostala, potom podľa sľubu urobila a zachovateľkyni svojho života Márii náležite ďakovala. Celý ten predivný príbeh v mesiaci auguste svojim svedomím dosvedčila.

Zvláštnu tiež pomoc šaštínskej Lekárky skúsil **Jána Juraja Kraecer**, obecného pílara **syn Bartoš**, ktorý sa trápil niekoľko týždňov s ukrutnejšou nemocou, než jeho mladý vek mohol zniesť. Pobožný otec po mnohých liekoch užívaných bez pomoci, vidiac zbytočné ľudské lekárstvo, k milostivému trónu Panny Márie šaštínskej s pevnou nádejou a vrúcnou náchylosťou sa utiekal, sľubiac ak sa syn uzdraví, že ho zavedie na sväté miesto. Doviedol a tu za uzdravenie milostivú audienciu očakával, v tom horlivom očakávaní ako odmenu svojmu synovi dokonalé zdravie vyžiadaval ako mzdu svojej dôvernosti. Všetko toto dvadsiateho štvrtého augusta, vložiac ruku na Umučenie Pána s dobrým svedomím jednému z našich oznámil.

Medzi týchto má byť počítaná **Alžbeta Kochyn, obyvateľka Ropostá z Rakúska**: táto bola obklúčená dvojnásobnou biedou, lebo okrem nemoci plnej nebezpečenstva mala už-už stratiť oko. Preto postavená do veľkej úzkosti akoby mohla odpudiť dvojakú ťažkosť, zhládala rozličné lieky. To jedine (lebo iné prostriedky neboli platné) utrápenej žene k zdraviu slúžilo, že predivné cnosti a moc šaštínskej Matky počula povestou vyhlásené, ku ktorej hneď celým srdcom sa zaslúbiť, tak k sebe milostivú Pannu naklonila, že bola zbavená obidvoch nešťastí a bola obdarená želaným zdravím. A tú veľkú milosť jej preukázanú v mesiaci september nepochybovala potvrdiť prisahou.

Vid', mariánsky čitateľ, že naša duchovná Lekárka nielen chudobným, ale aj vznešeným a vysoko postaveným preukazuje svoje milosrdenstvo. Tak napríklad osvietená **pani grófka Kristína Serényi z najvznešenejšieho rodu Balašského**, táto pobožná pani ochorela na lepkavú vodnokrvnosť prsníka, že sa obávala nejakého vnútorného vredu, keď sotva už dýchala a ledva vydychovala; k tomu iné nedostatky žalúdka už boli príčinou veľkých mdlôb. Ľudské lekárstvo ako hojné, tak pre vznešenú osobu aj vzácné až z Trenčína donesené a užívané jej neprinášalo žiadne uľahčenie. Ján Kludovač z Tovarišstva Ježišovho, rehoľník veľmi zbehlý a v lekárnictve ďaleko známy, s najväčšou opatrnosťou slúžil v nebezpečenstve

položenej panej a čokoľvek mohol vymyslieť, nezanedbal. Nemoc táto bola tak silná a neústupná, že všetky výborné lieky neboli účinné. Preto sám lekár v úzkosti pracoval tri dni nad novým liekom a keď ho k nemocnej priniesol, spolu s veľkou starostlivosťou umenia svojho oznámil, že ak toto neuzdraví, nič iné nepomôže. Potom sa pobožný rehoľník vrátil do kláštora, aj keď zanechané lieky sa zdali byť účinné, nič menej osvietená pani grófka väčšiu dôvernosť vložila v Boha a blahoslavenej Panne, silnou vierou a nádejou posilnená ich odložila a u šaštínskej Lekárky hľadala svoje útočisko: aby sa však nevzdala všetkých liekov, z oleja šaštínskej lampy sedem kvapiek na česť siedmym mariánskych bolestí poručila dať do polievky a zjedla a tiež tým olejom sa kázala natrieť. A hľa, prišlo milosrdenstvo najlaskavejšej Matky! Nasledujúci a tretí deň so zvláštnym potešením a s veľkým podivením všetkých domácich bola tak posilnená, že mohla stať z postele. Po malom čase bola zbavená všetkej choroby a s potešením mohla vstať. Týmto spôsobom osvietená pani bola z nebezpečnej nemoci dokonale vyslobodená. Navštívil ju predmenovaný lekár a vidiac ju už uzdravenú, domnieval sa, že to bolo od jeho lieku, naplnený radosťou prehovoril: ak podľa predpovede mnou zhotovené lieky nebudú užitočné, nič iné nepomôže. Osvietená grófka začala hovoriť celý ten príbeh a aby nemal žiadnu pochybnosť, jeho liek nepohnutý mu ukázala. Bohabojný muž toto vidiac, nepremenil svoju predchádzajúci radosť a veselosť, ale pridal výpoveď hodnú rehoľníka a mariánskeho ctiteľa : nie len odo mňa, ale od všetkých iných lekárov je lepšia lekárka Mária. Tak obdarená vznešenou milosťou najdobrotivejšou Matkou, aby svojej ochrankyni urobila slávne poďakovanie; zasľúbený dar v mesiaci september zložila v Mariánskej kaplnke. Nech sa nehanbia aj tí najväčší žobrať od premocnej uhorskej Panej.

Od nej podobne aj **Valentín Papánek z Kuklova** si vyžiadal stratené zdravie svojou dôvernosťou. V novembri jazdiac na koni, sám nevie ako, upadol do veľkej mdloby. To ako neočakávané, tak sa zdalo plné nebezpečenstva: nepríležitoste miesto pre pocestného, slovom nie inakšie sa videlo, zima už bola dosť veľká, ako by sa všetko proti človekovi zrieklo; áno veľká bola moc nemoci, že sa obával porážky - šľaku; preto bol donútený ponáhľať sa domov a hneď sa položiť do postele. Vidiac tak nebezpečenstvo života a smrť už tlčúcu na dvere, aby sa pripravil na večnosť, povinnosť kresťanského človeka si ako náleží, vykonal. Nemohol zabudnúť na blízku šaštínsku Lekárku, tak blízko nej bývajúcí (nemal viac ako pol hodiny). K nej teda svoju myseľ pozdvihol, žiadosť svojho srdca najblahoslavenejšej Pomocnici s mnohými vzdychmi a s veľkou dôvernosťou predložil. A milostivá Matička od všetkých bolestí, neduhov a mdloby k nej sa utiekajúceho sprostila a navrátila mu predošlé zdravie. On na svedectvo a na poďakovanie najdobrotivejšej Uzdraviteľkyni zasľúbený kalich s maľovaným obrazom vdľačne v predmenovanom mesiaci obetoval.

Nech túto kapitolu dokončí osvietený a vysokodôstojný pán **Ján Jakub Alojz Sisel, rytier de R. prepošt zhromaždenej kapituly nyklspurskej na Morave u svätého Václava**, ktorý ako v hodnosti iných predchádzal, tak v pobožnosti k Božej Rodičke iných prevyšoval: lebo obťažný ťažkou nemocou, nie ľudské lekárstvo, ale zázračnej šaštínskej Matky obranu vyhľadával a čím viac nemoc sa zväčšovala, tým viac k Rodičke Božej je rozpálená jeho náchylnosť a láska. Hoc v Nyklspurku mal obraz Loretánsky skvejúci sa milosťami, nič menej počujúc o mnohých tak obzvláštnych dobrodeniach našej zázračnej Matky, k nej s veľkou nádejou sa

sľubom zaviazal a ustanovil navštíviť jej prevelebné sväté miesto, hneď ako zo svojej ťažkej nemoci bude pozdvihnutý. Vypočula Kráľovná neba a zeme žiadosť svojho verného milovníka a navrátila ho k želanému zdraviu. On tiež nemeškal svoj sľub splniť, pred mariánskym trónom horlivým úmyslom a srdcom vzdávajúc vďaky, predivnú milosť Matičkou mu prepožičanú dobrotivosť, oznámil našim pátrom v mesiaci decembri. Tak vznešeného muža mnohovážnosť, nech ti, mariánsky čitateľ, slúži miesto mnoho svedkov. Z týchto príkladov sa ukazuje ako isté a pravdivé je to, čo niekedy svätý Ján Krstiteľ k svätej Brigite hovoril a zjavil : Hoc by človek bol v najväčšom nebezpečenstve, bude z neho vyslobodený, ak bude celým srdcom Nebeskú Kráľovnú a Matku Božiu vzývať.

KAPITOLA TRETIA

Predivne osvietení z nebezpečného zatmenia rozumu.

Najväčšie dobro človeka je rozum, ktorým sa pripodobňujeme anjelom a kto je tohto zvláštneho Božieho daru je zbavený, to zaiste sám od seba je menší. Videli sme to častokrát a videli mnohí na manželke **Martina Kramár, Dorote zo Stupavy** ; táto súc päť týždňov rozumu zbavená, neurobila nič, čo by bolo hodné človeka. najväčšie hrozné nešťastie, ktoré rozumné stvorenie zhadzuje z jeho hodnosti a človeka k hovädu robí podobným. Aby však nebol tento stály biedny stav, požičal jej najdobrotivejší Nebeský Otec na malý čas nejaký priestor a osvietenie; ó šťastné, keď krátke svetlo!, ktoré spôsobilo, že sa vrátila k predošlému rozumu: lebo tiež príbuzní starali sa a ochotne sa usilovali, aby so sľubom k bolestnej šaštínskej Matke sa zaslúbila, čo tiež ona nezanedbala, ale s vrúcnou nádejou k nej sa utiekala a v tom okamžiku obdržali Máriino dobrodenie a od všetkého nešťastia zatiaľ bola oslobodená, keď vykonala zaslúbenú púť pred milostiplným obrazom v mesiaci apríl.

Omnoho väčšia nerest zastihla **dcéru Františka Václava z Kuklova** : viac ako tri mesiace s mnohými nemocami ochorela, lebo mimo toho, že rozum stratila, stratila aj reč a padúcnicou sa často trápila. S trojnásobnou biedou trikrát nešťastná dcéra, akú veľkú bolesť a starosť spôsobila úbohým svojim rodičom, každý ľahko si môže myslieť. Na mnohé zloby sa radia mnohé prostriedky a sú upotrebené, nič čo by sa zdalo užitočné, nebolo vynechané, avšak zakorenené nemoci žiadnym prirodzeným lekárstvom sa nedalo pomôcť. V tom niektorí úprimní priatelia zarmúteným rodičov ostrejšie napomínali, aby milosrdenstvo Božie, obzvlášť prostredníctvom šaštínskej Matičky vyhládávali ako všetkých nemocí Lekárku. Najlepšia rada nemohla byť zapovrhnutá, preto hneď k blízko ležiacemu panenskému príbytku sa vybrali, tu ustavičnými vzdychmi, s horlivými prosbami a vrúcnou nádejou za uzdravenie orodovali; sedem dní túto pobožnosť vybavovali a k mariánskemu trónu sa navracajúc a podľa stálej svojej dôvere čo tak srdečne žiadali, šťastlivo aj obsiahli od najdobrotivejšej Matky, keď svoju milú dcéru obdarenú predošlým rozumom, tak od všetkého zlého zbavenú, sedemnásteho mája ju radostne domov priviedli. Ak treba svedectvo tejto milosti spýtaj sa všetkých kuklovských obyvateľov. Títo dosvedčia, že sa tak naozaj stalo.

Že Panna Mária je opravdivé slnko a osvecuje aj zatmenie rozumu, skúsila to **Jána Matušoviča dcéra Marína, vdova po Jurajovi Vajdovi**, ktorá s takou bolesťou a stálymi slzami svojho manžela oplakávala, že stratila rozum; všetkým zanechajúc príklad, aby ako v žalosti, tak v radosti zachovávali spôsob. Pol roka sa

nepodarilo toto žiadnym prirodzeným lekárstvom vyhnať, naposledy od niektorých dobrých priateľov, obzvlášť od velebného pátra Jána Korneli z Tovarišstva Ježišovho, jej duchovného otca bola napomenutá, aby sa vybrala do Šaštína k Bolestnej Matke spolu so svojou sestrou Katarínou; kde tri týždne zotrvali v pobožnosti a potešenie od láskavej Panny očakávali; mnohorož svojimi nemúdrymi slovami a účinkami iných k smiechu, iných k spoluútrpnosti povzbudzovala. V posledných dňoch však dostala malé osvietenie a zlého umenšenie, domov sa navrátila a pomaly k sebe prichádzajúc, predovšetkým dobrým rozumom bola obdarená. Potom v krátkom čase znova išla do Šaštína, vykonala svojej najláskavejšej Lekárke srdečné poďakovanie a s prísahou potvrdila predchádzajúce dobrodenia v mesiaci auguste.

Podobnú milosť si zaslúžila **Uršula Bogovič z Wofstalu, Rakúšanka**: tri týždne bola zbavená rozumu, všetkých na ňu dívajúcich sa privádzala k spoluútrpnosti, zarmútený manžel nepochybne z vnuknutia Božieho nedbajúc na ľudské prostriedky u Šaštínskej Matky hľadal útočisko a jej s dôvernosťou biednu manželku zaslúbil. Blahoslavená Panna vypočula horlivé žiadosti k nej sa utiekajúceho a hneď na mužovu prosbu jej dala plný rozum. To ona i jej muž s dobrým svedomím dosvedčili obdržané milosti a so svojimi spoluobčanmi Jánom Kopp, Františkom Silnerom a Jozefom Baldičkom v mesiaci novembri dôveryhodnosť potvrdili.

O mnoho dlhšiu podobnú chorobu podstúpila **Zuzana Jankovič, manželka Michala Kuberna z Považskej Bystrice**, tak v inom svojom konaní zlé príznaky ukazovala, áno úbohá žena, raz sa vrhla do studne, ale bola odtiaľ vyslobodená a budúcim mariánskym dobrodením mohla byť uzdravená. Matka zmilujúc sa nad svojou dcérou, s obzvláštnou dôvernosťou k Zázračnej našej zapálená, priniesla ju do Šaštína, tu s vrúcnyim úmyslom predložila trápenie Zuzany pred milostivým trónom láskavej Panny skrze lásku, s ktorou k svojmu Synovi horí, orodujúc za uzdravenie svojej dcéry. A hoci ešte nedostala, čo žiadala, bola napomenutá velebným pánom pátrom, svätého miesta opäť, aby bola dobrej mysle a nespúšťala sa nádeje, domov sa vrátila a po nejakom čase svoju dcéru z nebezpečenstva s veľkou radosťou videla vyslobodenú. Toto síce nebolo urobené v tom roku, avšak keď matka šťastná panenským darom so svojím manželom nasledujúci rok trinásteho októbra išli vzdať povinné poďakovanie, celý ten príbeh predniesli a potvrdili svedectvom pána Františka Smutníka. Z tohto skutočne môžeš uznať, mariánsky čitateľ, čo veľký Albertus hovoril: Meno MÁRIE sa vykladá a nič iného neznamena, jedine svietiacu hviezdu. Ak si teda obkľúčený temnosťou a tvoja cesta je ti skrytá, pohliadni na tú osvecujúcu hviezdu, vyzývaj Božiu Rodičku, vyzývaj MÁRIU. (In Cap.I. Luc).

KAPITOLA ŠTVRTÁ

O tých, ktorí sú vyslobodení od kameňa.

Sme iste všetci smrteľní a k smrti nesčíselné možnosti nás vedú. Medzi inými neúživosťami, ktoré človeka prinášajú k skaze, sú piesok alebo kamene, s takýmto ukrutným trápením bol postihnutý **Severín Sandler zo Sylvie na Morave**, synček nemajúci ani štyri roky, ktorému niekoľko dní piesok stále zastavil vodu. Nevinné pacholiatko hrozným kvílením a krikom, ako prudkosť bolesti, tak oznamovalo poslednú hodinu svojho života; v tej dobe strápený otec, nemajúc už inej rady ani

pomoci z vnuknutia Najvyššieho k šaštínskej Matke zaslúbil jednu púť. Hneď bez veľkého meškania prišla mariánska pomoc, lebo hneď, po urobenom sľube z dieťaťa vyšiel kameň na spôsob jedlého bôbu. Nato otec potešený v auguste vyplnil sľub s prisahou a s namalovaným obrazom dosvedčil.

Nie menšiemu zlu bola podrobená manželka **Jána Onezora, Anna z Rábu**, ktorá deväť mesiacov bola ukrutne trápená pieskom (ktorého za ten čas tri holby nazbierala), na miesto prirodzenej vody takmer samú krv vydávala. Nevysloviteľná bolesť, málo ostávalo, že ju života nezbavila, na rozličné lieky a lekárov toľko už vynaložili, že viac tráviť nestačila, od ktorých mimo zúfalého zdravia nič iného nedostala, preto sklamaná ľudskými prostriedkami z nebeskej výsosti tak veľkému nebezpečenstvu istejšiu pomoc išla hľadať. Sľúbila teda (ak vyjde z toho trpkého položenía) jednu púť k šaštínskej Matke, čo keď sa deje, láskavá Panna v tú chvíľu tak milostivo jej pomohla, že ihneď žiadnu bolesť, žiadne trápenie necítila. Teda v septembri vykonávajúc zaslúbenú povinnosť, celý ten príbeh vyjaviła a niekoľko pobožných spoluputovníkov zobrala na svedectvo.

Veľká tiež milosť Bolestnej Matky sa ukázala **Jánovi Mackovicovi z Jablonova**, v tom čase, keď ho popadlo trápenie, bývajúceho v Šarfii (**dnes obec Blatné**) u dvojctihodného pána Martina Mackovica, toho miesta farára a jeho syna. Tento tri dni s tak ukrutnou bolesťou od vnútorného kameňa bol trápený, že všetku nádej k ďalšiemu životu zložil, v takejto úzkosti postavený, rozpomenul sa na milostiplný šaštínsky obraz, s veľkou dôvernosťou premocnú Božiu Matku (ktorej zázračných účinkov a ako mnohých z nebezpečenstva života vyslobodila nie raz počul) vzýval a do Šaštína putovať sa zaslúbil. Tento sľub bol blahoslavenej Matke tak prívetivý, že jej príhovorom v tom okamžiku všetko trápenie bolo utišené. Dobrodienie toto pobožný muž v októbri oznámil, ktoré potvrdil spomínaný vebný pán svojou kňazskou vierou.

KAPITOLA PIATA

Uzdravenia chromých a pokrivených údov.

Keď bolestná Matička láskavo otvárala svoje milostivé lono k nej sa utiekajúcim, nejaký **pobožný muž z Rakúska** (ktorého meno pre množstvo ľudu a veľkú tlačenicu nebolo zapísané) svojho **šestnásťročného syna**, ale už štyri roky chromého a skriveného priviedol k zázračnej Matke vrúčne orodujúc, aby najdobrotivejšia Matka urobila koniec dlhému zlu. Syn nasledoval otca a pretože sa jednalo o neho, ešte vrúcenejšie skladal prosby a srdečnejšie vzdychal k Blahoslavenej Panne za uzdravenie; hľa bez meškania pri svojej dôvernosti sú vypočutí a obveselený otec so zdravým synom pred milostiplným obrazom v apríli vzdávali chválu láskavej Lekárke. V podobnej chorobe **manželka istého cigáňa zo Serede** zaslúžila si podobné mariánske príspevnie, pre stále ukrutné bolesti chromá a pokrivená, nemajúc žiadneho ľudského potešenia a pomoci, jej muž ju priviezol na voze do Šaštína. Tu ju, zoberúc na svoje ramená, k nohám duchovného otca, aby sa vyznala zo svojich hriechov a po dokonalom pokání ju vniesol do mariánskej kaplnky, kde pred milostivým obrazom spoločnými vrúcnyimi vzdychmi za uzdravenie horlivo orodovali a na tom mieste prešťastná žena s veľkým podivením prítomného ľudu zvelebujúceho Matku milosti, nie len rozťahnutím žíl, ale tiež všetkého zlého bola zbavená, nadobudla dokonalé zdravie. Zaiste MÁRIA prihliada nie na bohatstvo a vznešenosť, ale na úprimné a pobožné srdce.

KAPITOLA ŠIESTA

Odháňa zimnicu.

Urodzenej panej - **Juliane Janovič zo Stráží** pri Šaštíne, manželke **Štefana Baroša** - deti popadla nebezpečná páľčivá zimnica. Toto pohlo jej materské srdce, aby svojim milým dietkam vyhľadávala pomoc; preto pobožná pani blahoslavenej Rodičke Božej od mladosti svojej bola náchylná, nový liek, ktorý bol jej manželovi pohrúženému v luteránskom blude neznámy, našla v Matičke Šaštínskej. Teda poberúc svoje nemocné dietky na sväté miesto, nejaké kvietky, ktoré tie neviniatka z materskej rady so sebou vzali, velebnému pánovi Jánovi Sádeckému, na ten čas ochrancovi mariánskej kaplnky podala, žiadajúc, aby sa obrazu bolestnej Matky dotkli, čo keď sa stalo, také domov zobrala, s pevnou nádejou do postele vložila pod hlavičku deťom, nesklamala dôvernosť k Matke Božej bohabojnú matku, lebo keď sa zo sna prebudili, s nemalou odplatou za svoju vieru, od všetkej choroby boli zbavené. Túto milosť, obdržanú pri počiatkoch velebného obrazu, mnohokrát s dobrým svedomím našim pátrom rozprávala.

Rovnako zjavne je preukázaná láska zázračnej našej Panny **synovi Urbana Pold, malackému hostinskému, Godefrýdovi**, sedemnásťročnému. Tohto mládenca tak zmohla páľčivá zimnica po trinásť dní panujúca, že nezostávala žiadna nádej na predĺženie života. Aby však v najlepšom veku nezomrel, riadením Božím počul od pobožných pútnikov navracajúcich sa zo Šaštína veľké milosrdenstvá, zvlášť nemocným preukázané Bolestnou Matkou. Preto, aby tiež bol účastný mariánskych dobrodení, s veľkou horlivosťou vyžiadal si jej obrázok, ktorý akonáhle synovským srdečným naklonením úctivo pobožkal, v tú hodinu páľčivosť sa začala utišovať, nemocný pomaly prichádzal k zdraviu a v krátkom čase bol zo všetkého nebezpečenstva vyslobodený, dokonale uzdravený a v júni navštívil príbytok láskavej Matky, ktorej predĺženie života pripisoval, činiac poďakovanie poručil túto milosť medzi iné mariánske zázraky zapísať.

Martin Chalupa, Moravák z Fraustatna, štyridsaťštyriročný, sedem týždňov sa trápil s podobnou zimnicou, ktorú sa usiloval zahnať rozličnými liekmi. Úbohý človek, položený medzi strachom a nádejou, od veriacich navracajúcich sa zo Šaštína napomínaný, aby sa utiekal k Matke Božej a sa zaslúbil mnohými divmi a milosťami vyhlásenému bolestnému obrazu. Sotva najlepšiu radu poslúchol, už zimnica klesla, keď potom v Šaštíne podľa svojho zaslúbenia uctil si pobožne veľkú Matku, dosiahol dokonalé zdravie. Toto on, berúc si na svedomie, svedectvom, v mesiaci júni znovu pred blahoslavený obraz sa ustanovil a verne oznámil.

To čo nasleduje je vznešené: **Syn jeho milosti pána Valentína Majthény, slúžneho (sudcu) slávnej stolice Nitrianskej, na čas zostávajúceho v Pešti** na skúsenosť a náuku krajinského Práva, upadol do nebezpečnej horúcej zimnice, ktorá hneď pochytila mládenca (do ktorého rodičia najväčšiu nádej skladali) s väčšou prudkosťou a s ukrutnou páľčivosťou uviedla do fantazírovania takého, že bol prinútený iba o studniach a riekach premýšľať. A čo nešťastlivejšieho bolo, že zakorenené zlo lekárom a všetkými liekmi tak odporovalo, že žiadnym prostriedkom nemohlo byť vyhnané. Porozumel znamenitý mládenec, že je obklúčený veľkým nebezpečenstvom, so zvykom od svojho detinstva k veľkej uhorskej krajiny Panej celým srdcom sa obrátil a o jej pomoc vo svätom šaštínskom milostiupnom obraze začal vyhľadávať. Najmilostivejšia Matka vypočula láskavo svojho verného ctiteľa,

ktorá nielen smrteľnú páľčivosť s rosou svojho materinského milosrdenstva ovlažila, ale aj konečne uhasila. Celý ten príbeh viery najhodnejší otec od syna svojho listom bol oboznámený, v mesiaci september dosvedčil.

KAPITOLA SIEDMA

Najsvätejšia Panna pomáha postihnutému vodnatelnosťou.

Aj keď vodnatelnosť temer všetci za nezahojiteľnú nemoc vyhlasujú: my však ju preukážeme s mariánskou pomocou ako uzdravenú. S takou bol dosť dlho obťažovaný **Ján Hájek zo Stupavy**; ó tvrdá neduživosť!, z ktorej okrem úžitku nesmrteľnej trpezlivosti nič iné nemôžeš očakávať, od nemoci, ktorá sa tak ďaleko rozmohla, že ľudskou pomocou a prirodzenými liekmi ničená sa nezdala, uzdravený predsa byť túžil. Dobrá je to vôľa, ktorá úbohého človeka povzbudila k blahoslavenej našej Panne sa utiekať, ktorej ako seba, tak svoje služby keď obetoval, to čo tak žiadostivo hľadal s veľkým svojim potešením našiel. A činiac ďakovanie v Šaštíne s manželkou svojou, dosvedčil v mesiaci apríli.

Šťastná tiež s mariánskou milosťou bola pani **Barbora Papánek z Kuklova**, ktorá bola poddaná vodnatelnej nemoci, štyri týždne užívala lieky proti tejto chorobe, predpísané v kráľovskom meste Trnave, vidiac, žeby to na nič nebolo platné, rozhodla sa blízko ležiace sväté miesto Zázračnej našej navštíviť a tu čo od lekárov zbytočne očakávala, s väčšou nádejou vyhľadávala: preto s horlivými vzdychmi, poníženým úmyslom a s usilovnou dôvernosťou volala na pomoc láskavú Matku, hneď žiadaného zdravia si vyslúžila šťastlivý začiatok, s tým radostne sa navrátila domov; v krátkom čase potom premocnú Lekárku svoju navštívila, silne dúfajúc, že kde začiatok, tam tiež plné zdravie môže obsiahnuť; lebo keď pred najdobrotivejším obrazom Matky Bolestnej vrúcne svoje modlitby vykonávala, pre jej mocný príhovor k náležitému zdraviu bolo navrátené. To na základe mnohých vierohodných svedkov potvrdené sme prijali.

KAPITOLA ÔSMA

Zachránení od nebezpečného ohňa.

Nie je potrebné tu hovoriť, aký nevďačný a strašlivý hosť je oheň, lebo to nás učí sama skúsenosť; ako ale ho krotí mariánska moc, preukáže nám **Rosina Longh z Pajštúna**. Táto začiatkom mája navštívila s veľkou úprimnosťou šaštínsku Matku, keď dokonajúc svoju pobožnosť, aby bez mariánskeho znamenia sa nevrátila, istú vytlačenú modlitbu, v ktorej bolo vzývanie bolestnej Matky, k svojmu potešeniu a v rozličných budúcich úzkostiach na pomoc si kúpila, s tým šťastne sa navrátila. Ale v krátkom čase sa zdalo, že šťastie bude premenené, lebo po troch, štyroch dňoch z neopatrnosti obyvateľov dom suseda zachvátil žravý oheň a pretože bol pokrytý slamou, ktorá ľahko horí, už-už tiež úbohej našej vdovy príbytok do zjavného nebezpečenstva bol uvedený. Vidiac to zbehnutý ľud, s jedným hlasom Rosinu napomína, aby dala pozor na seba a svoje veci a od nešťastného ohňa vytrhla, s cudzím nešťastím sa poučila a myslela, že jej dom nie je kameňom, ale so slamou je pokrytý. Ona však akoby to napínanie jej sa netýkalo, s nevysloviteľnou dôvernosťou v strede svojej izby padla na kolená, tu spomínanú modlitbu so srdečnou horlivou pobožnosťou opakovala. Nebola to možná vec, aby tak silná dôvernosť nebola platná, lebo láskavá Matka skoro jej na pomoc prispela a svojej

vernej služobnici dom od nastávajúceho ohňa vyslobodila. Pobožná žena cítila premocnú ruku veľkej Matky (v ktorej v tej príhode všetko svoje šťastie zložila); preto dvadsiateho druhého mája učinila obzvláštné poďakovanie, obetovala vďačne Matke tabuľku maľovanú, predkladajúc ten strašlivý príbeh.

Tu treba pripomenúť aj mestečko Šaštín, ktoré v mesiaci september zachvátil oheň. Keď sa so žalostivým krikom zbehlo zo všetkých strán množstvo ľudu, jeden každý podľa svojej možnosti sa usilujúc obecnému nebezpečenstvu predísť, bližným pomáhať a oheň hasiť; ale ten nevďačný a ukrutný host' z domu do domu sa rozširujúc aj dom našich Pátrov zachvátil. Velebný **páter Augustín Mikšič** nášho rádu, vidiac od mariánskej kaplnky tú príhodu, rýchle sa ponáhlal a pribehnúc tam, vstúpil do izby, aby malý rehoľnícky majetok od ohňa zachránil. A hľa, nešťastie! Veľký vietor zatvoril dvere, nedopustil vykročiť von, lebo skrytý plech (jazýček zámky) znútra sa neotváral s kľúčom. Príhoda ako nečakaná, tak plná nebezpečenstva rehoľníka tak prestrašila, preto, aby sa z nebezpečenstva mohol vyslobodiť, niekoľkokrát sa vrátil ku dverám a tlačiac kľučku s najväčšou silou, ktorej i strach pridával, ťahal k sebe a dvere sa usiloval otvoriť, ale všetko jeho usilovanie bolo zbytočné, pretože prestrašenému nenapadlo odtiahnuť závoru na spodnej strane plechu. Keď úbohý páter v poslednom nebezpečenstve života obkľúčený sa vidí, iným spôsobom, totiž s krikom na ratu cez okno volal, ale i toto nebolo platné, lebo pre veľké praskanie plameňa okolo nebolo počuť jeho hlas. Keď už bolo nešťastie veľké až k zahynutiu človeka, ktoré sa ďalej rozmnožovalo: lebo keď oheň zachvátil plot postavený pred oknom, plameň spoločne s veľkým dymom vrazil do izby, záclony a iné blízke veci zachvátil, pri tom tiež jeden uhol' krokvy padajúc prevalil povalu, kade sa otvorila nová cesta ako plameňu, tak aj dymu. Jedine ešte dvere do kuchyne ostali na vyslobodenie, ale aj cez tieto chcjúc von vyjsť, boli bránou k smrti, lebo i tu ukrutný oheň nedopustil žiadny prístup. Nič už človeku v nebezpečenstve smrti neostávalo, než aby sa strožil podľa povinnosti kresťanskej pobožne postúpiť ukrutnú smrť. Preto sa postavil do posledného kúta izby a padnúc na zem ponížene a s veľkou skrúsenosťou, ako za svoje priestupky ľutoval, tak horiaci láskou k Bohu sa utiekal a smrť už-už nastávajúcu očakávajúc, Kristovi Ježišovi Pánovi najvyššiemu, najlepšiemu, ako celopal sa obetoval. Pohnuté medzitým je mariánske srdce, keď Matka bolesti za vernosť svojho služobníka, za temer hneď od prvopočiatku jej preukázané služby umienila obdarovať a v posledných úzkostiach prispela k pomoci v posledných úzkostiach smrti postavenému, dajúc mu vnútorné vnuknutie, aby totiž od nej vo svojej potrebe žiadal pomoc. Preto hneď obrátený k mariánskej kaplnke na MÁRIU myslel, MÁRIU vzýval a k nej sa so synovskou úprimnosťou porúcal, hovoriac: „ó, najsladšia Matka milosrdenstva, ktorá si mnohým prispela v zúfalých úzkostiach a ich vyslobodila, nedopuť vernému, aj keď nehodnému služobníkovi svojmu, pred tvárou tvojej dobrotivosti, tak hrozným spôsobom zahynúť.“ Len čo útočisko svoje v bolestnej Matke urobil, hneď vnútornou nádejou posilnený vstal zo zeme a znovu sa vrátil ku dverám a ako prestrašenému sa stáva, nie ako zatvorené otvárať, ale ako otvorené zatvárať, totiž nie k sebe, ale od seba rukami mocne uderil. A hľa, zvláštne a predivné znamenie mariánskej dobrotivosti! Sotva jeden krok spať urobil, najmocnejším a nikdy dosť vychváleným dobrodením Matičky Božej, dvere s veľkým podivením sa otvorili a mariánskemu služobníkovi, pre dlhšiu službu veľkej Matke zadržanému, z prítomného nebezpečenstva života, cez stred na dvore

rozmnoženého plameňa šťastne a bez všetkej škody cestu urobili. Augustín Mikšič týmto spôsobom od smrti vyslobodený ponáhľal sa ku svojim bratom a so srdečným vzdychaním rozprával, ako bol vyslobodený z veľkého nebezpečenstva prostredníctvom najláskavejšej Matky. Oni a mnohí iní keď ho počúvali, ako s radostnými slzami oplývali, ako veľké vďaky najdobrotivejšej Matke vzdávali, ako preblahoslavenú Matku medzi ženami za požehnanú vyhlasovali, ani vyrozprávať ani napísať sa nedá. Tak ajhľa MÁRIA svojich verných ctiteľov na čas upadnúť do nebezpečenstva dopustí, nie žeby zahynuli, ale aby s zázračnejším a slávnejším spôsobom z neho boli vytrhnutí. To tiež nemá byť vynechané, keď už ukrutný oheň všetko v izbe pohltil, dva obrazy bolestnej Matky zvláštnym umením vymaľované, za sklom s pozlátenými rámami okrášlené, pre niektorých našich dobrodincov schované, od ohňa v izbe boli zachránené a že ich žeravý plameň ako nehorľavý ker uctil: lebo hoc debničky, v ktorých boli, obrátil na čierny uhol, neopovážil sa dotknúť obrazov, takže ani krehkým sklám najmenšiu škodu neurobil. Iste dobre hovorí sv. Bernard: *Ó, ker, vydávajúci zo seba plameň, ale nezhárajúci* (Idem de Laude V.M.) Nech nemý živel učí všetkých MARIU si ctiť, ktorých ľudia naučiť nemôžu.

KAPITOLA DEVIATA

Matka s deťmi zachránená pred utopením.

Dobre a bezpečne ide, kto JEŽIŠA a MÁRIU nosí vo svojom srdci, hovorí Tomáš Kempenský. Vo svojom srdci nosila JEŽIŠA a MÁRIU s veľkým svojím šťastím bohabyjná matróna, ktorá sa ocitla v nebezpečenstve smrti. **Z Runthálu, rakúskej dediny**, mnohí milovníci bolestnej našej Matky v sprievode išli do Šaštína; keď prešli cez rieku Moravu, niektorí z Rakúšanov chcúc ísť kratšou cestou, chceli **pri Brodskom** brodením prejsť cez Moravu, ktorá v tom čase bola o niečo viac ako obyčajne rozliata. Manželka na voze držala jedno dieťa v lone, druhé, o niečo staršie, mala pred sebou. Na opovážlivú cestu sa dali, pustili sa do nešťastnej vody; aby im Pán Boh doprial šťastné prejdenie, idúc na začiatku bezpečne, ale ako boli uprostred rieky, upadli do veľkého nebezpečenstva, lebo voz veľkou vodou prevrátený, všetkých vyhodil. Nešťastná žena skríkla na Matku šaštínsku, v jednom okamžiku spolu s deťmi v tomto nešťastí spadli do vody, keď to zbadal jeden zo skúsenejších brodských prievozníkov, rýchle sadol na lodičku a ponáhľal sa pomôcť. Medzitým pobožní ľudia, ktorí už boli na bezpečnom druhom brehu, padli na kolená, vrúcne volali k Matke Bolestnej: orodujúc, aby nevinné dieťky spolu s matkou, vernou služobníčkou svojou, mocným príhovorom ochránila a pri živote udržala. Rýchle platná bola modlitba pochádzajúca z kresťanskej lásky. Lebo plavec uchopil ženu za vlasy a deti, vložiac do lodičky, vyložil šťastne na breh. Aké to podivenie? Aká veľká chvála je vzdávaná zázračnej Panne, ľahko každý si môže pomyslieť. Celý ten príbeh pobožná matka, radosťou naplnená, idúc k mariánskemu príbytku, s plnou vierou rozprávala a vzdávala našej Matke obzvlášť najsladšie poďakovanie. Tak vznešeného dobrodenia celý ten pobožný zástup na to hľadiaci (ktorého horlivé modlenie najviac pomohlo) dvadsiateho tretieho mája prišiel za svedkov. Ktokoľvek teda vzýva o mariánsku ochranu, tomu neuškodí ani voda.

KAPITOLA DESIATA

Trom pacholiatkam preukazuje milosť.

Nestrachuj sa, mariánsky čitateľ, keď ti tu potvoru alebo potvora podobné dieťa predkladáme. **Marína Skrivánka z moravského Buchora** porodila také dieťaťko, že ľutovala ho, privedené na svet: lebo malo nohy divným spôsobom zrastené s chrbtom, ruky divne vyvrátené, slovom tak neforemné, že človeka v človeku nebolo vidieť. Nepochybujeme, že cítiš súcť, áno, snád' príčinu vyhľadávaš, kto sa bol prehrešil, deti alebo rodičia? Ono síce zhrešiť nemohlo, iných však súdiť nie je dovolené, dost' na tom, že Boh Všemohúci to dopustil, ktorého súdy sú veľká priepasť. Medzitým rástlo biedne dieťa so svojim neforemným telom a už takmer pol deviateho roku bolo živé, avšak neukazovala sa žiadna nádej, aby tie spotvorené údy prišli do riadneho tvaru. Po tom, tak dlhom čase, v Kráľovstve apoštolskom bolestná Matka na šaštínskom tróne s predivnými zázrakmi ako slnko z oblakov vychádzajúce začala sa skvietť. Marínu láskavo osvietila, pohla jej srdce, aby sa k nej utiekala. Odvtedy Marína začala byť dobrej mysle, na MÁRIU myslela, jej svoje nešťastné dieťa obetovala, mala v ňu silnú nádej, že ona vo všetkých biedach môže a chce pomáhať, preto urobila sľub a prišla do Šaštína: tu pred milostivým obrazom za napravenie neporiadnych údov horlivo orodujúc, biedne dieťa Márii obetovala. Bolestná Matička vzhliadla premilostivými očami na toho lazára, takže medzi pohľadom a zmilovaním žiadneho rozdielu sa nevidelo: ale ten, ktorý pred tým za netvora sa zdal byť a nemohol nohami a rukami ani pohnúť, s veľkým podivením mnohých palicou sa podopierajúc, začal chodiť dvadsiateho piateho júna. Vidiac prvé kroky svojho dieťaťa, v radosť oplývala a po krátkom čase mala ešte väčšiu príčinu na radosť, lebo keď tu nasledujúce dni bol privedený medzi úbohých žobrákov okolo mariánskej kaplnky, uvidela ho tak posilneného v nohách, že hoc s palicou, ale bez sprievodcu mohol pokračovať; a po niekoľkých týždňoch celkom uzdravený predivným dobrodením milostivej Matky, do svojho hostinca do Stráží sám chodieval. Tak dodávali svedectvo vznešenej milosti, nielen žobráci, ktorí ho vodievali okolo mariánskej kaplnky, ale aj naši rehoľníci a sakristiáni, ktorí to videli svojimi očami.

Jeho milosti pána **Martina Majthény, slávnej stolice Tekovskej vicepána a Evy Ebecky syn Imrich**, majúci osem rokov upadol do veľkého nebezpečenstva života. Keď bohabojní rodičia po navštívení nášho svätého miesta a po dokonalej pobožnosti sa vracali domov, prídúc k sv. Márii Magdaléne (tak sa nazýva kostolíček postavený na malom víšku neďaleko dediny Búre) sa prihodilo, že synáček z detinskej neopatrnosti spadol z koča tak nešťastne, že posledné koleso pritlačilo jeho útle telo k zemi. Náhlou príhodou prestrašení rodičia skočili z voza, s veľkou bolesťou a žalosťou zmyslov zbavení, viac mŕtveho ako živého pozdvihli. Medzitým mnohí pobožní kresťania putujúci do Šaštína, zišli sa k tomu nešťastiu; hoc s veľkým súcťom tešili žalostivých rodičov, niektorí rebro, iní chrbtovú kosť zlamanú chceli napraviť, áno, temer všetci usúdili, žeby sotva bola nejaká nádej na ďalší život. Takto sa ľudia domnievali, ale najláskavejšia Matka, rodičmi hneď v tej nešťastnej príhode so zvláštnou dôverou obetovanou, skôr ako sa sedem dní pominulo, tak priviedla k predošlému zdraviu, že to bolo všetkým k podiveniu. Celý ten príbeh páni rodičia, keď Matku bolesti nasledujúce leto znovu s poďakovaním navštívili, všetko toto tým, ktorým to prináležalo, tridsiateho augusta dôverne oznámili.

Tiež inému neviniatku Bolestná naša Matka urobila pamätihodné dobrodenie. **Istej panej z Viedne dieťaťatko** v treťom roku, v ktorom najväčšiu rozkoš a potešenie mala. Stalo sa istého času, že tento utešený kvietok, to zvláštne obveselenie svojej matky, sa stratilo z domu, nie je však známe akým nešťastím, akým spôsobom. Keď bol už synáček tri dni stratený, domov sa nevracajúc, matka strápená s veľkým kvílením a plačom behala po uliciach, u susedov vyhľadávala, starostlivo sa každého vypytovala, lebo láska tak milého pokladu a bolesť strateného urobila všetkých podozrivých; avšak nenachádzala žiadnej stopy, žiadneho znamenia, žiadneho, ktorý by niečo o ňom povedal. Preto kamkoľvek sa obracajúc, všade prelievala slzy, žalostne sa sťažovala a milého synáčka zvolávala. Medzitým vnuknutím Božím obdarená dcéra bolesti, dôverne žiadala pomoc od Matky bolestnej a zaväzovala sa sľubom obetovať svoje nájdené dieťa v jej šťastínskom príbytku, ak teraz zarmútenej služobníci milosť preukáže a tak hojnými slzami už oplakané ráči navrátiť. A hľa, sotva to vo svojom srdci ustanovila, svoje dieťa uvidela vstupovať do dverí s nevýslovnou radosťou a hneď sa ho spytuje: „Kto ho priviedol?“ Ono hovorí: „Nejaká dôstojná Pani, ozdobená v bielom rúchu, ma doviedla,“ Nepochybuj, láskavý čitateľ, že to bola MÁRIA. *Ó, lampa najjasnejšia!, s ktorej svetlom nájdená je stratená hrivna (Ecber. In deprec. ad B.V.).* Ó, príhoda na veky pamäti hodná! Toto pobožná matka v mesiaci júni Matke bolestnej činiac vďaka maľovanou tabuľkou dosvedčila.

KAPITOLA JEDENÁSTA

Pomáha pracujúcim pri pôrodoch.

Sotva nejaká malá čiastka života bez bolesti mizernému človeku prechádza a ako umierame s bolesťou, tak sa na svet rodíme, lebo aj matky pri pôrode podstupujú veľké trápenia i porodené deti, častokrát skôr, ako sa narodia, umierajú. Skúsila to úbohá osoba **Kristína, manželka Antonína Seidl zo Znojma**: lebo ona, pracujúca s ťažkým pôrodom, prvý ortieľ uložený našej matke Eve, v bolesti budeš rodiť, musela podstúpiť a to síce s tak ukrutným trápením, že potrebovala troch lekárov povolaných na rýchlo, nič neboli užitoční; áno, sami dôverne vyznali, že ani ich vedou, ani v lekárstve žiadna nádej nemohla byť zložená, ale aby sa k Bohu a k jeho najsvätejšej Rodičke utiekala a o pomoc prosila. Celým srdcom najlepšiu radu prijali; ale matka veľkou úzkosťou obklúčená, šťastínskej Matke sľubom sa zaviazala, ju s poníženosťou na pomoc volajúc. Vypočula láskavá Panna k nej sa utiekajúcu, lebo, porodiť mŕtve dieťa, sama od nastávajúcej smrti bola vyslobodená. To ona, v októbri Ochránkyni svojej obetujúc zaslúbený dar, dobrým svedomím dosvedčila.

Práve ten mesiac bol nešťastný pre Máriu, **manželku Jakuba Belob zo Starého Hradu**, tak s mariánskym dobrodením bol osvietený. Táto matka blahoslavenej Matke oddaná, tak ťažkou bolesťou bola trápená pri pôrode, že ju s hrozným spôsobom padúcnica niekoľkokrát za deň popadla, vidiac sa položená vo veľkom dvojnásobnom nebezpečenstve, Matke šťastínskej sa zaslúbila a vrúcne, okrem svojej nevládnosti, s prítomnými Loretánske litánie a sedemkrát modlitbu Pána a Anjelské pozdravenie sa pomodlila. A hneď bola obdarená zjavnou mariánskou milosťou, šťastne porodila a pre veľkú radosť na predošlú bolesť zabudla. Obzvláštnu milosť, sebe preukázanú, nasledujúce leto trinásteho mája, keď pred

mariánskym trónom vzdávala vd'aky, jednému z našich to oznámila a prisahou potvrdila.

Z podobného nešťastia práve cez našu Pannu bola vyslobodená Mária Lánska, **manželka Juraja Tihár z Novohradskej stolice**, ktorej hodina pôrodu i hodinou smrti bola: lebo keď dieťa z materinského života ako z väzenia v deň jemu ustanovený na svetlo sa ponáhľalo, matka aj baba spolu s inými rozumnými ženami, usilujúc sa všetkou možnou opatrnosťou vychádzajúcemu plodu napomáhať; ale neviniatko sa robí vinným, keď ležiace krížom, sebe i matke nádej života odoberá, áno, nešťastné dieťa v materinskom živote, aj keď ručičku vystrčilo, skôr než sa narodilo, svoj život dokonalo. Podľa toho všetci rozumní usúdili, že tiež úbohej matke posledný deň sa priblížil. Keď potom tri dni v nebezpečenstve plnom postavení sa trápila, jej excelenciou pani grófkou, manželkou jeho excelencie pána Pavla Balaša s obzvláštnou príkladnou kresťanskou láskou bola navštívená, ktorá tiež rozličným spôsobom sa usilovala pomôcť, dokiaľ bola možná nejaká nádej života. Vidiac však, že ľudskou mocou utekajúci život nie je možné zadržať, aj osvietená pani pochybovala o predĺžení života. Medzitým prišiel jej na pamäť olej zo šaštínskej lampy, preto poručila ho doniesť, s ním už-už umierajúci život natrieť a hľa, po malej chvíli, dokiaľ sedem modlitieb Pána a Anjelské pozdravenie možno odriekať, mŕtvy plod vydala, ale sama, dobrodením najsvätejšej Matky, od smrti bola zachránená. Že sa tak prihodilo, osvietená pani so svojím kaplánom boli hotoví prisahou (kto ale opovážil sa to žiadať?) potvrdiť v mesiaci novembri.

Medzi tieto početné udalosti má byť započítaná istá **Bohabojná pani od Nových Zámkov**, ktorá Matku bolestí, do Šaštína k sebe putujúcich, na ceste, keď sa k nej pobožne utiekala, najšťastnejším pôrodom (a čo je hodné podivenia) bez všetkej bolesti porodila.

Sem tiež pridávame nejakú **viedenskú matku**, ktorá niekoľko rokov bolestami matky sa sužovala, keď pred milostivým obrazom naším horlivo za uľahčenie prosila, v apríli svoju žiadosť radostne videla vyplnenú.

KAPITOLA DVANÁSTA

O dvoch ženách zachránených od splašených koní.

Človek má vždy na sebe pozorovať, že aj tie veci, ktoré nám slúžia k úžitku živobytia, častokrát nás do nebezpečenstva prinášajú. Svedkom toho je **Anna Mária Tataj**, obzvláštna ctiteľka Matky šaštínskej, **manželka pána Frídvalského Jána, arcibiskupského úradníka v Bratislave**, ktorá, keď sa viezla na kočiari, do veľkého nešťastia bola privedená, lebo prudké kone, neviem čím splašené, začali rechať, divočiť sa a nohami vyrážať, hoc paholkom udatne boli zdržiavané a krotené, ony tým viac rozpálené tak dlho sa trhali a spínali, dokiaľ úbohého povozníka dolu nezhodili a na polovicu mŕtveho ležať zanechali, voz prevrátili a prudkým skokom akoby slobodné nešťastnú paniu po celom poli vláčili. Prestrašená pani, nevidiac iného východiska, k Matke šaštínskej sa utiekala, ju na pomoc vyzývala, ktorá hneď svoju ctiteľku vytrhla z nebezpečenstva. Nebolo to však jej posledné nešťastie. Lebo v inom čase tie nespokojné a divoké kone s veľkým behom vytrhli sa k dunajskému brehu, všetci to vidiaci, mysleli, že iste svoju paniu pochovajú. Ale opäť, už skúsená, vyhládala pomoc v zázračnej našej Panej, bola vyslobodená z istého nebezpečenstva. Lebo keď už boli na jeden krok od brehu, voz sa prevrátil a jeden z koní, divokejší, mariánskou mocou sa vyslobodil z remeňov,

prudkým behom utiekol, iné hneď uspokojené, ostali stáť. Zaslúžila si to pobožná pani pre svoju obzvláštnu prívetivosť k bolestnej Rodičke, zaslúžila si tiež v ťažkej nemoci položená (keď neostala žiadna nádej na predĺženie života) pre sľub urobený šaštínskej Lekárke, aby bola obdarená dokonalým zdravím. Všetko toto, keď v mesiaci september vzdávala povinné poďakovanie najlaskavejšej svojej Ochránkyni, obetujúc sľúbený dar, a toto bolo potvrdené listom jej manžela.

Tiež pani **Eva Ebecky**, vyššie už menovaná, do veľkého nebezpečenstva upadla takmer podobným spôsobom. V slávny deň Všetkých Svätých v Novoveskom poli v Hontianskej stolici viezla sa v kočiari, od rozpálených koní najprv bola vláčená, potom vyvrhnutá a tak ukrutne postrašená, že takmer ostala duše zbavená, odvtedy celé tri dni bola bez seba a ako mŕtva sa zdala, keď sa potom navrátila k zmyslom, až vtedy skúsila veľkú bolesť, v ktorej dvanásť týždňov veľmi zamdlená sa trápila, a po celý ten čas nevidela na ľavé oko. Pritom nič nebolo vynechané, čoby urodzenej panej na uzdravenie mohlo slúžiť, nič to však nebolo platné, nádej na polepšenie sa žiadna neukazovala, žiadosť uzdravenia viac sa vzmáha; preto až tu sa stalo, bez čoho nemohlo byť obsiahnuté zdravie. Lebo Eva, vidiac zbytočnosť prirodzených liekov, Matičku šaštínsku začala srdečne vzývať a sľubom sa zaviazala putovať na sväté miesto, čo jej hneď nejaké ulávenie a tiež dokonalé zdravie prinieslo. Milosť, v tom roku obdržaná, až na druhý rok dvadsiateho septembra, pozdraviac svoju najsladšiu Lekárku, veselo oznámila a poručila zapísať medzi iné skutky mariánskej lásky.

KAPITOLA TRINÁSTA

Vyslobodzuje od padúcnice.

Hoc rôzne choroby prenasledujú človeka, podľa mojej domnienky sotva ukrutnejšie je od choroby padúcnice : lebo táto môže byť nazvaná ako obrazom smrti, keď obyčajne v jednom takom okamžiku človeka viac mŕtvemu ako živému robí podobného.

Toto nešťastie ukrutne šesť nediel trápilo **syna Leopolda Brenifolg a Kataríny z Tyrenkrutu v Rakúsku**, majúceho sotva desať mesiacov svojho života. Tento čím útlejší, tým biednejší bol; rozličné vyhľadávané prostriedky neboli nič platné. Až keď bolo úbohé pachoľa zasľúbené šaštínskej Matičke, šťastlivo bolo zbavené všetkého zlého. Toto, pobožní rodičia za udelenú milosť ďakujúc, dvadsiatehošiesteho marca maľovanou tabuľkou, spravili nespochybniteľné.

Ukrutná táto nemoc tiež **Václava Bradaček z Moravy** popadla a to síce tak náramne, že mnohokrát zanechala zbaveného všetkých zmyslov, úbohému človekovi, a tí, ktorí najviac boli ochotní pomôcť, okrem kresťanského súcitu, žiadnym spôsobom nemohli pomôcť, do Šaštína teda sa vybral a tu s veľkou horlivosťou prosbu a neduživosť svoju predložiac, od bolestnej Matky celkom je uzdravený, čo potom, keď v mesiaci apríli urobil poďakovanie milostivej Lekárke, oznámil a dosvedčil.

Túto strašlivú nemoc podobne musel okúsiť **Matej Suštniznik z dediny Nefeldovice**, ktorý minulého roku v júli začal sa trápiť hrozným vrhnutím. Dlhو rozmýšľal kam by sa mal obrátiť, až sa naposledy umienil s mariánskou pomocou svoje trápenie na potešenie obrátiť; preto šaštínsku Matku nie jedenkrát navštevoval srdečnými vzdychmi a predkladal s najlepšou prosbu a nádejou ju predkladal. Tak si myslel, že žiadne iné lekárstvo mu nepomôže, okrem lekárstva našej milosrdnej a

premocenej Lekárky. Ani neodkladala ďalej presvätá Pani, ale stáleho orodovníka na svätom mieste vyslobodila z tej ťažkej nemoci. Táto milosť je zapísaná v máji.

Podobné nešťastie prenasledovalo **Alžbetu, trojročnú dcérku Jána Foltína, kuchynského hostinského**. Už obyčajná vec bola pre mnohých, keď nejaké nešťastie nastávalo, alebo sa už prihodilo, nie inde, než u šaštínskej Matky vyhľadávať prostriedok, pretože okolo zostávajúcim kresťanom pravé lekárstvo bolo k zázračnej Matke sa utiekať. Tak urobil aj otec uvedeného dieťaťa, vezmúc ho a s veľkou nádejou so sebou do Šaštína; prístupiac k bolestnej Matke, sotva so skrúseným srdcom začal orodovať za uzdravenie, hneď, čo žiadal, aj dosiahol a od tej chvíle žiadne znamenie predošlého zlého necítil. To otec, keď druhýkrát sväté miesto navštívil, a urobil poďakovanie, v mesiaci auguste potvrdil obetovaným obrazom.

Podobnú milosť istý dojčanský obyvateľ so svojím synom a iná pani z Malaciek obdržali cez mariánsky príhovor.

KAPITOLA ŠTRNÁSTA

Láskavá Panna rozvážuje povrazy.

Žiadna zlosť nie je častejšia, zatvrdilejšia a úlisnejšia, ako od človeka pochádzajúca, hovorí rímsky mudrc (Sen.Ep.10). A dobre, lebo človek častokrát sám sebe nebýva verným, sám seba klame, ako by teda iného nezviedol? Skúsili tú ľudskú zlobu s veľkou svojou bolesťou a škodou **Juraj Lohner a Katarína, jeho manželka**, obaja tridsaťosemroční, zo Zeleníc. Dňa devätnásteho júna po polnoci okolo dvoch hodín sedem chlapov, predavačov pálenky, urobilo veľkú ukrutnosť; vidiac títo, horší od lotrov, že šenkársky ich dom je od dediny vzdialený, s veľkou zúrivosťou do neho vstúpili a aby mohli smelo rabovať, muža stiahli povrazmi spletenými z konskej srsti, manželke zviazali ruky za chrbát, potom všetky kúty usilovne prehľadajúc, ako peniaze, tak lepšie šaty zobrali a najväčšou nepravosťou, skôr, ako odišli, hospodára bohapustí zlodeji ako lotri stĺkli a tak oboch zanechali zviazaných. Ó, nešťachetné pokolenie, Turkom a nie kresťanom podobné. Úbohí manželia, jeden na druhého smutne pozerajúc, nemôžu si pomôcť; v dome sa tiež nikto nenachádzal, kto by ich mohol odviazať, slovom žiadnej rady vo svojej úzkosti si nevedia dať, z čoho nasledovalo, že ich takmer život, ktorý tí divosi im neodňali, omrzeli; a iste život je trpký bez slobody. V tejto biede pobožná žena nedúfajúc v ľudskú pomoc, k blahoslavenej našej Matke sa utiekala a muža tiež k tomu napomínala. Ako náhle ju s veľkou dôvernosťou na pomoc zavolali, s náramným svojím podivením, sa uzreli oslobodení. A preto bez čakania šaštínskej Vysloboditeľke slávnej vďaky vzdávajúc, celú tú nešťastnú príhodu so šťastným koncom dokonanú s prísahou oznámili a zaslúbeným obrazom, na ktorom bolo namaľované, čo sa im stalo, dosvedčili v mesiaci jún.

KAPITOLA PÄTNÁSTA

Najsvätejšia Panna hojí vredy.

Čím viac nás smrteľných choroby obkľučujú, tým viac mariánskym milosrdenstvom bývame oslobodení: lebo sa nenachádza žiadna neduživosť, ktorú by ona ako všetkého Lekárka, nemohla zničiť. Skúsila to **Mária Pološič z Rakúska, narodená v Lozsee**, tak obťažaná mnohými vredmi, že bola sama na seba namrzená.

Nevediac, kam by sa mala obrátiť, všetku svoju nádej zložila do šaštínskej Matky, jej sa sľubom zaviazala a príduc na sväté miesto, niečo oleja z mariánskej lampy si vyžiadajúc, choré údy s veľkou dôverou pomazala, takže boli dokonale uzdravené; to potom s dobrým svojim svedomím ďakujúc za milosť oznámila v mesiaci apríli.

Podobného mariánskeho lekárstva sa stala účastnou **Barbora Polačková**, manželka **Pavla Vyskočila**, stará tridsaťšesť rokov, z Ostrova na Morave, vtedy bývajúca v Bratislave. Ona bola naplnená tak hroznými vredmi, tečúcimi hnisom a krvou, že všetkých k súcitu privádzala; lebo už žiadnej sily v tele, žiadnej čerstvosti v údoch nemala a z jedného na druhé miesto bez cudzej pomoci ani sa hnúť nemohla. Čo teda iné úbohej žene ostávalo, než sa k tebe utiekať, láskavá Matička, ktorá v šaštínskom príbytku všetkých nemocných uzdravuješ, k tebe cieľiť, ktorá každého plačúceho obveseľuješ, aby si ty svoje milosrdné oči k nej obrátila a na lôžku biedne stonajúcich potešila. Učinila to Barbora, čo jej veľká potrebnosť a nádej k dosiahnutiu zdravia radila; ty tiež milosrdná Matička to si jej dopriala, čo tebe tvoja dobrotivosť poručila, Barbora tvoju pomoc dôverne žiadala, ty si jej úprimne k pomoci prispela. Ona len olejom z lampy svoje rany natrela, ale ty si jej ich zhojila, a preto na večnú pamiatku tvojho dobrodenia, nemajúc iného daru, tvoje milosrdenstvo všade vyhlasovala a na vierohodnosť obdržanej tej milosti, tých, ktorí ju z kresťanskej lásky navštevovali pomáhali jej a slúžili, na svedectvo v júni ustanovila.

KAPITOLA ŠESTNÁSTA

Uzdravuje rany.

Anna Kračinková z Kroměříža, Moravanka, obdržala vznešenú milosť od našej Matičky. Predošlé leto nejaký zdivočený vôl tak ťažko ju poranil, že z roztrhnutého ľavého boku črevá zlým spôsobom sa vyľiali, čelo tiež ukrutná potvora jej prerazila rohom až do mozgu. Iste poľutovaniahodná žena! V tom jedine šťastná, že šaštínsku Lekárku našla. Ubohá tá osoba v istej rakúskej osade, všetkej rady, všetkej pomoci zbavená, dosť dlho svoje nešťastie oplakávala, pokiaľ z riadenia Božieho sa neprihodilo, že istá pobožná pani do Viedne zo Šaštína sa navracajúca, ju navštívila a k tomu nahovorila, aby sa do Šaštína vybrala a tu u Matičky všetkých chudobných vyhládávala uzdravenie z dlhotrvajúceho zla. Prijala ona najlepšiu radu, do Šaštína hoc s veľkou ťažkosťou došla, vyžiadaným olejom z panenskej lampy natrela otvorené rany a s veľkým podivením mnohých bola dokonale vyzdravená. To ona prisahou potvrdiť nepochybovala; svedčili to taktiež chudobní žobráčikovia pri mariánskej kaplnke stále zostávajúci, ktorí ju predtým ako Lazára, zatiaľ však v mesiaci máji dokonale uzdravenú, radosťou naplnenú videli odchádzať.

Nie veľmi divná vec sa vidí, keď zdivočený dobytok niekoho uvedie do nešťastia: ale diviť skutočne sa môžeme, keď rozumom obdarené stvorenie vidíme ukrutnejším ako zviera; takým sa ukázal hnevom rozpálený istý človek (ak človekom môže byť nazývaný), ktorý zabudol na človečenstvo, ktorý **Ignáca Suchodolského** z Hustopeče tak ťažko poranil, že o predĺženie jeho života dlho a mnoho bolo pochybností. Nepochyboval ale poranený, že môže byť uzdravený šaštínskou Lekárskou; túto teda sľubom vykonať jednu púť takú láskavosť zaslúžil, že rana sa začala hneď hojiť a v krátkom čase miesto rany zostalo len malé znamenie, on tiež potešený, bez všetkého meškania sa vybral na poďakovanie do Šaštína a

udelenú milosť oznámil a svedectvom svojho spoločníka na púti Adama Pajchla, tohože mesta obyvateľa, potvrdil v mesiaci júni.

Alžbeta Červenka zo Zabrdovic, Moravanka, skúsila tiež ruku šaštínskej Lekárky, ktorá s veľmi nebezpečnou dierou na hlave až do mozgu prerazenou, sa viac ako jeden rok trápila, prikladané felčiarske náplasti neboli nič platné, preto si ich prestala dávať a s obzvláštnou nádejou k najmilostivejšej našej Matke zapálená, v mesiaci júni sa vypravila do Šaštína; kde vezmúc z mariánskej lampy trochu oleja, s ním si natrela a po malom čase olej radosti skúsila, lebo okrem svojej silnej nádeje a viery, ktorá nikoho nemôže sklamať, čo žiadala aj dosiahla a milosť obdržanú prisahou potvrdila.

Vavrínek Bruner z Moravy upadol do veľkého nešťastia, ktorému, takmer tridsaťročnému, vráta s veľkou váhou spadli na hlavu a tak k zemi pritlačili, že zbavený všetkých zmyslov dlhý čas ležal ako mŕtvy; keď potom trochu prišiel k sebe, prvou myšlienkou sa obrátil k Zázračnej našej, zaslúbil jej navštíviť sväté miesto, ak bude uzdravený. A v krátkom čase s pomocou Panny Márie dosiahol plné uzdravenie, takto zadost'učiniac svojmu sľubu v júli so svojim dobrým svedomím to vyjavil.

KAPITOLA SEDEMNÁSTA

Dve deti vytrhuje z nebezpečenstva osýpok

To je prirodzenosťou všetkých vecí a behu času, že nie je možné ostávať vo svojom stálom zdraví, hovorí Cicero (Fam. Ep. 4.Ep.) Lebo šťastie ako vysokého, tak nízkeho, stavu ľudom často krát tak nestále býva, že ho žiaden človek, žiadna moc a sila nemôže zadržať. Osvietená pani grófka **Kristína Šerén** (o ktorej vyššie je už zmienka) zrodená z vysoko vznešeného Balašského rodu, mala dcéru v jedenástom roku, ako jedináčka, tak celého panstva dediča a jediná radosť osvietenej pani, v ktorú skladala všetku svoju budúcu nádej. Však ale toto potešenie v jednom takmer okamžiku sa zdalo stratené. Aby každý vedel, aká nesmierna opatrnosť Božia sa pohráva s ľudským pokolením: keď ani prítomnej hodine nemôžeš veriť. Tá osvietená Pani nič tak neočakávala, keď upadla do veľmi nebezpečných osýpok. A ako ruža červená, keď je utrnutá, v krátkom čase svoju farbu premieňa, tak tento utešený kvietok svoju krásu a šarlátovú tvár stratil a od veľmi rozmnožených osýpok uvadol; v zármutok sa premenila. Obzvlášť však vysoko osvietená pani Matka, tak s veľkým zármutkom bola naplnená, omnoho ľahšie sa o tom rozmýšľala, ako to opísať. Medzitým mnohé rozličné prostriedky a lieky prinútila skúsiť tvrdá potreba a z miesta nedopustila vystúpiť. Nemohla osvietená pani opomenúť šaštínsku Lekárku, ktorá ju nedávno z nebezpečenstva života vyslobodila; u nej teda žalostná pani svoje útočisko hľadala ju o pomoc srdečne prosila a svoju najmilejšiu dcéru jej zaslúbila. A hľa, obzvlášťne milosrdenstvo zázračnej našej Matky! Sotva sľub urobila, hneď nemocná lepšie sa začala mať, potom s nevysloviteľnou radosťou ju našla úplne uzdravenú. To sama osvietená grófka v septembri oznámila.

Do rovnakého, podobného nebezpečenstva života upadla **Barbora**, trojročná dcérka pána **Ladislava Matiašovského** a **Anny Márie Zeno** v Trenčianskej stolici. Táto bola veľkým potešením svojich rodičov, nemajúcich iného potomka, ale nedlho trvala ich veselosť: lebo úbohé dieťa s čiernymi osýpkami obťažované, bolo náramne zohavené. Tak žiadna radosť nie je stála, ale rýchle uteká, preto i prítomný zármutok pominulú veselosť už prevyšoval, zvlášť keď žiadna nádej nezostávala na

život nevinnej dcérušky. Ó, nestále šťastie, prečo tak rýchlo utekáš?, a kto si môže robiť nádej na dlhý život? Prihodilo sa v tejto truchlivej príhode, keď istého dňa dieťa toto na materinskom lone ležalo, zdalo sa, že začína umierať. Preto hneď veľké kvílenie, krik a plač sa strhol v dome. Matka, veľmi prestrašená, chcúc milému dieťaťu pomôcť, nemajúc iného prostriedku, dcérušku svätenou vodou pokropila (ó, výborná dôvernosť!) a šťastinskej Matke ju zaslúbila s veľkou horlivosťou vzdychala, hovoriac : „Ó, najsladšia milosrdná Matka, Tebe sú poručené nebeské poklady: verím, že pre tvoje obzvláštné dobrodenia mnohí sú od Boha zdravím obdarovaní, ponížene Ťa prosím, ak sa Tebe páči a tvojmu najmilšiemu Synovi, navráť mojej dcére žiadané uzdravenie, povedz len slovíčkom a pre tvoju úctivosť vypočutá budeš.“ Ešte dobre neskončila zarmútená matka svoju tak vrúcnu prosbu, dieťa, ktoré predtým akoby duše zbavené ležalo, ako zo sna prebudené hovorí: „Dajte mi piť“, a po malom čase s neuveriteľnou veselosťou rodičov, sa jej navrátilo predošlé zdravie; Preto bez všetkého odkladania bohabojní rodičia najláskavejšiu Lekárku navštívili, dcérušku svoju pred milostiplný obraz predstavili, aby sa od malička naučila, aby za predĺžený život ostala vždy vďačná. Celý ten príbeh s dobrým svojím svedomím vyrozprávali a svedectvom velebného otca **Gabriela Job** z Tovarištva Ježišovho, ktorý smutnú príhodu videl, potvrdili.

KAPITOLA OSEMŇÁSTA

Obnovuje tváre poškpatené nemocou

Aj malé poranenie na tvári je ošklivosťou. V Rakúsku **Koloman Genzer** z Rajerstorfu bol obdarený Bohom spanilým synáčikom, ktorého starostlivý otec vychovával s veľkou starostlivosťou na svoje budúce potešenie v starobe. Ale pretože žiadny úd nemôže byť skrytý pred nemocou, milému synovi nepekná mŕtva kosť vyrástla na tvári, čo srdcu otcovskému spôsobilo veľkú žalosť; vyhľadával naproti tomu usilovne rozličné prostriedky, ale kosť na svojom mieste zostávala a prirodzeným liekom odolávala. Preto milého syna s veľkou náchylnosťou a dôvernosťou blahoslavenej našej Panne obetoval. Netrpela Panna Nepoškvrnená na tej sebe zaslúbenej obeti, zvlášť na tvári nejakú poškvrnu, ale takmer v okamžiku ju uviedla na skazu. Radosti plný človek so synom prišiel sa poďakovať v novembri do Šaštína pred svätý obraz hovoriac: „Tvoje, Matička láskavá, je dobrodenie, že syn môj pred tvojim svätým trónom zdravý stojí.“

Omnoho väčšia bieda obklúčila **Zuzanu, manželku Juraja Navrátila**, štyridsaťpäťročnú zo Znorova, ktorá počas šesť rokov špatným hnisom zo všetkých údov tečúcim bola obťažovaná. Veľká zaiste je táto bieda, ale bola len začiatkom zlého; lebo po nejakom čase ošklivosť tak ďaleko sa rozmnožila, že nielen hlavu, ale aj tvár nešťastnej žene náramne zohavila vredmi a tečúcim hnisom a urobila ju človeku nepodobnou. A preto, aby si v tak strašlivom stave mohla pomôcť, utiekala sa k zázračnej našej Matke, ktorej jednorodený Syn tak ukrutne pre naše spasenie bol zohavený, že ani z krásy, ani podobu človeka nemal. Sľubom sa zaviazala a s veľkou dôvernosťou olejom z mariánskej lampy tvár si natrela, v krátkom čase bola zbavená všetkého zlého, cítila sa zdravou, a za Panenské dobrodenie podľa svojho sľubu v mesiaci december pozdravila veľkú Matku v Šaštíne a za milosť ďakujúc, na svedectvo Annu Pavkovú a Annu Matyášovú, svoje susedy doviedla.

Medzi tieto zázraky má sa počítať **Mária Františka Winkler**, Raidišanka z Wilserstorfu, ktorá v tridsiatomdeviatom roku svojho veku pre nešťastnú opuchlinu na tvári bola uvedená do veľkej núdze, čokoľvek radili lekári nezanedbala užívať, nič menej žiadny spôsob, žiadny prostriedok platný sa nenachádzal, naopak opuchlina čím ďalej, tým viac sa zväčšovala a keď už štyri týždne bola v nešťastnom položení, vidiac, žeby zbytočná bola jej nádej, z Božieho vnuknutia k zázračnej Našej celým srdcom sa obrátila, hovoriac: „Ó, najdobrotivejšia šťastinska Pani, ak túto nemoc tvojou pomocou zaženieš, navštíviť tvoje sväté miesto s pobožnou púťou sa zasľubujem. Prijala láskavá Matka sľub a čo žiadala, milostivo jej udelila, čo za nepochybné dobrodenie sľúbila, v mesiaci decembri vyplnila a maľovanú tabuľku doniesla na hodnovernosť. Nežiada Pani táto veľké dary, len iba úprimným srdcom sa k nej utiekať a nepochybné láskavú a milostivú ju nájdeš.

KAPITOLA DEVÄTNÁSTA

Jednej ihlu, druhej z ryby kostičku v hrdle uviaznutú vytáhuje

Žiadny deň nie je bez zármutku: Veselým bol pre **Máriu Regínu**, rodenú z veľkomožného stavu **de Nosticz**, v ktorom však bola uvedená do veľkého nešťastia. Z Ostrihomu, slávneho mesta uhorskej krajiny, došla k najväčšej Matke, aby vykonala svoju povinnosť a službu. Keď dvadsiateho siedmeho júna (ktorý vtedy pripadol práve na nedeľu) v ubytovni podľa svojho stavu sa obliekala do čistejších rúch, ihlu alebo špendlík do úst vložený, vdýchnutím nešťastne prehltla a ten jej priečne zastavený v hrdle, hneď dýchanie zastavil, preto sa objavila na tvári smrteľná farba. Rýchle povolaný lekár v opatrnosti a starosti najlepši, však ale žiadnu pomoc neposkytol. Osvietená pani, postavená do posledného nebezpečenstva, nemohla zabudnúť na Máriu, pre ktorú, aby jej bolestnú a milostiplnú tvár uvidela, z tak vzdialeného miesta vybrala sa na cestu. Túto teda, viac vnútorným úmyslom a srdcom, ako hlasom, ktorého už bola zbavená, vzývajúc na pomoc, pokorne žiadala, aby k sebe na potešenie prichádzajúcim pred milostivým svojim trónom od tak náhlej smrti zahynúť nedopustila, potom vo svojom srdci spravila sľub a pobožné predsavzatie a tak k sebe naklonila blahoslavenú Pannu, že bez všetkej bolesti a nebezpečenstva nešťastný špendlík šťastne pohltila; čo vtedy hodnoverným svedectvom, ako šťastinských obyvateľov, ktorí to videli, tak tiež putujúcim tovarišom Jánom Biro, ostrihomským mäsiarom a jeho manželkou predložené a potvrdené bolo.

Podobnú milosť dosiahla istá kláštorská panna Rádu svätej Kláry vo Viedni v kláštore zvanom u svätého Mikuláša; ktorej pri jedení kostička sa zastavila v hrdle, aj keď sa všemožne usilovala o jej pohnutie z miesta, nemohla ju ani vyhodiť, ani prehltnúť, ani žiadnym prostriedkom a spôsobom si nemohla pomôcť; vo veľkej úzkosti položená, to najlepšie urobila, že žiadnu nádej do ľudí neskladala, ale k najsvätejšej šťastinskej Matke (tak ďaleko boli rozhlásené jej milosti a dobrodenia, že o nich vedeli aj vzdialené rehoľné domovy) celým srdcom sa obrátila, zasľubiac malý dar, s veľkou dôverou ju o pomoc vzývala; a hneď Matka milosrdenstva prišla so svojou milosťou: lebo kostičku, ktorá sa predtým žiadnym spôsobom nemohla pohnúť, s veľkou ľahkosťou vyhodila. Pánu Bohu, tak obzvláštnym dobrodením

navštívená, najláskavejšej svojej ochrankyni strieborné srdce na znamenie lásky k Márii horiace a na svedectvo vďačnosti odoslala a zaplatila odslúžiť štyri omše na mariánsku česť. Aby si o tom, mariánsky čitateľ, nepochyboval za svedka pridávam Jeho Exelenciu pána grófa **Jána Fryderika ä Sailern**, ktorému Bohu zaviazaná panna oznámila preukázanú milosť.

KAPITOLA DVADSIATA

Bolesti hlavy a uší rozháňa

Ako nevinnú Zuzanu v Starom Zákone Boh najdobrotivejší náhle vyslobodil od smrti, tak blahoslavená naša Matička zbavila bolesti urodzenú pani **Zuzanu Cyngel**, jeho milosti pána **Jána Novoty výbornú manželku**, obťažенú už niekoľko týždňov prudkým a stálym bolením hlavy, bolesť tým sa zdala ostrejšia, že nebolo žiadnej nádeje na odľahčenie, lebo ani starostlivosťou ľudskou, ani prirodzeným lekárstvom, ani žiadnou vedou nedala sa utíšiť. A čo ešte väčšiu biedu dodávala, prenasledovala ju tiež zimnica; tak dvojnásobnou nemocou postihnutá žena bola uvedená temer na skazu. Urobila však, čo jej prirodzená pobožnosť k blahoslavenej Panne Márii a prítomná potrebnosť radila, totiž k premocnej šaštínskej Lekárke s vrúcnou nádejou a horlivosťou sa obrátila; „Ty,“ hovorí, „najdobrotivejšia Matička, dívaš sa na moje trápenie, nedopusť ďalej ukrutnú bolesť znášať, ale prispej k pomoci, v tvoju dobrotivosť dúfajúcej služobnici, ak pomôžeš, vyslobodená, ak len aspoň slovíčko prehovoriš, budem uzdravená.“ Preukázala sa láskavá Panna a v mesiaci októbri okrem silnej nádeje a dôvernosti, čo tak žiadostivo prosila, obdržala.

A iste žiadny, v teba milostivá Kráľovná, dúfajúci, nebol zahanbený. Dosvedčuje to **Ján Adam Khellin** štiavnický banícky majster, so svojim synom **Ignácom**, trinásťročným. Tento bol prenasledovaný ukrutným a jednotvárnym bolením ucha; smutnému otcovi urobil veľkú starosť, pretože cítil zmenšený sluch svojho syna a z toho sa obával v budúcnosti väčšieho nešťastia. Medzitým **Anna Barbora**, hoc synova macocha, avšak láskavá a úprimná v boľavom uchu uzrela hýbať sa načernalú hlavu červíčka, preto hneď k zázračnej našej Panne povzbudená, s veľkou nádejou olejom z mariánskej lampy natrela ucho a spolu aj s Ignácom sedemkrát modlitbu Pána a Anjelské pozdravenie ku cti Bolestnej Matky pobožne sa pomodlili, k nej zaslúbila pacienta, čo keď sa stalo, červíček v tom okamžiku sa stratil a on bol zbavený všetkej bolesti. Týmto šťastím svojho syna otec naplnený radosťou, so synom aj s manželkou svojou v novembri ponáhľali do Šaštína; sľub vyplnili a ako najlepšie mohli, vzdávali vďaky. Na potvrdenie obdržaného dobrodenia obaja bohabytní manželia zaviazali sa svojim svedomím a obetovali strieborný dar. Čokoľvek tejto Panne daruješ, iste s veľkým ziskom budeš mať navrátené.

Podobnou milosťou bol obdarený osvietený pán **Forgáč**, gróf slávnej novohradskej stolice. Totoho pána štyri roky trápila ukrutná bolesť hlavy, ktorá žiadnou ľudskou pomocou, žiadnym prirodzeným liekom, aj keď vo veľkom množstve boli spotrebované, nemohla sa utíšiť, aby teda proti dlhohpanujúcej nemoci raz istý prostriedok sa našiel, starodávnou svojou pobožnosťou povzbudený, blahoslavenú Pannu na pomoc vzýval a chvályhodným príkladom pred milostivý šaštínsky obraz sa ustanovil, kde svoju žiadosť s vrúcnou pobožnosťou a s veľkou poníženosťou predložil a vyplniac povinnosť, ako sa na mariánskeho služobníka sluší, bol účastný jej veľkého dobrodenia, takže tri mesiace zostal v náležitom

zdraví. Však nie dlho trvalo toto šťastie, nie však, žeby nemoc sa vrátila od Márie skazená, ktorá by sa osmelila protiviť mariánskemu lekárstvu, ale iná choroba omnoho nebezpečnejšia sa prihodila: ktorá tak veľmi zranila osvieteného pána, že všetko lekárstvo a rada troch Iekárov povolaných z rozličných strán, nielen bola zbytočná, ale všetkých priviedla do zúfalstva o život. Čo vyrozumiac mariánsky služobník, opäť k prvej svojej Lekárke sa utiekal, k nej sa znovu sľubom zaviazal a hneď sa nemoc začala krotiť a istá nádej k uzdraveniu nasledovala, takže po malom čase mariánskou pomocou k náležitému zdraviu citeľne bol uvedený. To všetko nasledujúce leto v auguste, keď vykonával svoje zaslúbenie, sám osvietený gróf oznámil a poručil zapísať medzi iné mariánske milosti. Nikto sa ešte na svete nenarodil, kto by bolesťou a nemocou nebol navštívený.

KAPITOLA DVADSIATA PRVÁ

Dvom bol sluch navrátený

Počulo tvoje ucho, Matička milostná, žiadosť tých, ktorí uši mali a nepočuli! Pánu **Jurajovi Vranovičovi** a jeho manželke **Terézii Novota** bola dcéra **Mária**, jedenásťročná, trápená ukrutnou bolesťou v ušiach už sedem rokov, odkiaľ jej stále tiekol smradľavý hnis, že to sotva sami rodičia dieťaťa mohli zniesť. Preto do Nového Mesta k svojej starej pani matke dali ju na opateru. Tu nešťastné dievča sluch stratilo, že ani najväčší krik nepočulo. Starostlivá babička nič nevynechala, čo by bolo užitočné, mnohí lekári povolaní podľa svojho umenia usilujú sa pomôcť, ale všetka ich starostlivosť a na ňu učinená útrata nebola nič platná, lebo ani lekárska veda a s vedou podávané lieky, ani domáce prostriedky nemohli pomôcť proti nemoci. Keď usúdila stará matka, že prirodzené prostriedky boli zbytočné, rozhodla sa nejakú vyššiu schopnosť činenia dobra a moc vyhľadať. Preto k šťastinskej Lekárke svoju biednu vnučku doviedla, kde ju blahoslavenej Panne vrúcne obetovala, za uzdravenie orodovala a vezmúc trocha oleja z mariánskej lampy s dobrou nádejou domov sa navrátila, kde tri nasledujúce dni s veľkou dôvernosťou k blahoslavenej Matke vzdychajúc, boľavé uši natierala menovaným olejom. A hľa, vec večnej pamäti hodná! Dievča s pomocou zázračnej našej Matky všetkým na podivenie a rodičom na veľké potešenie plné zdravie tridsiateho júna nadobudla. Počuli to smolenický obyvatelia a desili sa: okolití susedia sa divili, počuli to príbuzní a rodičia a radovali sa. Počuješ aj ty, mariánsky čitateľ? Pozdvihni teda tvoj úmysel a vid', aká je veľká moc od Boha daná Márii a spolu so mnou jej česť a chválu vzdávajú. Ak neveríš, z tejto a iných nesčíselných milostí uč sa veriť. Aby potom tak na vzácne dobrodenie pamiatka nikdy nezahynula, urodzené dievča s bohobojnými svojimi rodičmi v Šaštíne, keď prišli na poďakovanie a milostivej svojej Lekárke obetovali štedro zlatú retiazku. Kto sa z darov chce radovať, musí štedré ruky mať.

Podobná choroba upadla na **Katarínu**, manželku **Michala Paumgartnera** z Rábu. Tá od slávnosti Vzkriesenia Krista Pána až do októbra (v ktorom pred milostiplný obraz v Šaštíne prišla) s veľkou žalosťou svojou a svojho manžela všetkého sluchu bola zbavená. Ale chvályhodná láska muža k svojej manželke a obzvláštna pobožnosť tej chorobe urobila koniec. Lebo bohobojný manžel ju zaslúbil Boolestnej našej Matke, hovoriac: „Ja za teba, najmilejšia manželka, sľubom sa zaväzujem. Dal by Boh a milostivá Matka, aby môj sľub bol príčinou tvojho

zdravia. Veľkú mám nádej, že ma láskavá tá Pani nezahanbí, ktorá všetkých žalostivých potešuje.“ A tak sa stalo, že nádej verného muža nesklamala; lebo manželka hneď čoraz lepšie začala počuť, až v predmenovanom mesiaci, keď pred bolestným obrazom prítomná ho pozdravila, úplne uzdravená, obsiahla predošlý sluch. To ona prisahou svojou a svedectvom súputníkov potvrdila.

KAPITOLA DVADSIATA DRUHÁ

Nemí hovoria

Nech rozprávajú o sláve tvojho kráľovstva najláskavejšia Pani a o tvojej moci nech hovoria; nech ľuďom oznamujú tvoje zázraky i slávu a velebu tvojho kráľovstva. Ž 144(145),11-12. Povinní sú oni hovoriť o tebe, ktorá si ich dlhotrvajúcemu mlčaniu urobila koniec a o čom bolo povenadá pred týmto začať hovoriť dávaš. Z týchto počtu je **Ján Pocháček, Moravan z Hutmanic**⁹, v tom čase ale, keď do nešťastia bol uvedený, býval v Nitre. Tento jednu noc, nie je známe z akej príčiny sa to prihodilo, náhle onemel, dvanásť dní ani slovíčka nemohol prehovoriť, kam by sa mal obrátiť, aby úbohý človek toho bol zbavený, koho na pomoc volať. Preto k zázračnej našej Matke sa obrátil celým srdcom a vzývaním, ktorá nie tak na slová, ale na srdce sa díva a jednu svätú púť na jej sväté miesto zaslúbil a tak s inými pobožnými pútnikmi na cestu sa vybral, taký nemý ako nejaká ryba, keď jednu noc bol na ceste, priatelia jeho počuli nasledujúce slová: „Svätá Panna Mária, buď mojou pomocnicou.“ Títo hneď ako sa stáva, človeka upodozrievali a mysleli, že falošným svojim výmyslom robil sa nemým. Preto všetkým spôsobom sa usilovali, aby z neho nejaké slová dostali; však on hlboko až do Šaštína mlčal. Lebo zbytočná je to vec od niekoho žiadať, čo nie je v jeho moci. Keď však do mariánskeho príbytku došli, nemý začal srdečne a neúnavne vzývať Bolestnú Matku, a to tak dlho, až sa stalo obzvláštnym jej dobrodením, že najsvätejšie slová Ježiš, Mária, Jozef prehovoril, a tak predchádzajúcu moc rozprávať v apríli dosiahol. Tomuto svedectvo vydávali **Adam Hlojzko z Nitry, Ján Ostatník z Bolerázu a Martin Prerovský zo Zavaru**.

Podivuhodné je nasledujúce mariánske dobrodenie: **Václav Augustín Hartman**, úradník jeho exelencie pána **grófa Jozefa Illešházyho**, a jeho manželka **Anna** mali nemú dcéru. Toto nešťastie, pretože nemohlo byť spozorované v prvom roku života, tiež žiadnu bolesť rodičom neprinášalo; keď sa však priblížil ten čas, v ktorom obyčajne detský jazýček úprimne a ľúbezne matkám začína blábolit' slová, žiadne také nepočuli, až vtedy veľká bolesť ich srdce obklúčila. Prešlo už sedem rokov od narodenia, ničmenej zarmútení rodičia nie sedem, ale ani jedno slovíčko od dcéry svojej nemohli počuť. Týmto tak veľkým nešťastím svojho dieťaťa zarmútený otec, keď počul o mnohých milostiach vznešenej Matky bolestnej, ktoré v ťažkej nemoci obťaženi dosiahli; vnútorne pohnutý hovoril: „Vinný by som bol, keby som sa k tak Láskavej Matke neutiekal a od nej potešenie nežiadal. Preto, ó najdobrotivejšia Matička!, tebe dcérku moju oddávam, tebe ju obetujem, lebo mám silnú nádej, že ty so svojím premocným príhovorom jej pomôžeš, vzhliadni na úbohú svojimi milostivými očami a prestane byť biednou.“ Sotva týmito alebo podobnými slovami mariánsky pútnik svoju dcéru poručil, ona v tom okamžiku, akoby jej jazyk vetríčkom panenskej milosti oblažený bol, niečo brbl'avým hlasom, ktorý síce

⁹ Latinská verzia má: Hugymatnitz

nebolo možné rozumieť, hovoriť sa usilovala. Potom, keď pobožní rodičia v septembri, aby sľub splnili, urobený bolestnej Panne, do Šaštína sa vybrali (lebo oni tiež s pomocou dobrotivej Matky, ťažkej nemoci boli zbavení) ako tiež, aby väčšiu mariánsku lásku zakúsili pred milostiplným trónom postavení, žiadali a prosili o dovolenie, aby dcérka si mohla uctiť velebný obraz pobožkaním; na čo dostali povolenie a keď sa to skutočne vykonalo, spôsobilo to, že dcérka dosiahla mariánsku milosť, lebo ako náhle zo stĺpa trojuholného vykročila, tak k matke svojej sa navrátila, s predivným dobrodením bolestnej Matky prvé slová (lebo pred tým nikdy ani jedného zrozumniteľného slovíčka vysloviť nemohla) vlastnou rečou prehovorila: „Mama, poďte domov jest“, s ktorými vydala nielen hojné svedectvo Panny milostiam, ale preukázala tiež, že bez príčiny a nerozumne nehovorí. To sa stalo práve napoludnie okolo dvanástej hodiny. Tak šťastného dieťaťa a šťastná matka radostnými slzami oplývajú, k našim pátrom a mnohým iným tu prítomným obrátená hovorila: „Hľa, toto sú prvé slová môjho dieťaťa, od ktorého až do dnešného dňa žiadne slovíčko zreteľné nebolo počuté.“ Tejto vznešenej a zjavnej milosti všetci prítomní svedectvo vydávali a veľkým podivením naplnení, lásku bolestnej Matky vychvaľovali, zvlášť však potešení rodičia prisahou aj potvrdili. Pritom otec celý ten príbeh na jeho pamiatku svojou rukou spísal a nasledujúci rok oznámil, že jeho dcéra, ako sa patrí, hovorí. Kto počul niekedy takého, alebo videl tomu podobné. Iz 66,8

K horeuvedenému pridávame pána **Jána Radiča**, slávnej stolice Rábskej kedysi dobre zaslúžilý vicepán, ktorý tak silne bol porazený, že domáci, hoc starostlivo počúvajúc, nemohli mu rozumieť, lebo viac breptal ako hovoril. Múdry tento pán, chcúci si poradiť, svojim sľubom zaslúžil si prívetivosť Božej Rodičky šaštínskej a prídúc do Šaštína, s veľkou horlivosťou jej predložil svoj biedny stav, podľa chvályhodnej svojej vytrvalosti a dôvernosti bol tak ďaleko obdarený, že svoji, ako prináleží, mohli ho rozumieť. Jeden každý teda nech žiada vo viere, nič nepochybujúc (Jak 1,6).

KAPITOLA DVADSIATA TRETIA

Slepí vedia a bolesť očí sa trati

Sediacim v krajine temnosti svetlo sa zjavilo opravdivo, ľud chodiaci v temnotách uzrel veľké svetlo. Nie od inokadiaľ, ani v inom, ako vo svetle Máriinom. Medzi mnohými inými jedna bola **dcéra Martina Nováka a Barbory**, Moravanov z Břeclavi, menom Anna; táto tri mesiace bola zbavená zraku a tým spôsobila svojim rodičom veľkú starosť. Lebo jej slepota zdala sa trvať až do smrti, avšak keď všeobecným spôsobom sa vyhlasovali veľké milosti šaštínskej matičky, Anna začala dúfať v niečo lepšie, nepochybujúc, že mariánskeho dobrodenia môže byť tiež účastná: a preto sa vydala do Šaštína, svoje oči natrela olejom z Panninej lampy a hneď zrak, ako odplatu a mzdu za svoju dôvernosť dosiahla. Ona, aby za tak vznešené dobrodenia preukázala sa vďačnou, nemajúc iného daru, odovzdala sa za služobnicu pri mariánskom stánku a tu až do smrti verne slúžila. Najlepšie urobíme, keď našim dobrodincom, ktorým pre ich hodnosť a vysokosť dobrodenia preukázať nemôžeme, poníženou službou vyslúžiť sa usilujeme.

Druhá podobná **Anna Jedličková** Moravanka z Koberic bola šťastná kvôli mariánskemu dobrodeniu. V mesiaci september stratila zrak, začala byť biedna a síce tým nešťastnejšia, že žiadnym spôsobom svojho nešťastia, ako sa zdalo,

nemohla sa zbaviť. Bohabojná teda žena, nemajúc žiadnu nádej v ľudskú pomoc, zaslúbila sa do Šaštína, privedená sem sprievodcom, a keď s horlivým srdcom a veľkou dôverou modlitbou orodovala u milostivej Matky, pri veľkom údive všetkých prítomných mariánskych ctiteľov v apríli pred milostivým obrazom žiadaný zrak obdržala. Toho svedkami boli sakristiáni svätého miesta a iní mnohí, ktorí v ten čas boli prítomní a vykonávali služby dobrotivej Panne.

Práve v ten čas **Alžbeta Martinkovič** zo Špačaniec z obzvláštnej lásky najsvätejšej Panny poľahčenie si zaslúžila. Táto vo februári biednym spôsobom oslepla a pohrdnúc pozemským lekárstvom, všetku svoju nádej v Blahoslavenú našu Lekárku vložila, silne veriac, že táto Pani ju môže uzdraviť, lebo je premocná, že to tiež chce, lebo je plná milosrdenstva. K nej teda pristúpiac, pred oltárom Bolestnej Matky padla na svoju tvár, hovoriac: „Ó, najdobrotivejšia Panna, vzhliadni na slepú, vid' úbohú a tak láskavé svoje oči obráť ku mne, aby tvoja verná služobnica mohla teba milostiplnú uvidieť. Mária vypočula vrúcnu žiadosť, lebo na svätom mieste svoju prívetivú tvár dopriala Alžbete uvidieť. Pravdivosť tejto udelenej milosti bola potvrdená podobnými svedectvami ako predošlej.

Magdaléna neskôr Ezdryn, Rakúšanka z Urssyc, oplakávala nešťastie na svojho sedemročného syna upadnuté, ktorému bel'mo na jednom oku zatienilo celú zreničku, nemôžuc toto žiadnym spôsobom odstrániť, isté a nepochybné lekárstvo sa rozhodla vyhľadať u šaštínskej Matky, k nej sa zaviazala sľubom a synáčka priviedla k mariánskej kaplnke pred jej svätý trón. Tu nešťastné bel'mo temer v tom okamihu na mariánsky rozkaz zmizlo a zanechalo len malé znamenie. To bolo oznámené v mesiaci máji a zapísané medzi iné milosti.

Omnoho biednejší osud postihol **Evu Rozínu Stochyngeryn, Moravanku zo Ždánic, vdovu po Matejovi Solár**, ktorej nebolo možné pozrieť na svojho trojročného synáčka bez prelievania trpkých slz, lebo nielen slepý, ale aj špatnými vredmi tak veľmi obťažovaný celý rok ležal, že tvár jeho ako jedna rana, akoby nejaký kus mäsa sa videl. Ó, ako starostlivo úbohá matka proti tomu hľadala rozličné lieky! Ako vrúcne modlitby za zdravie dieťaťa pred Bohom vylievala! Nestrpel najdobrotivejší Nebeský Otec ďalej vernú svoju služobnicu nechať v trápení, ale pobožný ľud ju povzbudil, keď jej vyrozprával zázračné milosti našej Matky; čo ona počujúc so svojou hospodyňou Zuzanou bez otáľania do Šaštína sa vybrala, tri dni ustavične orodovala pred milostivým obrazom, aby sa nad jej synáčkom zmlovala. Neočakávala milostivá Panna tak dlho so svojím milosrdenstvom, dokiaľ by sa ona domov vrátila, ale ešte v Šaštíne od susedov putujúcich k svätému miestu, počula radostnú novinu, že jej dieťa je vyslobodené od slepoty. Ó obzvláštné milosrdenstvo bolestnej Matky voči úbohej žene! Dobre hovorí svätý Bernard, že Božia Rodička zo svojho veľkého trápenia sa naučila spolutrpieť, ako milosrdná má byť k úbohým (Homília sv. Bernarda na nedeľu v oktáve Nanebovzatia). Kto môže vysloviť veľké plesanie tejto šťastnej ženy? Ona iste, keď už nemyslela na svoju predošlú bolesť, neprestávala najsvätejšiu Potešiteľku vychvalovať a vezmúc trocha oleja z mariánskej lampy, radostne sa ponáhl'ala domov, tu ako s týmto liekom trikrát tvár dieťaťa natrela, trikrát šťastná zaslúžila si ju uvidieť docela uzdravenú. A preto radosťou naplnená, aby za tak veľké dobrodenie urobila povinné poďakovanie, bez všetkého odkladania opäť k mariánskemu trónu sa vydala v júni spolu so synom a tu danú milosť oznámila a potvrdila prisahou.

Toto istého mesiaca prišla do Šaštína **Katarína, manželka Jakuba Jána z Rakúska, z Wolkersdorfu**, ktorá tiež keď navštívila Bolestnú Matku a pozdravila ju, takto pred našinní pátrami hovorila: „Vid'te, dvojctihodní otcovia, túto moju dcérušku (dievča majúce sedem rokov držala rukami) a spolu poznajte veľkú moc Rodičky Božej, ktorá Vás pre služby svoje vyvolila. Úbohé toto dieťa okolo veľkonočnej slávnosti tak nešťastne upadlo na väčšiu ihlu, že ľavé očko naskrz prerazené navnivoč bolo obrátené; akú veľkú bolesť tak smutná príhoda mi spôsobila, môžete lepšie vy pochopiť, ako ja vám povedať. Aby som pritom prispela pomocou, ochotne rozličných hojiteľov a lekárov podľa svojej možnosti som zavolala a ním nešťastné dieťa poručila. Ale všetko ich usilovanie bolo zbytočné, lebo oni sami úprimne uznali, že prirodzeným a ľudským lekárstvom nič nemohlo byť uskutočnené. Vtedy som sa k naslávnnejšej našej a mojej Matičke (v ktorú som po Bohu vložila všetku svoju nádej) s veľkou dôvernosťou utiekala a sľubom zaviazaná hovorila: Ó, najsvätejšia, najdobrotivejšia Bolestná Matka! Ak mojej dcére sa preukážeš byť milostivá, sľubujem, že každú sobotu na tvoju česť a chválu budem odriekať jeden ruženec, tvoje sväté miesto čo najskôr navštívim pobožnou púťou, dám na svätú omšu za poďakovanie a spravodlivým pokáním sa vyznám zo svojich hriechov. Vypočula ma najdobrotivejšia Matka, nehodnú svoju služobnicu a mojej dcére, ako vidíte, zdravé oko vrátila, tak, že len malé znamenie zostalo vedľa zreničky na pamiatku do budúcnosti na mariánske dobrodenie. Toto ako som rozprávala pred Bohom a pred blahoslavenou jeho Rodičkou, aj pred vami dobrým svojim svedomím dosvedčujem.“

Omnoho biednejšiu a dlhšie trvajúcu bolesť vystála manželka **Melichara Skotálek Dorota** narodená na Morave v Prači. Lebo ona temer štyri roky tak bola trápená ukrutným bolením v očiach, že počas niekoľkých mesiacov ich ani nemohla otvoriť, aby sa potom tej biedy zbavila, mnohé prostriedky a lieky vyhládávala, avšak vidiac, žeby všetky boli darobné s veľkou pobožnosťou a s podobnou nádejou k Panne Márii navštívila štyri sväté miesta oslávené mariánskymi milosťami, avšak bolesť vôbec neprestávala. Ale aby svoju vernú služobnicu milostivá nebeská Kráľovná bez potešenia nezanechala, to usporiadala, aby **Katarína Tumová**, tohože miesta obyvateľka, ktorá sa práve navrátila domov od šaštínskej Matky, Dorotu poučila, ako mnohé a obzvlášť milosti udeľuje bolestná Matička svojim ctiteľom, preto ona pohnutá vo svojom srdci s najväčšou nádejou a dôvernosťou k našej Šaštínskej Matke sa utiekala, jej sa s poníženosťou obetovala a biedny svoj stav predložila. Potom olejom, prineseným zo Šaštína od Kataríny, trikrát natrela svoje oči a po troch dňoch bola zbavená všetkého trápenia a predchádzajúci zrak obdržala. Za túto lásku, aby najdobrotivejšej Panne preukázala vďaku, prišla do mariánskeho príbytku v mesiaci auguste, udelenú milosť prisahou a svedectvom spoluputujúcej, už menovanej Kataríny Tumovej potvrdila.

Predošlej podobná je nasledujúca milosť: **Eva Ramparin z Prešporku** nie krátko veľkou bolesťou v očiach nemilosrdne bola trápená, Proti chorobe sa bránila všelijakými liekmi a lekárskou vedou, avšak všetko to len otupuje a neutišuje. Teda biedna Eva, otvoriac svoje blikavé oči, spomenula si na tú, ktorou je vynahradená neposlušnosť Evina a milosť stratená bola nájdená, úprimne ju pozdravila, k nej sľubom sa zaviazala, boľavé oči pevnou vierou olejom z lampy Matky šaštínskej niekoľkokrát natrela a tak žiadané zdravie dokonale dosiahla. To ona sama, keď prítomná pri najslávnejšej Lekárke v mesiaci septembri chválitebnou vďačnosťou

čila, plná radosti rozprávala. Ako sme už mnohokrát videli, blahoslavená naša Lekárka sotva sľub k sebe urobený počuje, hneď potešuje, nikdy však ani tých, ktorí sväté jej miesto s pobožnosťou navštevujú, nezanedbáva; prečo sa ale to deje, nechcem ja všetečne vyhl'adávať. Ničmenej sa domnievam, že sa to stáva preto, aby človek znova klopal a to síce tak stále, dokiaľ by mariánskej láske dvere neboli otvorené.

Tak sa držala **Mária Progin, Rakúšanka z Buspruna**, takmer päťdesiatročná, dva roky slepotou navštívená. Skúsiac úbohá žena, že prirodzené lekárstvo nebolo nič platné, všetku svoju nádej zložila do zázračnej našej Matky. Preto ponajprv okolo veľkonočnej slávnosti, potom na Zoslanie Ducha Svätého a po tretie v septembri putovala do Šaštína. Nie je možné, aby tak stálu dôvernosc' milostivá Matka zavrhlá. Keď tretíkrát dobrotivú Pannu pozdravila a olejom z lampy mariánskej oči pomazala, obdržala náležitý zrak. To sama dobrovoľne prisahou potvrdila a vyjaviła.

Katarína Ondrovská, Moraváčka zo Znorova, sotva dieťa zvané **Marína** porodila, už viac na srdci ako pri pôrode podstúpila bolesť, pretože ono sa narodilo na svet slepé. Ó, bieda pred časom! Zaiste sme zrodení na biedu; s takýmto nešťastím príliš zarmútená matka, nie tak o seba ako o svoje dieťa starostlivá, pred potešením všetkých zarmútená plná dôvernosti, srdcom aj ústami hovorila: „Ó, Matka preláskavá šaštínska, najprv, ako sa dni môjho očisťovania pominú, vrúcne sľubujem, že moje dieťa prinesiem pred tvoj obraz. Ty teda, milostivá Panna, nevinnému dieťaťu okrem svojho materského milosrdenstva neodkladaj zrak navrátiť; to vykonajúc, očičká jeho olejom mariánskym natrela a v tom okamžiku najdobrotivejšia Matka dobrý zrak slepému nemluvniatku darovala a trúchlivej žene zármutok obrátila na veľkú radosť. Katarína, tak účastná obzvláštnej milosti, spolu aj so šťastným dieťaťom sa vybrala do Šaštína v mesiaci september, poďakovanie povinne urobila a to veľké dobrodenie s prisahou predniesla.

Vznešená tiež priazeň a láska Matky bolesti, bola udelená v desiatom roku dcére jeho milosti pána **Juraja Nedecky** zo slávnej trenčianskej stolice a **Kristíny Podhorskej, menom Rozália**. Toto úbohé dievča za poldruha roka tak ťažkou bolesťou v očiach bolo trápené, že obidve, ako dva kusy červeného masla stáli von, takže vidieť, ani žiadnym spôsobom svetlo znášať nemohla, v tak vo veľkom nešťastí, hoci žiadny prostriedok a lieky nechýbali, tak vôbec neboli osožné. Teda pobožná matka, aby vo svojom zármutku potešenie a milému dieťaťu uzdravenie našla, vydala sa v mesiaci októbri do Šaštína. Tu nešťastnú svoju dcéru pred milostiplný obraz predstavila, za uzdravenie horlivo a čo najponíženejšie orodovala. A hľa! Tak vrúcna bola jej modlitba, že na svätom mieste s pomocou Božej rodičky dievča bolo obdarené takým zrakom, že z knižky pred svätým obrazom sa mohla modliť. O čom, aby, mariánsky čitateľ nemal žiadnu pachybnosť, okrem urodzených pánov rodičov dávam hodnoverného svedka (ktorý prítomný bolesť dievčaťa videl) najdôstojnejšieho pána Štefana Nedecky, v tom čase Spišského, teraz však slávnej cirkvi Ostrihomskej kanonika, slávnej kapituly prepošta a generálneho námestníka.

Ďalej ešte pokročila mariánska dobročinnosť, ktorá **Margarétu Bulprukerín, dvadsaťtriročnú z Prešporka**, nie jedným zdravím, ale trojnásobným šťastím urobila. Tá okrem toho, sedem týždňov nevidela svojimi očami, stálym bolením hlavy a ukrutnou bolesťou v žalúdku bola prenasledovaná. Trojnásobnou chorobou sa podrobila mnohým lekárom, avšak nemoc víťazne pokračuje. Uznajúc nemohúcnosť a zbytočnosť ľudských prostriedkov, veľkou žiadosťou sa usilovala

dostať aspoň trocha oleja zo šaštínskej lampy, ktorý, ako dostala a pobožne užívala, to nad všetko lekárstvo užitočnejšie skusila; lebo vtedy, ako sa dva týždne pomilnuli, nielen od nešťastnej slepoty, ale tiež od všetkého trápenia bola vyslobodená. To, keď vzdávala vďaka najdobrotivejšej Matke v mesiaci októbri, dobrým svedomím vyrozprávala.

Podobne mariánsku dobrotu skúsila **Mária Fürstin z Pezinka** v dvadsiatom prvom roku svojho života, ktorá pre ukrutnú bolesť hlavy stratila zrak ľavého oka. Chcejúc potom sa zbaviť tohto nešťastia, nie tak ľudskú, ale mariánsku pomoc sa rozhodla hľadať, preto nielen jej sväté šaštínske miesto prisľúbila navštíviť púťou a uctiť, ale tiež niekoľkými pôstami, pritom olejom z mariánskej lampy, ktoré mnohým uzdravenie prinieslo, boľavé oko natierala. A aby vyplnila sľub, bez meškania do Šaštína sa vybrala, kde so skrúšeným srdcom pred oltárom Panny prosila za uzdravenie, dosiahla predošlý zrak a úplne bola zbavená bolesti hlavy v mesiaci septembri. Tak je zapísané, ako to rozprávala.

Dve nasledujúce milosti, hoci boli oznámené neskôr, stali sa v tomto roku. **Gašpar Lopáček z Prešporka**, dosť dlhý čas zbavený zrakom, svoj zlý stav horko oplakával. Aby teda z dlhotrvajúcej temnoty mohol sa raz vyslobodiť, rozhodol sa vyhľadať osvietenie u našej Matky, hneď tiež vedený vodcom išiel tam, odkiaľ by sa mohol vrátiť bez sprievodcu. Pred milostivým obrazom postavený, vylieval vrúčne prosby. „Osvieť,“ hovorí, „jediná po Bohu moja nádej, Matička milostivá, verného svojho služobníka a mojím očiam darebným ráč žiadaného svetla popriať.“ Potom keď s veľkou dôverou svätým mariánskym olejom svoje oči natrel, to od láskavej Matky si vyžiadal: že ten, ktorý s vodcom prišiel do Šaštína, bez neho radostne domov sa vrátil. Ale až v ďalšom roku, keď na poďakovanie dvadsiateho tretieho mája sväté miesto navštívil, pred jedným z našich pátrov s prísahou a vierohodnými svedkami urobil to známym.

Podobným prostriedkom, hoc rozdielnemu nešťastiu, pomohlo sa **Františkovi Xavierovi, synovi Františka Belošije a Terézie Maračko z Ostrihomu**. Oko tohoto pacholiatka bolo zatiahnuté belmom: aj keď starostliví rodičia sa usilovali všetkými spôsobmi to odohnať, to nebolo nič platné, ale ako bolesť, tak belmo sa rozmáhalo a oko sa ukazuje neschopné pre budúce videnie. Rodičom bolo poradené, aby sa utiekali k Šaštínskej Matičke; kam keď prišli, po vykonanej pobožnosti z panninej lampy vzatým olejom oko natreli, odkiaľ synáček náležitý zrak obsiahol. To v nasledujúcom roku, dňa siedmeho júna bohabojní rodičia znovu prítomní za obdržanú milosť činiač vďaka, svojím dobrým svedomím oznámili.

Títo sú, hľa, ktorým Matka bolesti telesné oči a potom aj duchovné otvorila.

KAPITOLA DVADSIATA ŠTVRTÁ

Pomáha srdcovým potiažam

Keď cítiš srdce obklúčené stálou a k tomu ostrou bolesťou, vtedy si nezakladáš na dlhom živote, ak však máš silnú vieru a dúfaš v mariánsku pomoc, nádej ťa nesklame.

Zober si za príklad **Annu Lukačku z Tmavy**, ktorej srdce tri celé hodiny obťažovala tak hrozná bolesť, že sa jej zdalo, že prichádza posledná hodina života, ťažkou úzkosťou trápená, žiadnej viac nádeje na predĺženie života nemala: lebo cítila trón života (čiže srdce) byť obťažované. Keď sa tak biedne trápila, všetky údy omdlievajú, len sám rozum ostával ešte čerstvý, ktorý časom aj telu silu dodával;

tento spomenutím si na šťastínsku Matičku najviac posilnený, pochybovať o uzdravení nedopustil. Preto ako najskôr k nej svoju myseľ obrátila, ju s veľkou dôvernosťou na pomoc vzývala a sľubom sa zaviazala. Takmer v tom okamihu došla k Panne vrúcna modlitba a navrátilo sa milostivé uzdravenie; lebo bohabojná matka z prítomného nebezpečenstva bola vytrhnutá. Túto milosť keď osemnásteho mája svoju ochrankyňu vďačne pozdravila, nám učinila známou.

Obzvláštna tiež dôvera k bolestnej našej Matičke uzdravila velebného pána **Ondreja Szent-Gyorgyiho**, farára šenkvicekého. Tohoto v ľavom boku ukrutné bolesti a odtiaľ pochádzajúce na srdci ťažkosť tak trápili, že ani do blízko ležiacej osady, prináležiacej k fare nemohol ísť, ani duchovnú službu pri svojej povinnosti nemohol vykonávať. Preto bohabojný muž, o spasenie svojich ovečiek žízniaci, veľkou trúchlivosťou naplnený, že tým, pre ktorých sa uznával zrodený, nemôže ako túžil slúžiť; a preto čo najusilovnejšie vyhľadával spôsob, ako predchádzajúce zdravie dosiahnuť; nemoc tá však bola tak silná a neústupná, že všetky výborné prostriedky liekov potupila. V tej úzkosti vtedy postavený, obrátený celým srdcom k šťastínskej milostivej Matke, sľubom sa zaviazal, peši až do mariánskej kaplnky putovať, (ak bude uzdravený). Sotva ten sľub urobil, hneď nasledovalo, čo žiadal; lebo ako bolesť boku, tak stískanie srdca sa utíšilo. Túto milosť svedectvom potvrdenú bohabojným a dôstojným mužom sme prijali.

Jeho excelencie **Jána Fridricha Svätej rímskej ríše grófa á Sailern**, staršia dcéra **Rozína** s bolesťou srdca a veľmi častým čkaním mnohokrát niekoľko hodín tak bola trápená, že temer sa zdala, že je v poslednom nebezpečí. Povolání lekári s veľkou usilovnosťou vyhľadávali všetko, čo by mohlo slúžiť na poľahčenie a zdravie, žiadny však z nich nemohol nič nájsť a svojou vedomosťou nemohol pomôcť, ale všetka ich práca a opatera bola zbytočná. Z toho veľmi prestrašená jej excelencie panny matka, v tom šťastná, lebo si spomenula, že vo svojom panstve (lebo v tom čase šťastín k nemu prináležal) omnoho výbornejšiu lekárku mala, totiž blahoslavenú našu Matičku. Tejto teda osvietená pani svoju dcéru obetovala, Ju s horlivými vzdychmi a celým srdcom na pomoc vzývala, a zaviazala sa sľubom; vzhliadla ochotne milostivá Panna na spravodlivú a vernú svoju ctiteľku: lebo ako srdce osvietenej panny od ťažkosti, tak matku od žalosti šťastínska Lekárka vyslobodila. Milosť udelenú v deň Narodenia anjelskej Kráľovnej, keď na pobožnosti a na vyplnenie sľubu s dcérou svojou, mariánskeho dobrodenia účastnou, v Šastíne bola prítomná, oznámila a osvieteným svedectvom potvrdila.

KAPITOLA DVADSIATA PIATA

Ruky uzdravuje

Ruku svoju otvorila núdznemu a dlaň svoju natiahla k chudobnému (Prís 31,20). Matička najdobrotivejšia, keď takmer stratenú ruku navrátila **Adamovi Ratt z Ebentallu**. Tento na slávny deň Božieho Tela okrem chvályhodnej obyčaje v mnohých miestach, keď sa dáva požehnanie pri oltároch, medzi inými prítomnými strelcami, ako vystrelil, tak nabitá ručnica s veľkou silou sa roztrhla na kusy, ruku mu veľmi poranila. Tak náhla príhoda bola by niekoho iného veľmi prestrašila, ale nie Adama, lebo on vediac, žeby sa pri Božej službe mohlo prihodiť nešťastie, nie veľmi sa ľakol; ale iste od Rodičky Božej (pre jej Syna na česť a chválu sa to jemu stalo) dúfal v uzdravenie. Sľubom našu Zázračnú k sebe naklonil, a milosť si zaslúžil. Srdečne prosiac, aby ona svoju lekársku ruku na jeho vo veľkom

nebezpečenstve postavenú ruku stiahnuť a vložiť ráčila. Vložila a dotkla sa so svojou milosťou láskavá Panna a v krátkom čase náležite ju uzdravila; toto dobrodenie v šaštíne na poďakovanie oznámil prítomný v mesiaci júni. **Ján Mittmann a Michal Khelner**, tohože miesta obyvatelia dobrým svojím svedomím dali svedectvo. Každá práca na česť Božiu urobená, nemôže byť zahanbená, ale má byť obdarená.

Tomáša Puchek, v dvadsiatom prvom roku, remesla čižmárskeho tovariš, narodeného v dedine Teplá v slávnej stolici Liptovskej, na ten však čas, v ktorom bol trápený, v Štiavnicí žijúci, omnoho viac predĺžené nešťastie sužovalo, keď od štyridsaťdenného pôstu, skrčenú svoju ruku vyše roka oplakával, nevediac, či od nešťachetnosti zlých ľudí alebo od inšieho začalo jeho nešťastie. Nemôžuc teda si nijakým prirodzeným prostriedkom pomôcť, podľa rady niektorých bohaprázdných žien k istej starej čarodejnici poblíž Štiavnice bývajúcej, umienil si k nej ísť, aby bol ňou uzdravený. Ale nedopustil dobrotivý Boh, aby s tak ťažkým skutkom svoju dušu poranil, ale doprial mu príležitosť, aby o veľkých milostiach Šaštínskej Matičky počul, ktoré ona udeľuje všetkým k nej sa utiekajúcim. Odvtedy v srdci svojom pohnutý, si hovorí: ak žiadaná pomoc má byť od ženy, tak si ju budem žiadať od najsvätejšej ženy, cez ktorú všetci svoje žiadosti majú prijaté. A preto s plnou nádejou do Šaštína pospiechal a tam prídúc, boľavú ruku olejom z panninej lampy po trikrát natrel a hneď na svätom mieste v mesiaci jún bol uzdravený a túto milosť slobodne a milerád s prisahou potvrdil.

Medzi týchto pripočítaný má byť **Ján Belzár z mestečka Stupavy**, ktorý štyri týždne ukrutným trhaním a lámaním v pravej ruke sa trápil; pričom Boha a ľudí na pomoc zvolával, rozličnými prodriedkami bolesť odháňal, všetky rady poslúchal a usiloval sa vykonať, avšak žiadne poľahčenie necítil. Ó, dobrý človeče! - žiadaš byť zbavený svojho trápenia? - k šaštínskej Lekárke sa utiekaj, ktorá žiadne peniaze nežiada, ale stačia jej srdečné pobožné a ponížené prosby. To urobil, najláskavejšej Panne sa zaslúbil a so svojím otcom putoval do Šaštína; tu, keď oltár Matky Bolesti kolenačky okolo obišiel, a ruku z vosku obetoval, svoju zdravú v mesiaci septembri obdržal, túto milosť vlastnou prisahou a otcovským svedectvom potvrdil.

KAPITOLA DVADSIATA ŠIESTA

Hojí roztrhnutie alebo prietrž

„Mária je stvorená ako všetko pre všetkých“, hovorí sv. Bernard (Homília sv. Bernarda na nedeľu v oktáve Nanebovzatia). **Jána Michala Švidler** Štiavnického raz dvojnásobná bieda navštívila; ako sa nejakým spôsobom tej prvej zbavil, hore už bolo uvedené; o druhej už zmienku robíme. Mal on polročného synáčka, na veľkú žalosť obťažného prietržoti alebo roztrhnutím; toto každému, kto sa pozrel na úbohého dieťa, spôsobovalo veľký súcit; aby otec z tohoto nešťastia okrem svojej lásky a povinnosti mohol vyslobodiť, rôzne lieky a radené prostriedky vyhľadával. Vidiac však, žeby nič platné nebolo, a žeby bez úžitku zdravie svojmu synáčkovi od ľudí kupoval, s veľkou nádejou prehovoril: „Od zázračnej šaštínskej Matky lacnejšie svojmu synovi kúpim zdravie, pôjdem k nej, ju navštívim“. Ako povedal, tak aj urobil. V deň Nanebovstúpenia Krista Pána prišiel pred mariánsky trón, kde kľáčiac na kolenách, tak vrúcne orodoval Matku bolesti za uzdravenie svojho synáčka, že prídúc domov v mesiaci máji, našiel dieťa veselé, čerstvé a zdravé. Preto hneď v nasledujúci mesiac, aby sa preukázal byť vdáčným, znovu do Šaštína sa vystrojil; zaslúbenú tabuľku dvojnásobným strieborným znamením, na pamiatku

dvojnásobného dobrodenia ozdobenú obeť a na svedectvo predstavil **Jána Benedikta Lanzer**, obyvateľ a štiavnického.

Podobný osud mal osemmesačný synáček **Juraja Nešper** z Rakúska z Vysokého Rukperštorfu. Tento, čo je na poľutovanie v tom mladom veku, nikdy nebol šťastne zdravý; ale od svojho narodenia trpel roztrhnutím. Ó, ukrutnosť široko zasiahnutej nemoci! S nimi pri umieraní sa trápime, s nimi na svet prichádzame. Toto, čo sa dieťaťu prihodilo uvidel žalostivý otec a veľmi ľutoval, otcovskou starostlivosťou vyhľadával úbohému pomoc lekárske umenie (neľutujúc žiadnu útratu) a usiloval sa potrebovať, a medzi nádejou a bázlivosťou postavený, nič, čo by sa zdalo užitočné, nevynechával. Nakoniec vidiac, že by nič neprospievalo, u šaštínskej Matky hľadal svoje útočisko, jej svoje milé dieťa obeť a sľúbil navštíviť jej sväté miesto; týmto spôsobom tak milostivú Pannu k sebe naklonil, že bez meškania nevinnému vyžiadal dokonalé zdravie. Tak vznešenou milosťou obdarený, na vyplnenie sľubu do Šaštína sa vybral, celý ten príbeh riadne podľa svojho svedomia oznámil, a na poďakovanie bola odslúžená svätá omša na česť mariánsku.

KAPITOLA DVADSIATA SIEDMA

Posilňuje nohy

K vernému a panenským dobrodením šťastnému ľudu nad med a plást medu sladký našej Matky hlas zvučí: Vstaň a postav sa na svoje nohy. (Sk 14,10) Vstanú títo krivajúci, nepochybuj, mariánsky čitateľ, a budem pokračovať o tých, o ktorých tu riadne píšeme.

Katarina Meško, inak Ivanovič, z Nového Mesta nad Váhom, vdova päťdesiattri rokov stará, viac ako rok trpiaca štyrmi ranami na pravej nohe, ktorá skúsiac, že by všetky upotrebené lieky boli zbytočné, aby tak smutného bremena sa mohla zbaviť, šaštínskej Matke s veľkou dôvernosťou sa zaviazala sľubom, a hneď sa vybrala na sväté miesto. Tu z mariánskej lampy olejom tak šťastne svoje rany niekoľkokrát natrela, že po uplynulých troch týždňoch veselo uvidela svoju nohu zdravú. Touto mariánskou láskou tak obzvláštnou vďačnosťou a pobožnosťou bola povzbudená, že každoročne sv. miesto zaslúbila navštíviť a svätým pokáním sa vyznať zo svojich hriechov. Táto bola potvrdená mnohými novomestskými obyvateľmi, a tiež kramármi pozostávajúcimi na svätom mieste.

Bieda **Adama Peydl** z Rakúska, lichdorského obyvateľa, čím dlhšia, tým bola ostrejšia; rovnaká bolesť úbohému človeka po päť týždňov panovala a na lôžko zložila, že sa ani z miesta na miesto nemohol pohnúť. Všetci na to sa dívajúci preukazovali veľký súcit, ale žiadnu pomoc neprinášali, pokiaľ on sám z vnuknutia Božieho nenašiel spasiteľné liečenie; lebo svojím sľubom šaštínsku Matku tak si zaslúžil, že v krátkom čase žiadaného zdravia nadobudol. Zatiaľ, aby svoj sľub vyplnil, na sväté miesto od vznešených predivných účinkov zvelebené, milostivú Pannu vychvaľujúc, prišiel v mesiaci apríli, a na svedectvo obdržanej milosti predstavil troch mužov, svojich krajanov.

Práve v podobnom nešťastí šťastný bol **Ján Sluhodolský z Moravy**. Tento päť mesiacov tak nebezpečne stonal na pravú nohu, že liečitelia po všetkej svojej usilovnosti a opatere vzdali sa nádeje a biedneho človeka zanechali. Preto nemocný dobrou nádejou posilnený, zanechal ľudské prostriedky a Blahoslavenú Matku šaštínsku (ktorú o pomoc žiadal) srdečne pozdravil, k nej so synovskou úprimnosťou

sa obetoval a zaslúbil. Rodička Božia s materinskou pomocou prispela a dokonale svojho verného ctiteľa uzdravila, udelenú milosť, keď v apríli vzdával vd'aky, s maľovanou tabuľkou urobil nepochybnou.

Tiež **Vavrinec Galus zo Sučian**, mal omnoho dlhšiu nemoc, totiž štyri roky ho sužovala v nohách ukrutná bolesť tak, že ináč nemohol kráčať iba s barlami a i to dosť ťažko. Aby teda tú biedu od seba zahnal, mariánskym milosrdenstvom posilnený, sám sebe hovoril: „Pôjdem, keby som aj štvormo mal liezť a Matičky Šaštínskej prívetivú, láskavú a vелеbnú tvár ako mnohými, tak veľkými divmi od všetkých vyhlásenú, musím vidieť; áno, iste (ako silne dúfam) žiadaného zdravia mi štedro udelí.“ Preto sa dal na cestu a šťastne, hoc aj biedne do Šaštína došiel, kde padnúc na kolená, jednostajne za uzdravenie orodoval, ponížené a vrúcne modlitby vylieval, dva týždne s výbornou vytrvalosťou od svätého miesta neustupoval; tak stálou pobožnosťou nemohla ostať nepohnutá milostivá Matička, ale svojou milosrdnou rukou trinásteho mája ho pozdvihla a hneď boli uzdravené jeho kĺby a postaviac sa, stál a chodil (Sk 3.) zvelebujúc a vychvaľujúc veľkosť mariánskeho milosrdenstva. Tak obzviaštnu milosť jemu preukázanú veselo všetkým neprestával rozprávať, barly na svätom mieste pre budúcu pamiatku zanechal a radostne sa zdravý k svojim vrátil. To všetko jeho manželka Dorota svojim dobrým svedomím známe učinila.

Tolko tiež rokov **Anna Chovancová** z dedinky Meder podstupovala ukrutné bolesti od vredov na nohe rozkvasených, ktoré tak úbohú ženu trápili, že mnohokrát nebo i zem, Boha aj ľudí na pomoc žiadala, ale žiadnym spôsobom zakorenené a zatvrdlé bolesti sa nedali odohnať. Keď takto Anna bola sužovaná, orodovala u Pána, hojne plačúc, sľubom sa zaslúbila veľkej Panej Kráľovnej uhorskej, v šaštíne zvelebenej. A hľa, Ó, predivná moc zaslúbenia!, hneď, ako od hrozných bolestí, tak od špatných vredov bola vyslobodená. Tak veľkým dobrodením najsvätejšou Pannou Anna bola obdarená, keď ju štrnásteho mája pred milostiplným obrazom vd'ačne pozdravila, celý ten príbeh náležite vyložila, k čomu svoje svedectvo pridala **Alžbeta Tihlarka**, spoločníčka svätej púte.

Podobné šťastie a uzdravenie pripisovať musí našej Matičke **František Glodovský** z dedinky Slav, na Morave narodený, ktorého z akého neviem príbehu, zlámaná noha prinútila chodiť o barlách. Ó, tvrdá a nepríjemná nutnosť! Z ktorej, aby mohol byť zbavený, toľko prostriedkov, koľko ich mu bolo poradených užíval; vidiac však, že by všetky boli zbytočné a nešťastie ako predtým pretrvávalo, k Zázračnej našej sľubom sa zaväzuje a zaslubuje jednu púť na jej sväté miesto. Prijala sľub blahoslavená Matička; on potom hneď začal sa mať lepšie; potom keď pätnásteho mája prišiel pred milostivý obraz, nohu mal tak posilnenú, že tu na poďakovanie barlu svoju zanechal a bez nej domov sa navrátil. Svedok toho bol **Fridrich Perina**, tohože miesta obyvateľ.

Martin Amaszl z Leopoldova, remeselník, kováč, šesť rokov sa trápil najostrejšími bolesťami pochádzajúcimi od zapáchajúcich vredov na nohách, ktorých chcejúc sa zbaviť, odovzdal sa lekárom a ich radu nasledoval. Keď potom na dvesto rínskych utratil a nemal žiadneho úžitku, až vtedy zbadal, že by peniazmi žiadané zdravie nemohlo byť kúpené, ale radšej veľkou dôverou a silnou nádejou k bolestnej našej Matke; lebo keď olejom z mariánskej lampy svoje rany natrel, v krátkom čase so svojím veľkým potešením žiadaného zdravia nadobudol. Martin za preukázané dobrodenie, aby nezostal nevďačný, láskavo svojej Lekárke v mesiaci

júni urobil povinné poďakovanie a ustanovil svedka dobrodenia panenského **Jána Tenner**, spoločníka svätej púte a spoluobyvateľa.

Anna Stehlíková z Dolných Orešian podobným trápením predmenovaného Martina ďaleko prevýšila; lebo až dvanásť rokov nosila nepekné vredey na nohách. Toto nešťastie zdalo sa byť nezhojiteľné a iste podľa ľudského domnenia také aj bolo; avšak Anna trikrát šťastná bola, keď počujúc radostnú novinu, žeby Matky šaštínskej milosrdenstvo ku všetkým k nej sa utiekajúcim tak hojné bolo, dôvernosťou plná povedala: „Pôjdem i ja a uvidím, padnem pred milostivý jej trón, budem prosiť Rodičku Božiu, aby som tiež mohla byť účastná mariánskej lásky.“ Ako povedala, tak urobila, štyri týždne neodstúpila zo svätého miesta, žiadne iné lieky, okrem oleja z mariánskej lampy na svoje vredey neprikládajúc. O, výborná viera tejto ženy! O, stálosť obdarovaniahodná!, ktorá sa tak ľúbila Matke blahoslavenej, že ju v júni na svätom mieste od všetkej choroby zbavila a dokonalé zdravie, ako mzdu svojej trvanlivosti udelila. To ona s prísahou a **Adam Cyparik** so svojou manželkou **Marinou** verným svedectvom potvrdili.

Tiež iný **Martin Skatulík** z dediny Celust našej zázračnej Matke vďaky vzdáva, že zdravý môže chodiť. Tento cez tri roky najošklivejšími vredmi na nohách bol trápený; lekárstvo podľa svojej možnosti dosť hojne spotreboval, však nič nebolo platné a užitočné, lebo toto zlo nejakou vyššou mocou bolo zadržované k odohnaniu. Preto k šaštínskej Lekárke všetku svoju nádej obrátil, k nej sľubom sa zaviazal a s obzvláštnou dôvernosťou boľavé údy mariánskym olejom natrel, skrz toto lekárstvo dosiahol na veľké podivenie pre svoje šťastie hojné zdravie. Preto v mesiaci júni vzdávajúc vďaky za milosť, vyznal a **Tomáša Girk** na svedectvo ustanovil.

Alžbeta Červenka, Moravanka zo Zabrdovic (o ktorej sme už vyššie hovorili) medzi týchto má byť započítaná. Ona chválitebným úmyslom kúpila si obraz bolestnej Matky, aby totižto pri hradskej ceste bol vyložený na úctu od všetkých okoloidúcich. Chvályhodné toto predsavzatie hospodár domu premenil, radiac, aby radšej obraz vo svojej izbe poviesila; zlá rada obyčajne radcovi najhoršia býva. Tu ale Alžbete, ktorá ho počula, bol najškodlivejší: lebo táto žena pre nevyplnenie svojho predsavzatia bola súžená rovnakou úzkosťou a škrupulami na svojom srdci. Ale pokuta rozhnevaného Boha dlho nečakala, ale hriešnikov spravodlivý trestateľ Boh nasleduje. Nešťastná teda žena náhle bola potrestaná, že ani nohami kráčať, ani rukami vládnuť nemohla. Medzitým po niekoľkých dňoch z lásky z neba danej, príčinu svojej biedy uznala, že pochádza z vlastného previnenia: od všemohúceho a premocného Boha spravodlivo bývame trestaní, hovorí, a preto je potrebné, aby sme Máriu, ktorú sme urazili, vzývali za prostredníčku. Ó, Matička najdobrotivejšia! Hľa činím čo som zasľúbila; vzhliadni na mňa, plačúcu ženu a k tebe sa utiekajúcu. Keď potom na vyvolené miesto obraz ten bol vyložený, vzhliadla láskavá Pani na služobnicu svoju a v takmer v jednom okamžiku ju obdarila predošlým zdravím. Tomuto, keď v júni opäť sväté miesto navštívila, viastným svojim svedomím dala svedectvo.

Jeho milosť, pána **Mak od Serede** náramne popadla najostrejšia bolesť v nohách (menovaná podagra), a čím dlhšie trvajúca, tým ukrutnejšie zloba žiadnym spôsobom sa nedala zmenšiť, sem tam si rozmýšľal a pomoc vyhľadával, nič však, čo by na poľahčenie mohlo slúžiť, nenachádzal. Až nakoniec muž bolesti, od Matky bolesti žiadal pomoc, sľubom sa zaviazal navštíviť jej velebný príbytok, vykonať

skrúsené pokánie a iné pobožnosti. Sotva svoju dobrú vôľu skončil, už skúsil prítomnosť mariánskej lásky; povstal z lôžka a nasledujúci deň podľa svojho zaslúbenia sa oddal do Šaštína a šťastne tam príduc, veľké poďakovanie svojej Lekárke učinil a všetko, čo by dobrotivá Matka mu ráčila dať, svedomím na svedectvo zaväzujúc, radostne vyrozprával v mesiaci júni.

Nemá tu byť nezaznačený aj **Ondrej Najman**, narodený v Prešporke. Tento okrem toho, že počas pol roka na barľách bol prinútený sa vláčiť, aj inú chorobu na tele mal. Akoby teda tomu dvojakému zlu mohol ujsť, na všetky strany sa pozeral, avšak nič nenašiel, čo by ho mohlo potešiť, pokiaľ milostivosť šaštínskej Matičky si dobre nerozvážil, a ihneď v nádeji svojej posilnený: sľubom k tebe, hovoriac: „Ó. Kráľovná nebies, zaväzujem sa, ak moje nohy posilníš a na putovanie mocného ma uчиниš!“ Posilnila dobrotivá Matka a čo žiadal, milostivo udelila; on potom, aby neostal nevďačným v mesiaci júli najdobrotivejšiu svoju Lekárku úprimne pozdravil a panenské dobrodenie so svojou prisahou a tiež svedectvom **Jozefa Horenbillera**, **Františka Karla Naimajstra** nepochybné urobil.

Magdaléna Mikulič najostrejšou bolesťou v nohách bola tri týždne sužovaná, tak na tele obťažovaná, sama v sebe rozmýšľala: „Ach, ja nešťastná, čo budem robiť? Veď sotva prítomné trápenie môžem znášať, akým spôsobom nasledujúci deň a noc prežijem?“ Zanechaj, Magdaléna, starostlivosť o budúce veci, dosť má deň svojich starostí (Mt 6.) Utekaj sa k našej Matičke a silnú nádej maj, že nasledujúci deň a noc uvidíš veselším. Dúfala ona silne, zázračnú Pani zaslúbila navštíviť a bola uzdravená. Preto, aby sľubu svojmu zadost'učinila, do Šaštína sa ponáhľala, Matičku bolestnú vďačne pozdravila, vďaky vzdávala a čo sa s ňou stalo v mesiaci júli, pod obťažovaním svojho svedomia oznámila.

Viac ešte mariánskeho dobrodenia účastníkov máme predniesť. **Manželka Jána Švarca**, travského hostinského u Orla, počas dvoch mesiacov znášala hrozné lámanie v nohách: aby tak nepríjemného hosťa sa zbavila, s túžbou po zdraví nič nezanedbala, čo by proti chorobe mohlo slúžiť, ale všetko jej usilovanie bolo zbytočné. Aby sa potom ďalej nič platnej nádeji netešila, Matke bolesti s poníženou prosbou sľubom sa zaviazala, obetovať striebornú nohu (ak v nohách svojich bude uzdravená); tým spôsobom čo žiadala, aj obdržala; keď potom v mesiaci júli čo sľúbila, s poďakovaním odovzdala, milosť tým, ktorým prináležalo, verne oznámila.

Pamätihodné dobrodenie si zaslúžila od láskavej Matky istá **uhorská matróna od Nových Zámkov**, ktorá štyri roky nepekné vrede na nohách biedne znášala, nemôžuc žiadnym spôsobom nešťastný svoj osud v šťastný premeniť, hoci všetky prostriedky, v ktorých nejaká nádej mohla byť, vyhľadávala; ale v krátkom čase moc nemoci bola z neba premožená, musela vystúpiť; lebo ako pacientka Matičky šaštínskej sa zaslúbila, hneď zdravie dosiahla. Tak už šťastná osoba, aby sa preukázala byť vďačnou, v mesiaci júli sväté miesto navštívila a vyznala milosť podľa svojho svedomia spolu so spoločníčkou svojho putovania.

Jozef potom Stanislav z Cífera, majúci okolo dvadsaťštyri rokov, osem týždňov tak ostrú bolesť v ľavej nohe znášal, že sa mu zdal deň ťažší ako noc a noc smutnejšia než deň; v tak ukrutnom trápení položený, prikladajúc rozličné lieky a obklady, nielen polepšenie necítil, ale tiež nádej na uzdravenie stratil. Medzitým dobrá rada mnohých spolutrpiacich (ktorá mu bola daná, aby na barľách k šaštínskej Matke putoval) túto ostrú bolesť odvrátila, lebo on hneď, čo mu bolo poradené, poslušol a zmužile vykonal. Keď potom už pred oltárom Matky bolesti vyplnil

modlitby svojou vrúcnu pobožnosťou, s veľkou nádejou len raz mariánskym olejom nohu natrel a nasledujúci deň ráno v mesiaci september uvidel nohu zdravú. Tak vznešenej milosti, ako s prísahou svojou tak zanechaním barlí vierohodným urobil.

Drahý mariánsky liek tiež skúsila Mária Filipovič z dedinky Hrádok; táto od svojho detstva takmer až do dvadsiateho šiesteho roku bola trápená veľkou bolesťou v kolenách, domnievala sa, že toto zlo nešťastnej Márie do smrti bude zotrvať: ale bojzlivé jej zdanie dobrotivosť Matky šaštínskej zahanbila. Lebo keď po urobenom sľube koleno natrela olejom pred mariánskym oltárom horiacim, v krátkom čase divila sa, že je zdravou. Túto milosť udelenú jej v mesiaci septembri s poďakovaním oznámila.

Ale ešte nešťastnejší osud padol na štrnásťročného syna manželov **Jána Kuelzer a Anny Marie z Hosteradu**. Tento nepeknými vredmi na nohách obťažovaný, keď sa toto zanedbáva a zľahčuje, a neprikladá vážnosť, choroba sa tak ďaleko rozmohla, že nasledovala nebezpečná rakovina. Preto prestrašení rodičia s veľkou starosťou úbohému felčiarovi poručili: on bedlivo čo bolo možné podľa svojho kumštu prikladal a za poldruhého roka sa usiloval hojiť, nešťastie predsa pretrvávalo, a tak sa rozmohlo, že i ten, ktorý bol povinný pomáhať, prestal mať nádej na uzdravenie. Tu teda vidiac smutní rodičia, že by už nič k lekárskej pomoci nezostávalo, pomoc u Matky šaštínskej predsavzali vyhľadávať, k svätému miestu zasľúbili sa putovať. Predivná moc zasľúbenia. Syn po malom čase z veľkého nebezpečenstva bol vyslobodený a náležite uzdravený. Matka, aby sa za tak hojnú milosť mohla odslúžiť, v mesiaci september syna zdravého pred mariánsky trón doviedla a striebornú nohu na pamiatku zavesila, na svedectvo svojej svedomie kladúc.

Tu ešte pridávame jej excelenciu **pani grófku** z osvietenej **Czoborskej** rodiny **Kristínu**, vdovu pozostalú po jeho excelencii pánovi grófovi Adamovi á Kollonicz. Táto vysoko urodzená pani veľkou bolesťou v nohách tak bola prenasledovaná, že ani kráčať nemohla. Nebolo temer možné, aby z uhorského rodu pochádzajúca grófka na veľkú Paniu nášho kráľovstva zabudla. A preto k sebe dobre známej pomoci, ktorej prívetivosti nejdennokrát skúsila, dôverne sa utiekala, jej svoju úzkosť obetovala a silnou nádejou sľubom sa zaviazala. V tom okamžiku tak bola v nohách posilnená, že začala kráčať. Zatiaľ, aby svoju povinnosť najdobrotivejšej Lekárke preukázala, z Viedne do Šaštína sa vybrala, vznešenú milosť oznámila a hojné poďakovanie urobila v mesiaci september.

Prišiel už koniec roku tisícého sedemstého tridsiateho tretieho, ale nie koniec veľkého dobrodenia a mariánskych zázrakov; lebo omnoho vznešenejšie sú tie, ktoré nasledujúci rok osvietili.

NASLEDUJE ROK PÁNA TISÍCI, SEDMISTÝ, TRIDSIATY ŠTVRTÝ

KAPITOLA PRVÁ

O rôznych vyslobodených z pažeráka smrti.

Keď v predchádzajúcom roku sú hneď na začiatku tí prednesení, ktorých láskavá naša Matička vyslobodila od smrti: taktiež teraz tých predkladáme, ktorí sú vytrhnutí z jej osídla. Ukrutná je iste táto potvora, ktorá bezprestania bdie na skazu človeka, neodpočíva, ale rozmýšľa nad našim zahubením, neprestáva nás omatávať svojimi povrazmi. Táto takmer pohltila **Vojtecha Dušek**, obyvateľa vyškovského z Moravy, ktorý sa trápil štyri týždne v tak ťažkej nemoci, že zahodil všetku nádej na predĺženie života a nič iné neočakával, len smrť. Aby sa teda k tej neznámej ceste lepšie mohol pripraviť, dal si zavolať velebného pána dekana, tohože miesta farára, od ktorého on k zabezpečeniu svojej duše prijal obvyklé sviatosti; ktorý tiež poručil zvoniť na ten smutný zvonček (ktorého hlasom veriaci boli napomínaní modliť sa za šťastné skonanie umierajúceho). V takomto nešťastí postavenému to dodávalo ešte väčšiu biedu, takže manželka jeho Alžbeta s jedenásťročným synom a deväťročnou dcérou boli bez nádeje na život. On bol úplne zamdlený, áno na polovicu ležal ako mŕtvy. Ó, smutné divadlo!, Ó, žalosťná chvíľa! Keď v každom kúte vylievali slzy a nič iného nebolo počuť len plač a kvílenie; iste zdal sa byť tu príbytok smrti. Posilnený buď, Vojtech, a dúfaj v Pána a v Matku Pána, oni tiež ťa môžu vyslobodiť z tých úzkostí. Vojtech medzitým s veľkou dôverou, temer s posledným dychom prehovoril: Teba, šťastinska Matička navštívim, teba tam prítomný stokrát pozdravím; zmiluj sa nad biednymi a v tomto súžení prispěj pomocou. Prispela a zľutovala sa milostivá Matička, lebo zakrátko potom, nielen jemu a manželke, ale aj dietkam sa prinavrátilo dokonalé zdravie. Celý ten príbeh oznámil, keď deviateho júna vykonal svoj sľub, pamätajúc na tak obzvláštne dobrodenie, dobrým svojím svedomím bol hotový zložiť prísahu. To tiež dosvedčovali jeho krajanovia, František Melšícký, päťdesiatročný, Karol Jelínek, štyridsaťštyriročný a Václav Kalivoda, tridsaťročný. Zaiste dobre píše svätý Chryzostomus: že bez Márie nemôže byť zahnaná smrť, ani nemôže sa predĺžiť krátky život.

Podobný osud bol **dcéry Jána Lorinc, menom Katarína**, ktorá obťažaná ťažkou nemocou a postavená v posledných úzkostiach, mnohokrát svoju dušu už už sa zdalo že vypustí; hoc práve všetci už nedúfali v jej uzdravenie, ona sama nielen nezúfala, ale s veľkou nádejou Panne šťastinskej sa zaslúbila a v tú chvíľu nemoc ustupovala, dcéra sa začala mať lepšie a v krátkom čase nadobudla dokonalé zdravie; tak posilnená na tele, najdobrotivejšiu svoju Ochrankyňu navštívila dňa deviateho júna, aby sa poďakovala, obsiahnutú milosť ohlásila pod svojim vedomím, čo potvrdili spolupútnici: Dorota Skuratová, štyridsaťročná a Roza Rukupa, tridsaťročná.

Tiež už **dcérka Juraja Strnad a Alibety z Lábu** (tak sa menuje dedina medzi Stupavou a Malackami, ležiaca v Prešporskej stolici) bola považovaná za mŕtvu. Neopatrné toto dieťa nešťastnou náhodou spadlo do studne hlbokkej skoro tri siahly. Vidiac tak veľké nešťastie, rodičia rýchle spolu aj s inými ľuďmi sa zbehli a každý podľa možnosti sa usilovali pomôcť Matka však tohto nešťastného dieťaťa bola nastratoslivejšia, aby ono počas toho, dokiaľ sa pracovalo na vytiahnutí nevypustilo dušičku. Preto na Rodičku života Pannu Máriu stálym plačom volala padnúť na

kolená celý ten čas, v ktorom úbohá dcéruška dole tvárou obrátená vo vode, totiž za dobrej štvrť hodiny, pri studni stálymi slzami svoje dieťa porúčala šaštínskej Matke; medzitým jedným susedom oplakávaná bola vytiahnutá, ale všetkých zmyslov, bez všetkých pohybov, slovom, nejavila žiadne známky života, ale len smutný obraz smrti; všetky údy boli zbavené svojej prirodzenej teploty, ústočka modrej farby, tvár premenená na smrteľnú bledosť. Áno, zaiste (ako velebný pán farár po náležitom vypytovaní vo svojom liste napísal) dieťa za mŕtve - dušičky zbavené bolo považované (a kto vie, snad aj tak bolo). Smutný pohľad pre zarmútených rodičov, zvlášť, keď celú jednu hodinu tak ležalo. Žalosná matka k šaštínskej Panne neprestávala vylievat' svoje vrúcne modlitby, dcérku obetovať, zasľubujúc, že spolu aj so svojím dieťaťom nebude nikdy nevďačná; dievčatko vložené do plachty, tichým kolísaním pohybovala sem a tam. A hľa, po malom čase nejaký, ako z podzemia hlas ňou vydaný bol počuť: plachtu tú ochotne rozvinuli, dieťa s veľkým podivením živé alebo, ako sa domnievali, k životu od smrti navrátené, s nevysloviteľnou radosťou uvideli. Keď potom druhého mesiaca júla najláskavejšej Matke v Šaštíne predstavili a poďakovali sa, celý príbeh náležitým poriadkom svojím dobrým svedomím oznámili.

Tiež je hodné pamäti dobrodenie šaštínskej Matky preukázané **Ondrejovi Šandor z Prencova v slávnej stolici Hontianskej**. Tento ťažkou nemocou postihnutý náhle tak všetkej sily bol zbavený, že sám o sebe nevedel; čo keď trvalo dve hodiny všetci nedúfali v jeho ďalší život. A preto rýchle bol zavolaný dôstojný pán František Miškay, tamojší farár, aby podľa obyčaja kresťanského človeka pripravil na večnú cestu. Tento vykonajúc svoju pastiersku povinnosť, svoju vernú ovečku posledným svätým pomazaním posilnil. Medzitým s veľkým šťastím pre nemocného, prišiel na pamäť olej, minulý rok prinesený zo šaštínskej lampy, po ktorý rýchle poslal, a človeka takmer už v poslednej hodine a majúceho vypustiť svoju dušu, všemožným spôsobom a s veľkou starostlivosťou napomínal a povzbudzoval, aby sa k Matke šaštínskej dôverne utiekal a ju srdečne o pomoc žiadal; čo keď on urobil, niekoľko kvapiek tohože svätého oleja zmiešal s vínom a do úst zamdlenému človekovi Tento liek predrahej našej Matičky bol tak užitočný, že takmer v tom okamžiku ľudský hlas aj zmysly boli mu prinavrátené. On, akoby znovu vzkriesený a od smrti vyslobodený hneď veselo vzdával povinnú chválu najistejšej všetkých v životnom nebezpečenstve postavených Ochraňkyni Panne šaštínskej a po niekoľkých hodinách zanechal zdravý nešťastnú posteľ všetkým na podivenie. Tak vznešenú milosť predmenovaný velebný pán farár, muž dokonalej viery, voči svojim bližným výbornou láskou zapálený (keď do mariánskeho stánku trinásteho augusta došiel, vykonať tu svoju pobožnosť na večšiu česť a chválu Bolestnej Matky toto oznámil a dosvedčil. Zaiste najláskavejšia Pani! Nebudú zahanbení čo v teba dúfajú (Dan 3,40.) Preto prístupím s dôverou k trónu milosti (hovorí Apoštol - Hebr.4.) aby sme dosiahli milosrdenstvo a našli v čase našej potreby milosť. Ako my ľudia vo všetkých našich potrebách, biedach a nebezpečenstvách, máme pozdvihovať svoje myšlienky a srdce k Panne Márii, učí nás svätý Bernard týmito slovami: Vzývaj ju, nos ju na jazyku i na srdci, aby si na jej príhovore mohol mať podiel (homília 2 sup. Miss.).

Toto spasiteľné Učenie verne nasledovala **Katarína Mittermaryn**, majúca štyridsaťšesť rokov, z Rakúska, obyvateľka Štoklanská, ktorej sedemročnej dcéry **Kláry** útle telo ukrutné ochromenie tak skazilo, že tri dni v poslednom čase sa trápila

bez nádeje na ďalší život. Veľká bola bolesť matky, a tiež šťastinskej bolestnej Matke dôvera o nič menšia nasledovala. Lebo sotva strápená žena k nej sa začala utiekať, sotva jej zaslúbila svoje milé dieťa, sotva srdečným vzdychnutím o pomoc žiadala, a hneď šťastne sa ukázalo znamenie ďalšieho života a dievčatko po niekoľkých dňoch dosiahlo náležité zdravie. Preto radosti plná matka zaslúbenú tabuľku, na ktorej bol napodobnený stav biednej dcéry, prostredníctvom **Jána Markl** odoslala, ktorý jak zjavné dobrodenie šťastinskej Matičky jednému z našich pátrov, hotový to s prísahou potvrdiť, dvadsiateho piateho októbra urobil známym.

K tejto Kapitole pridáva sa tiež **Gertrúda Ugner** z dediny Incenštorf, styridsaťpäťročná. Táto dvadssaťsedem týždňov na celom tele tak ťažkú nerest znášala a v takejto úzkosti bola postavená, že sa zdala častokrát akoby už už ducha mala vypustiť. Aby teda tak dlhej choroby nejako sa mohla zbaviť, radu lekárov vyhľadávala a rozličné od felčiarov užívala urobené prostriedky. Všetci ani títo, ani doktori ťažkú nemoc nielen vyliečiť, ale ani skrotiť nemohli. Naposledy na dvere mariánskeho milosrdenstva začala tlčiť, k istejšiemu lieku z celého sveta Lekárky, život od Rodičky života s veľkou dôvernosťou vyhľadávala a sebe stanovila (ako najskôr bude sa mať lepšie) navštívi trón šťastinskej Matky. A hľa, od tej chvíle začala byť silnejšia a zanedlho potom úplné zdravie dosiahla. Milosť túto, keď so svojím manželom blahoslavenú Pannu pred milostiplným obrazom pozdravila, pod obťažiením svojho svedomia, jednému z našich vyjaviť a maľovanou tabuľkou potvrdila. Nie je ťažko od tej Panej obdržať predĺženie života, cez ktorú celému svetu nesmrteľný Život je splodený.

KAPITOLA DRUHÁ

Iné rozličné ťažké a nebezpečné nemoci uzdravuje.

Mariánsky čitateľ, tvojim očiam znovu predkladáme nové smrteľné biedy ľudí, ale spolu aj dobrodenia Rodičky Božej, aby sa práve rozumelo a naplnilo to, čo niekedy Svätý Bernard povedal: K náchylnosti lásky premenilo sa srdce Panny Márie. Nepochybovala o tom **Alžbeta Kopunková** zo Šurian, päťdesiatročná, ťažkou navštívená chorobou, ktorá pre veľké zamdlenie bez pomoci iných sa nemohla ani z miesta pohnúť. Takto ležiacu na smrteľnej posteli, tamojší farár podľa kresťanskej obyčaje ju zaopatril poslednými sviatosťami. Áno, tak na večnú cestu pripravená, nič iné, než poslednú hodinu smrti očakávala. medzitým prišla jej na pamäť najdobrotvejšia Matka Šaštínska, ktorej sa aj ihneď obetovala a urobila sľub, mariánskou pomocou, tak bola posilnená, že zdravá takmer v tom okamžiku povstala, pritom však tým, ktorí z jej vlasti do Šaštína putovali sa pripojila, Matičke milosti, milosť za milosť tridsiateho prvého mája nahradila a na svedectvo obzvláštného dobrodenia predstavila svojich susedov.

Silná dôvera k Márii hojne potešila **Máriu Ester Sekerin**, Moravanku z Uherského Brodu, dva roky trápená veľmi ťažkou chorobou, ktorá v svojom utrpení, ako na tele ochromená, tak vierou mocná, do Šaštína ešte nemocná sa vybrala, aby sa domov zdravá vrátila. Zanedlho k najsvätejšej Matke žalostne odovzdaná pani svoju žiadosť musela očakávať; lebo z panenskej lampy trochu oleja si zobrala, keď došla domov a niekoľkokrát použila, po malom čase dokonalé zdravie dostala. Keď potom znovu navštíviac mariánsky príbytok urobila poďakovanie za udelené

zdravie, posledného májového dňa jednému z našich pod záväzkom svojho svedomia vyjavila.

Tu sa má tiež pripomenúť dôstojný pán **Sebastián Kassay** zo slávnej stolice Ungvarskej z Jágerského biskupstva, farár v Horných Domaniciach, ktorému hlboko zakorenená nemoc odňala takmer všetku nádej na predĺženie života: lebo tak náramná bola jej ukrutnosť, že užívaných liekov čnosť a silu premáhala. Tu teda dvojctihodný muž vidíac, že by telesné lieky neboli na nič platné, s duchovnými sa rozhodol brániť zatvrdilej nemoci, k premocnej našej Matke bolesti sľubom sa zaviazal, jej sväté miesto navštíviť a hneď prítomnú pomoc Rodičky Božej skúsil, od všetkých nepriazní zbavený bol uzdravený a nad nemocou zvíťazil. Tak veľkého dobrodenia účastný, svoj sľub dňa siedmeho júla s poníženou vdáčnosťou vykonal, kňazskou vierou potvrdil a svojím menom podpísal.

Podobný osud mala **trojročná dcéra Juraja Thellera**, Rakúšana, **Katarína**, ktorú príliš ťažká nemoc tak skormútila, že to nevinné dieťa (ako sa domnievali zarmútení rodičia) v krátkom čase musí byť zbavené života. Oni síce nič nevynechali, čo by otcovská a materská láska žiadala, alebo čo by starostlivá opatrnosť liekmi mohla vymyslieť; však ani ich láska, ani usilovná starosť, ani žiadne lieky milému dieťaťu v tak veľkom nebezpečenstve nemohli pomôcť. Preto nevidiac iného prostriedku, šťastinskej Matke úbohého dieťa zaslúbili a obetovali. A hľa, takmer v tom okamžiku sa cítilo lepšie a pomaly k dokonalému zdraviu sa navrátilo; čo otec šťastnej dcéry deviateho dňa mesiaca júla, keď Božiu Matičku uctil s poďakovaním, jednému z pátrov pod obťažiením svojho svedomia oznámil.

Tiež **Adamovi Buklovič** z Tavarnoku deväť týždňov trvajúca ukrutná nemoc všetku silu tak navnivoč obrátila, že k obráteniu z boka na bok bol prinútený mať cudziu pomoc. Aby teda zatiaľ takejto pomoci nepotreboval, pomoc Matky šťastinskej vyhládaval, urobil sľub, že jej sväté miesto s pobožnou púťou navštívi. Keď sa toto stalo, bez užívania nejakých liekov, ako sa prináleží mal sa dobre, až aj deviateho júna vyplniac svoj sľub a vďaka vzdávajúc najlepšej Lekárke, jedného z našich v tej veci oboznámil, hotový to prisahou potvrdiť.

Máriu Poremo najťažšia tri týždne panujúca nemoc tak strávila, že jej žiadnej nádeje na uzdravenie nezostávalo. Ale silná dôvernosť k Matke šťastinskej tak ju potešila, že nielen nádej, ale aj náležité zdravie prinavrátila. Ale ako len privetivú Matičku sľubom si naklonila, žiadosť svoju vyplnenú veselo uvidela, čo ona dvadsiateho druhého dňa mesiaca júna istému i z našich podľa svojho svedomia oznámila, neváhajúc to aj prisahou potvrdiť.

Kto skoro liek v našej lekárni vyhládava, skoro tiež býva uzdravený; **Mária**, ktorá predošlú milosť dostala, za tri týždne od svojej choroby bola uzdravená, lebo v ten čas k našej Matke sa utiekala. Ale **Ján Zygpaller**, päťdesiatdeväťročný, štrnásť týždňov sa musel trápiť s ťažkou chorobou, preto, že celý ten čas poztemské lieky vahládaval, od ktorých len to dosiahol, že stratil nádej k predošlému zdraviu.; takto svojej nádeje zhrozený, až vtedy ľudské a prirodzené prostriedky zapovrhol a novú, omnoho užitočnejšiu, nádej v sebe vzbudil, keď na pomoc Zázračnú našu Matku, jediné všetkých nemocných útočisko vzýval, sľubom sa zaviazal, že ak s jej pomocou bude uzdravený, navštívi jej sväté miesto, tam vykoná svoju pobožnosť a dve sväté omše pri velebnom obraze dá slúžiť. Keď to ustanovil vo svojom srdci, hneď skúsil navracajúcu sa silu mysle i tela a začal sa mať lepšie; áno, aj po krátkom čase bolestnú posteľ zanechal, k láskavej svojej Lekárke prišiel na poďakovanie

dvadsiateho tretieho mája a vtedy tu náchylnosť najsvätejšej Panny k sebe podľa svojho svedomia vyznal a na svedectvo dosiahnutej milosti Evu Máriu Oblin, štyridsaťdvaročnú a Polerinu Panoglin, sedemdesiatročnú, ustanovil.

Kristína Borovská, manželka urodzeného pána Michala Blaškovič bola trápená niekoľko týždňov ťažkou chorobou. Vidiac, že žiadne liečenie nie je prospešné, namiesto liekov olej z panenskej lampy s pamätihodnou dôvernosťou užívala, od láskavej Matičky vrúcny srdcom orodujúc pomoc, za odplatu svojej stálej nádeje dosiahla zdravie. To šestnásteho júla skrz jej pána manžela a iných bolo oznámené a potvrdené. Iste ju viera uzdravila!

Podobné príjemné liečenie skúsila **Alžbeta**, manželka pána Grubera zo **Štiavnice**, od svojej mladosti k najsvätejšej Božej Rodičke obzvlášť oddaná, majúca vyše šesťdesiatštyri rokov, ktorá viac ako pol roka bola postihnutá ťažkou chorobou, nie tak o uzdravenie, ako o večnosť bola starostlivá; keď silu a vládu pre starobu veku mala dosť slabú, temer všetku nemocou cítila že stratila. Medzitým, keď takto biedou svojou sa zaoberala, vo vznešene si zaumienila najlepšiu nádej mať: lebo keď vediac, že manžel sa rozhodol zvolať lekárov a držať nad ňou poradu, ona k tomu dokonca nechcela zvoliť, hovoriac: ja som bezpečná v ochrane šťastinskej Matky, ani nepochybujem, že nádej, ktorú k nej silnú držím, namiesto lekárov mne bude, tejto najlepšej Lekárke sa zaslubujem, že akonáhle budem posilnená, jej sväté miesto navštíviť nezanedbám. A hľa, láskavo vypočula milostivá Panna svoju vernú služobnicu a tak ju posilnila, že v krátkom čase sväté miesto mohla navštíviť, takže, ktorá predtým bez pomoci iných z miesta na miesto sa nemohla dostatočne pohnúť, že z mestečka bez cudzej pomoci až k panenskému príbytku s nevysloviteľným svojím potešením išla, aj došla; kde, keď urobila srdečné poďakovanie najdobrotivejšej Matke dvadsiateho júla, celý ten príbeh pekným poriadkom vyrozprávala a potvrdila svedectvom troch žien, svojho putovania spolupútničiek, zanechala tu na budúcu pamiatku striebornú tabuľku.

Barbora Bečkerek, štyridsaťročná, domnievala sa byť najšťastnejšou, že na žiadne nešťastie nemyslela, keď do Šaštína putujúc, do veľkej mdloby a choroby upadla, tak neustále obťažovaná, začala neustále veľkou horlivosťou k Márii vzdychať, hovoriac: Hľa, premocná Pani, ty dobre vieš v akom čase, na ktorom mieste, v čej službe a pre akú príčinu postrelta neočakávaná bieda tvoju služobnicu. Nemusím svoje nešťastie ti obšírnejšie vyrozprávať. Všetky okolnosti ťa môžu pohnúť, dosť je na tom, že som v tvojej službe, aby si sa nado mnou zľutovala; učin, žiadam ťa ponížene, že aj ja budem medzi tými počítaná, ktorí tvojho dobrodenia účastní po všetkých stranách tvoju materskú lásku vyhľadávajú. Sotva se tak pomodlila, sotva dobre žiadosť svoju vyložila, už na tom mieste predošlou vládou a silou bola obdarená, cestu pred seba vzatú do Šaštína veselo pokračovala a to znamenité dobrodenie v mesiaci august našim oznámila.

Prudká tiež a plná nebezpečenstva nemoc obklúčila trojročného synáčka pána **Ondreja de Dexa** a jeho manželky **Alžbety**: Tri týždne trikrát nešťastné pacholiatko žiadny pokrm nemohlo užívať, celé uvädlo a prirodzenú svoju ružovú farbu v bledosť premenilo. Starostliví rodičia rozličné prostriedky a lieky vyhľadávali, radu lekárov nasledovali, ale žiadnu pomoc nepriniesli; nebolo v lekárskej umení položené, aby mohlo byť dieťa uzdravené, ktoré už sa zdalo byť v pažeráku smrti. Nevinného tohoto žalostivá matka väčším bôľom na srdci svojom obklúčená, ako dieťa, k zázračnej Našej všetku svoju nádej obrátila, synáčka jej zaslúbila, úprimne

orodujúc, aby ho ukrutnej smrti zahubiť nedopustila. A hľa, najšťastnejší účinok! Nasledujúci deň pacholiatko hojnými slzami oplakané začalo sa mať lepšie a po nejakom čase do najlepšieho zdravia sa navrátilo. To bohabojní rodičia v septembri, keď na veľké poďakovanie so synom svojim pred mariánsky trón prišli, podľa svojho svedomia dali na vedomosť.

Omnoho vznešenejšie a preto hodné večnej pamäti dobrodenie bolo udelené od láskavej našej Matičky Jeho milosti urodzenému pánovi **Jozefovi Okoličány de Okolicsna**, slávnej Oravskej stolice vicišpánovi, ktorého prudká nemoc tak nebezpečne zložila na lôžko, že o predĺžení života aj on sám, aj iní domáci začali pochybovať, obzvlášť vidiac, že by choroba nielen sa nezmenšovala, ale aj s väčšou ostrosťou na skazu výborného pána sa rozmáhala; tak do veľkého smútku smutná tá príhoda položila celý dom, ľahko si môže každý rozmyslieť. Aby teda v tak veľkom nebezpečenstve života položenému k pomoci prispeli, ochotne po doktora poslali. Medzitým nemocný, od dávna Veľkej Uhorskej Panej oddaný, obzvláštnou dôverou k šaštínskej Matke ruky a myseľ svoju pozdvihnúc, takto alebo podobným spôsobom začal hovoriť: „Tebe, ó najdobrotivejšia Matička od detstva svojho usiloval som sa slúžiť! Tebe v mladom mojom veku s prísahou som zaviazaný tvoju česť chrániť a brániť, tebe znovu sa zasľubujem, tebe sa srdečne poručím, vzhliadni na biedneho, k tebe sa utiekajúceho, ktorý pre tvoju ochranu a prívetivosť do terajšieho času som bol šťastný, teraz ale už očakávam posledný bod smrti; zachráň svojho služobníka tebe verného, ktorý už od žiadneho iného nemôže byť zachránený.“ Čo sa domnievať, láskavý mariánsky čitateľ? Či by bola možná vec, aby tak vrúcna pobožnosť mariánske srdce nepohla? Pohla zaiste, lebo v ten ešte deň, čo pred tým nebolo možné, ako náležitú reč, taktiež dosiahol sľub a hlas hovoriacich počul, pýtajúcim potom zreteľne odpovedať mohol, nasledujúci ale deň, všetkej choroby zbavený, smutné lôžko zanechal a vstal hore, takže všetkým bol na uľaknutie a na podivenie, svojim však a iným dobrým k obzvláštnemu potešeniu; doktora, ktorý medzitým prišiel, nepotreboval, lebo mariánska premocná ctnosť predišla ľudskú pomoc. Za to však obzvláštné dobrodenie, vďačnosť povinnú preukázal Božej Rodičke, keď piateho októbra, ako najlepšie vedel, vzdával vďaky. Na okrášlenie svätého obrazu obetoval strieborný pás a všetko, čo sa s ním stalo dokonalou vierou porozprával.

Iné tiež dobrodenia skôr ako túto kapitolu dokončíme, majú byť predložené, ktoré boli preukázané nebeskou Matkou ctiteľovi svojmu **Danielovi Korbelov**, prešporskému mešťanovi mydlárskeho remesla. Ukrutná nemoc popadla človeka, ktorý, hoc vo veľkej mdlobe bol postavený, mal však čerstvý úmysel a silnú nádej v bolestnú našu Matku, k obrane dobre sebe známej sa utiekal, urobil sľub putávať do Šaštína, ktorým dokonalé zdravie si zaslúžil; do Šaštína v mesiaci októbri na poďakovanie prišiel, milosť sebe prepožičanú oznámil a striebornou obetou potvrdil. Z tohoto všetkého ľahko sa môže poznať, že naše premocná Pani nikdy nezatvára dvere svojho milosrdenstva.

KAPITOLA TRETIA.

Choromyseľným Rodička Božia rozum udeľuje

Najväčšie zloby ľudského pokolenia tu, mariánsky čitateľ, nájdeš, lebo čím viac stratená je výbornejšia vec, tým strata býva väčšia. **Dorota Vallaštian** z Naderád, v slávnej stolici Tekovskej, **vdova po Jánovi Holíkovi** od štyridsiateho druhého roku,

najvýbornejšieho Božieho daru, totiž rozumu, bola zbavená. Toto nešťastie sa prihodilo takto: Dorota pre smrť svojho manžela a zároveň piatich detí povolaných na večnosť, s neuveriteľnou bolesťou mnohoročnou tak ukrutne bola trápená, že celá strnutá a zdrevenená sa zdala; keď potom stálymi slzami príliš mnoho svoje milé poklady oplakávala, skrz tú veľkú truchlivosť tak ďaleko došla, že rozum stratila. V tom biednom stave trvajúcim poldruha roka, nič od nej ukrutnejšie a zdivočenejšie nebolo: hnevom a výbušnosťou tak bola rozpálená, že šaty zo seba trhala, vlasy šklbala a vydávala z úst peny a z očí ohnivé iskry, každému besno hrozila, ak niekoho dopadla, rozdriapať sa ho usilovala, jedným slovom, nikto na ňu bez strachu nemohol sa poďívať, a preto ju museli povrazmi zviazanú zatvoriť. Ale ako veľké nešťastie je zbavenie rozumu, po tak dlho trvajúcim bláznení, prepožičal najdobrotivejší Boh, že trochu k sebe prišla a preukázal sa nejaký priestor, tak že mohla pochopiť spasiteľnú radu. Teda niektoré pobožné matróny majú nad ňou veľkú ľútosť a kresťanskou láskou pohnuté, úprimne ju napomínali, aby sa zaslúbila šťastinskej Matke; nepochybujúc, že najlepšiu radu nasledovala, lebo po minulej slávnosti veľkonočnej s inými do Šaštína putujúcimi do príbytku mariánskeho vstúpila, kde obzvláštnym dobrodením milostivej Matičky náležitého rozumu nadobudla. To všetkým, ktorí to uvideli a počuli, spôsobilo veľké podivenie. Dorota veselo domov sa navrátila a žiadnu zmienku o milosti jej udelenej tým, ktorým to prináležalo, neurobila. Zatiaľ však, keď po druhýkrát činila poďakovanie dobrotivej Matičke za nevysloviteľné dobrodenie, na väčšiu česť a chválu Bolestnej Matky celý ten príbeh oznámila a na svedectvo ustanovila Annu Baláž päťdesiatročnú, a Annu Hompolu, šesťdesiatročnú, ktoré to sprisahou potvrdili.

V podobnom, aj keď nie tak dlhom nešťastí, zamotaný bol istý statočný a poctivý muž (jeho meno je náročky vynechané), ktorý bol obžalovaný z nejakého hrozného zločinu s najväčšou nespravodlivosťou, trikrát pred súdnou stolicou musel vytrpieť príliš ostré vypočúvanie; trikrát však svoju nevinnosť víťazne proti svojim nepriateľom obdržal a preukázal, že nevinnosť môže byť ubíjaná, ale nemôže byť ubitá. Tento človek dobrého svedomia, dobrej povesti a dobrého mena milovník, týmto falošným obžalovaním bol tak zahanbený, že pre veľkú hanbu (ktorá vždy v jeho mysli ležala) prišiel o rozum. Hrozná bieda! Iste stratil všetko, kto bol zbavený dobrého mena. (ó, nešťachetný človeče, ktorý vo svojom srdci myslíš na nepravosť; ó, prekliaty, ktorý sa opávaže svojho blížneho nanič priviesť; ó, jazyk, hodný, aby bol vytrhnutý ohnivými kliešťami z hrdla, ktorý falošným utrhaním svojho brata prináša na skazu; ako takýto bohaprázdný lotor nevinnosť a dobré meno navráti tomu, ktorého za zločinca vyhlásil. Keď potom už takmer pol roka veninného muža držalo takéto nešťastie, Boh Všemohúci, nevinnosti pomstiteľ a ochranca, hoc načas dopustí na človeka zlobu, zahubiť však nežiada, strápenej jeho manželke dal vnuknutie, aby šťastinskej Matke manžela svojho zaslúbila. Keď to verná manželka urobila, v krátkom čase to od Matičky milosrdentva vyžiadala, že manžela svojho dokonalým rozumom mohla vidieť obdareného. Túto milosť sám ten, ktorý ju dostal v mesiaci september radostne jednému z našich oznámil. V starostlivosti maj dobré meno, lebo to zostane tebe nad tisíc pokladov.

KAPITOLA ŠTVRTÁ.

Porazeným Matka Bolesti zdravie navracia.

Nasledujúci tiež boli postavení pod strelku smrti, aby však smrteľnou ranou neboli poranení alebo ranení náhle nezahynuli, je to tvoje dielo, premocná Panna. Jeden medzi inými bol **Ján Manti, Moravák z Senič, neďaleko od Znojma** narodený. Ten skoro šesťdesiatročný, minulého roku v septembri bol porazený na pravej strane, že pravú ruku a nohu, ani jazyk na hovorenie nemohol používať: v tejto biede bol postavený deväť týždňov, dúfal o uzdravenie prirodzeným lekárstvom. Však vierou posilnený vyprosil si trochu z oleja z mariánskej lampy od svojho suseda, s ktorým si asi štyrikrát porazené údy natrel a láskavej Matičke s veľkou dôvernosťou sa zaslúbil, za čo dokonalým zdravím bol obdarený. To on dvadsiateho ôsmeho apríla, činiac poďakovanie, padnúc na kolená pred milostiplným obrazom a ruku na umučenie Pána vložíac, s prísahou dosvedčil.

Štefan Horvit Kuitský zo Šopronskej stolice, ako v rokoch a v nešťastí prvému podobný, tak v prudkosti a urazení nebol podobný; ale tohoto ukrutnosť porážky tak poranila, že v krátkom čase domnieval sa, že dokoná život, preto ani nádej svoju do ľudského lekárstva neskladal, ale s veľkou dôvernosťou jednu púť do Šaštína vykonal a na česť mariánsku zaslúbil svätú omšu. Tak veľká moc a sila bola v zaslúbení, že to temer okamžite nemocnému prinieslo dokonalé zdravie. Tak to on so svojou manželkou **Alžbetou Nád'**, vyplňujúc sľub a činiac vďaky za dvadsiateho mája v Šaštíne bol prítomný, vyznal so svojím najlepším svedomím.

Z toho počtu tiež bol **Jozef Čepeky, zo Štvrtku poblíž Malaciek**, šesťdesiat dva rokov starý, ktorý minulý rok v septembri bol porazený, všetku vládu nad pravou rukou a nohou stratil a čo ešte horšie, onemel. Tak keď si úbohý človek nemohol poradiť a vnútornú žiadosť nemohol vysloviť, bohabojný syn a jeho manželka chvályhodnou láskou na voz položeného priviezli do Šaštína. Kto tu nemá očakávať šťastnú príhodu, vidiac syna za otca, manželku za muža vrúcnu a spoločnú lásku u Rodičky lásky orodovať za uzdravenie? Iste bolo pohnuté láskavé srdce milostivej Matičky, keď na svätom mieste jeho porazené údy posilnila a uzdravila, aj rozviazala jazyk na hovorenie, s ktorým on česť a chválu najdobrotivejšej svojej Lekárke vďačne vzdával dvadsiateho prvého mája, svojím dobrým svedomím potvrdil a radostne sa domov vrátil.

Podobná nerest **Katarínu Podarku z Pajury** zachvátila v šesťdesiatom roku svojho života, ktorá za sedem dní ani slovíčko nemohla prehovoriť. V tak v biednom položení úbohá žena pozdvihla srdce a svoj úmysel s veľkou dôvernosťou k Matke šaštínskej, urobila sľub a jej náležite poručila starostlivosť o svoj život. Vypočula láskavá Panna hlas srdca, keď hlas jazyka tak navrátila, že ním najdobrotivejšej Matičke vďaky vzdávať mohla. O tom ona, šesnásteho júla, činiac poďakovanie, jedného z našich podľa svojho svedomia, uistila.

Rovnako **Maria Terezia, manželka Jána Adama Rorytter z Cycersdorfu**, päťdesiatročná, ako takej biedy, tak aj takého mariánskeho dobrodenia bola účastná. Lebo na tretí deň pred slávnosťou Zoslania Svätého Ducha bola porazená; čo už štrnásť dní trvalo. Povoláný felčiar, veľkú síce apatnosť prejavil, ale nepriniesol žiadnu úľavu, preto zanechajúc jeho liečenie, sľubom putovať do Šaštína sa zaviazala, zatiaľ mariánskym olejom zo šaštínskej lampy natrela porazené údy. Ó, veľká a šťastná tohože natretia moc! Hneď nemocná bola uzdravená. Ona obveselená tým veľkým darom Matky Božej, ako zaslúbila sa ísť pred mariánsky

trón, tak aj prišla, kde svoje nešťastie i šťastie vyrozprávala a na poďakovanie dve sväté omše poručila odslúžiť.

Práve podobné nešťastie postretlo druhú matrónu z **Cycersdorfu Annu Barboru, manželku Jana Locho**. Aby však nešťastná tá príhoda ustavične až do smrti netrvala, napred rozličnými liekmi sa usilovala ju odohnať. Vidiac ale, žeby nič neprospievalo, k našej milostivej Matičke sa obetovala a že na jej úmysel dá slúžiť svätú omšu, týmto spôsobom si zdravie kúpila a to síce tak lacno, ako sama chcela. (Ó, divná predavačky štedrosť! Zaiste aj malý dar je milý tej Panne, keď len aspoň z čistého a úprimného srdca vychádza. Túto milosť ona aj s manželom svojím v októbri dňa dvadsiateho verne oznámila a dosvedčila.

KAPITOLA PIATA.

Zaháňa rakovinu

Ako dobrý strom vydáva dobré ovocie, tak od zlého neočakávajú inšie ako zlé. Skúsila to **Rozina Celicerin z Kroměříža**, štyridsaťročná. Lebo keď počas šiestich mesiacov dost' zlého mala zdravia, zo štyroch rán na pravej ruke rakovina, alebo ako iní nazývajú, oheň lezúci sa chytil. (Ó, nešťastný plod, väčšie nešťastie spôsobujúci. Milá žena, ruky (ako lekári sľúbili) lebo máš byť zbavená života, aby sa jedna stránka stratila, aby sa všetko zachránilo, ruku treba odrezat', aby celé telo neprišlo na skazu. Ona ale radšej si vyvolila umrieť, ako tak biedne byť živou, aj napriek rade lekárov. Odvrhnúc teda taký trpký prostriedok a zanechajúc ľudské lekárstvo, k našej milostiplnej Matke celým srdcom a úmyslom sa obrátila, pomoc, ktorú od ľudí nemohla očakávať, od Matičky šťastinskej vyhľadávajúc sľubom sa zaviazala, a tak všetkého zlého oslobodená, premocnú mariánsku pomoc, ktorú žiadala, aj dostala. To tiež dvadsiateho mája, navštíviac sväté miesto, potvrdila svedectvom dvoch s ňou putujúcich krajanov.

Tiež **Petra Vodičku vyškovského obyvateľa z Moravy, dcéra Barbora** majúca okolo osem rokov, bola uvedená do podobného nešťastia, keď jej zlým spôsobom nos rakovina začala ničiť. Otec, aby z toho nebezpečenstva vyslobodil dcéru, všelijaké lekárstvo vyhľadával, však ale nešťastie lenže neustupuje, ale stále sa rozťahuje. Keď to videl otec, majúci nad ňou ľútosť, s veľkou dôvernosťou obetoval svoju dcérku šťastinskej Panne, ju na pomoc vzýval; a hľa, po nejakej chvíli, kostička v podobe strieborného groša z nosa vypadla a dievčatko šťastne bolo uzdravené. Aby teda vďačnosť láskavej Matke preukázal, kostičku zapravenú do striebra priniesol do Šaštína a čo sa prihodilo v mesiaci auguste verne vyjavil.

KAPITOLA ŠIESTA.

Trápených pieskom potešuje

Nie je nič tak malé, čo by človekovi nemohlo škodiť; pieskové zrníčko častokrát nás na skazu prináša. **Gašpar Widerman**, rodu nemeckého, čachtický mešťan, tridsatjedenročný, niekoľko rokov bol trápený pieskom, ktorý, aby sa z tej ťažkej bolesti mohol vyslobodiť, vyše sto rýnskych vynaložil na lekárov, ale ani ľudská rada, ani žiadne lekárstvo neprinášali nijaké poľahčenie. Tu teda zarmútený človek, aby život a svoj imanie zbytočne nemárnil, pozemské lekárstvo na nebeské premenil. Lebo ako od šťastinskej Lekárky vrúčne žiadal a sľubom sa zaviazal, naproti dlhotrvajúcemu zlému, tak aj s veľkým svojím potešením dostal. A preto

milosť za milosť najdobrotivejšej Matke odovzdal, jej prisahou potvrdil šiesteho marca a maľovanú tabuľku na budúcu pamiatku v mariánskej kaplnke zavesil.

Väčším súcitom mladý vek **Jána Weletič zo Štemfeldu** v Rakúsku šesťročný synáček hodného urobil, ktorý trpkou bolesťou niekoľko týždňov súc trápený, tak svojho otca zarmútil, že on temer mal väčšiu bolesť srdca, ako dieťa na tele znášalo. A preto bohabojný muž, majúci silnú nádej v najmocnejšiu pomoc Matky bolesti, nevinné dieťa jej obetoval; a hneď pacholiatko bolo oslobodené od kameňa veľkého ako bôbové zrno. Radosťou naplnený tatko devätnásteho apríla ten kameň priniesol do Šaštína, veľkú milosť Matičky Božej oznámil a s prisahou pred jedným našim pátrom potvrdil.

Čo nasleduje, je podobné predošlému. Vdovy **Katariny po Jánovi Kelemárovi** v polštvrťom roku dieťa kameň ukrutne trápil; starostlivá matka o zdravie svojho synáčka, počujúc šťastný pôvod o veľkých milostiach šaštínskej Panej, udeleným všetkým dôverne k nej sa utiekajúcim, samej sebe hovorila: bolo by moje veľké previnenie, keby som aj ja pre moju nedbanlivosť milosť od tak láskavej Matky nedosiahla. Preto, keď dávali znamenie na večerné modlitby, biedne pacholiatko, ktoré držala na rukách, vrúcne obetovala a zasľúbila Matičke šaštínskej; zatiaľ, dajúc mu požehnanie, s dobrým vinšom uložila ho na lôžko. Nasledujúca noc bola pre neviniatko šťastnejšia než mnohé pominulé dni: lebo okolo tretej hodiny v noci ono matku volajúc, krikom zo sna sa prebudilo. Keď pristúpila matka k dieťaťu, uvidela kamienok ako obyčajné bôbové zrno, ktorý do striebra zapravený na svedectvo vďačnosti do mariánskeho príbytku doniesla a po veľkom poďakovaní vzdanom najlepšej Matičke, ktorej tak vznešenú milosť po Bohu pripisovala, duchovnému svojmu otcovi to druhého mája oznámila.

Krištof Koller Felsspurský, šesťdesiatštyriročný, päť rokov nepodobnej nemoci stále ostré bolesti znášal; keď potom tým veľkým trápením temer na skazu bol uvedený, až vtedy na Matku bolesti si spomenul, k nej začal vzdychať a sľubom sa zaviazal. A hneď kamienky na v tvare bôbu z neho vychádzali. Tak hľa, pomoc tej Panej skúsil, ktorej svoje zdravie zveril. Milosť tu tretieho júna, prinesúc so sebou tie kamienky, obetovaným obrazom spravodlivo oznámil.

Omnoho nešťastlivejší bol **syn pána Juraja Munt**, obyvateľ a Cycersstorského z Rakúska, Michal František, trinásťročný. lebo tento to pre ukrutnú nemocou hrozným spôsobom trápený, nielen že nijakú úľavu požívaním rozličných liekov necítil, ale bolesť viac a viac ostrejšia tak sa vzťahovala, že úbohý pacient na veľký zármutok rodičov, naposledy celý omdlieval. Už ani sily, ani farby predošlej na ňom nebolo, áno, žiadna nádej neostávala, o jeho živobytie; aby však z tej ukrutnej bolesti nejako úbohému synovi mohli pomôcť, bol povolaný felčiar, ktorý ináč nesľubuje uzdravenie, než aby kameň z údu bol vyrezaný; čo keď vykonával, chlapec s veľkým plačom a kvílením, ktoré ukrutná bolesť spôsobila, na Matku šaštínsku zvolal, a hneď povolaná láskavá Matka prispela k pomoci; lebo v tom okamžiku vyskočil kameň ako veľké bôbové zrno; väčší bol, než aby prirodzeným spôsobom mohol vyjsť; tu až vtedy krása tváre a sila tela sa navrátila. Otec s veľkým šťastím syna, nie ináč ako svojím potešený, kameň ten v striebre zapravený, keď zázračný a milosti plný obraz milostivej Matičky dvadsiateho prvého júla navštívil, so sebou priniesol a celý ten príbeh jednému nášmu pátrovi vyrozprával; A to velebný páter Fabián Kyllerc Z rádu svätého Františka na tento spôsob podpísal: tak svedčím Fabianus Kyllerc Františkán, na ten čas Quardián Cycersstofský.

Ešte ukrutnosť svoju prevádza na mladom a veľkom slabom nešťastná zlosť. **Anne Kryslér, znojemskej Moravanke**, bol ani nie dvojročný syn, ktorý predčasom príliš touto ťažkosťou temer od narodenia bol prenasledovaný, a to síce tak prudko, že úbohého dieťa mnohokrát napoly mŕtve ležalo. Ó, príliš nešťastné pachol'a, ktoré toľkokrát umieraš a život od smrti horší vedieš. Trápilo toto náramne materské srdce, Preto biedne dieťa Matičke našej šťastinskej obetovala a zaslúbila, že dá slúžiť svätú omšu pred jej oltárom i hneď od kamienka, ktorý bol ako hrachové zrno, na veľké potešenie matky, dieťa bolo vyslobodené. to verná služobnica Božej Rodičky, vyplňujúc svoje zaslúbenie v mesiaci august, známe našim učinila.

Ani **synáček Ferdinanda Purnkl, richtára mestečka Drezynk**, tej ukrutnej zlosti nemohol ujsť. Nešťastné dieťa, sotva osem mesiacov bolo nažive, už sa trápilo pieskovým kameňom: poznajúc otec príčinu tak veľkého trápenia, zaslúbil Matke bolesti ten nešťastný kamienok, ak mariánskou pomocou z miesta ustúpi, v striebre zapravený do jej príbytku šťastinskeho pošle. A hľa, o polštvrt' hodiny kamienok na spôsob zrna šošovičného z dieťaťa vyšiel, nasledujúci potom deň, od druhého, prvému podobného, Bolo oslobodené a tak pacholiatko cez dôveru otca nadobudlo náležité zdravie. Týmto potešený tatko, kamienky zapravené v striebre, odoslal premocnej Lekárke svojho synáčka, a všetko, ako sa bolo prihodilo, oznámil listom, daným prvého augusta.

KAPITOLA SIEDMA

Vyslobodzuje z bolesti koliky

Každý človek má svoju, ale nie každý jednakú nemoc. Istá **matróna z Balasdarmátu v Novohradskej stolici** dvadsaťosemročná, po šesť rokov ukrutné vnútorné žranie s veľkou trpkosťou musela znášať. Mačička šťastinska aby ju z toho tak dlhotrvajúceho zlého vytrhla, niekoľkokrát svoj velebný obraz v spánku jej pred oči predstavovala. Tým účinkom dobrotivá Matka dost' zreteľne trápenú osobu napomínajúc, odkiaľ by mala hľadať pomoc. Hľa, ako obzvlášťne je láskavé milosrdenstvo Matičky! Keď sama od seba ani nepovoláná, všetkým svoju predrahou lásku obetuje; miluje ona iste všetkých, ju milujúcich. Matróna z tak šťastného sna prebudenú, mariánska tvár ostáva v srdci a aby ešte mariánsku tvár videla, tak sa jej zdá; veľmi sa tomu diví, a tak vznešenú prívetivosť láskavej Matičky hojne vychvaľuje a od toho panenského obrazu ako vosk v ohni, ohňom lásky sa rozpustí. Vtedy iba urobeným sľubom ťažké trápenie sa utíšilo; potom ale, keď bola náležite uzdravená, najdobrotivejšej Matke vzdávala hojnejšie vďaka dvadsiateho siedmeho marca a svojmu spovedníkovi verne vyjavila udelenú milosť.

Podobným, hoc nie tak predĺženým žraním dva mesiace sa trápil **Michal Kogel zo Skalice** v dvasiatom roku svojho života; medzitým rozličné lieky vyhľadával a užíval, však ale nič neprospieva; vidiac teda, že by prirodzené lieky neboli na nič platné, aby nemal ďalej zbytočnú nádej, k Blahoslavennej šťastinskej, ktorá tak blízko Skalice dary svoje rozdáva, celým srdcom a vrúcnyim úmyslom sa obrátil, k nej sa zaviazal sľubom a skoro žiadaného zdravia nadobudol. Toto zdravie, že mariánskym dobrodením sa navrátilo, dvadsiateho piateho mája obetovaním obrazu dosvedčil. Daj málo Panej a veľké veci od nej dostaneš.

KAPITOLA ÔSMA.

Udeľuje zdravie nemocou sťaženým.

Čím viacej sťažená býva ľudská krehkosť, tým viac sa rozširuje mariánske milosrdenstvo. **Anna Kristína Kont z Pešti**, tridsaťosem ročná, v celom tele bola mizerne sťažená alebo skrčená, tak ďaleko, že žiadny na ňu sa nemohol poďívať bez súcitu; a príbuzní a domáci okrem veľkého poľutovania, preukazovali jej obzvláštnu apatnosť, vyhľadávali rozličké lieky, zdravie však žiadne nenasledovalo, áno, bieda deň odo dňa sa vzťahovala. A preto, zúfajúc nad časným zdravím, o to, čo je večné, mala usilovnú starosť, aby totiž nemocná poslednými sviatosťami na smrť náležite bola zaopatrená. Najšťastnejšia už povest' o mnohonásobných milostiach od Matky šaštínskej udelených láskavo všetkým k nej sa utiekajúcim sa ďaleko rozhlásila. Pobožná teda Matróna od **pátra Šimona Rajser** z nášho rádu, bola povzbudená, aby aj ona sa k nej utiekala a tak mnohé príklady nepochybovala nasledovať. Pridala sa ona vďačne a s dobrým úmyslom radu zúfalým veciam náramne potrebnú a sľubom Matke šaštínskej sa zaviazala; čo ako urobila, hneď sa lepšie a lepšie začala mať až úplne žiadané zdravie nadobudla. Preto ona so svojím manželom, keď zadostučinila svojmu sľubu, dvadsiateho deviateho júla v Šaštíne oznámila našim podľa svojho dobrého svedomia ako najlepšie mohla, a potvrdila písaným svedectvom spomínaného pátra Šimona.

lná matróna, menom **Katarína, manželka Martina Horvát z Pezinka**, v dvadsiatom ôsmom roku života, podobnou nepriležitosťou a tiež predĺženou nemocou z predošlého roku tak bola súžená, až červy, v zahrnisanom tele splodené, hrozným spôsobom ju prenasledovali. A čo ešte omnoho biednejšie bolo: toto zlé nielen žiadnemu lekárstvu neustupovalo, ale viac a viac sa vzťahovalo. Tak biedna žena, zbavená všetkej nádeje o uzdravenie, počujúc našťastnejšiu povest' šaštínskeho obrazu, v mysli svojej posilnená, Matku Bolesti stále za pomoc orodovala a jej sväte miesto zasľúbila navštíviť. Tu hneď zatvrdilosť nemoci cítila veľkú moc Panny Márie; lebo žena už vládnejšia z nešťastného lôžka hore povstala, s barlami po nejakom čase nevládne údy podpierajúc, pokračovala, až naposledy vo všetkých údoch dobre posilnená, bez podpory, ako prináleží, chodila; zatiaľ povinnú cestu blahoslavenej Panne peši do Šaštína vykonala, udelenú jej milosť v júli dobrým svedomím vyjavila. Na svedectvo ustanovila **Máriu Symontain**, päťdesiatročnú, a barly zanechala na mieste obeti.

Eva, manželka Mateja Fajt, Lobseldská z Rakúska, štyridsaťročná, temer za celý jeden rok sťažená, opuchlinu tiež v nohách musela znášať; odvtedy tak oslabla, že bez cudzej pomoci po šesťnásť týždňov z boku na bok sa nemohla obrátiť. V tom veľkom nešťastí položennej žene usilovne sa pomáhala všelijakým liečením; ale keď spozorovali zbytočnú prácu a peniaze felčiarom a iným, sám ten, ktorý svojim kumštom bol povinný pomáhať, napomínal nemocnú, aby, zanechajúc zemské prostriedky, z neba vyhľadávala istejšiu pomoc, obzvlášť však: aby k šaštínskej Pannej, ako milosrdenstva plnej Matičke sa porúčila, s veľkou dôverou sa jej obetovala a zasľúbila. Keď sa to stalo, pomaly k predošlému zdraviu sa navrátila; čo ona dvadsiateho štvrtého septembra jednému z našich pátrov verne oznámila, a na väčšie potvrdenie milosti priviedla Evu Sichauzerin zo Sellebrunu a Mateja Hormer z Loksfeldu.

Bartoš Ežadl z rakúskeho mestečka Ulrychkirchu, štyridsaťročný, cez celú zimu stonal na sťaženie svojich nôh; ale akonáhle najsvätejšej našej Matičke sa

zaviazal sľubom, hneď žily sa roztáhovali a on začal pokračovať a po nejakom čase dokonale uzdravený; dobre pamätajúc na panenské dobrodenie jemu prepožičané, dvadsiateho siedmeho októbra mariánsky trón navštívil, urobil povinné poďakovanie, milosť vyznal podľa svojho svedomia a obetoval zasľúbený obraz.

K týmto pridany má tiež byť istý muž z Wesprimského biskupstva, ktorý sľubom k Matičke našej urobeným, cez jej premocný príhovor mu sťažené ruky vyzdraveli. Toto vyznal dvadsiateho tretieho októbra. Teraz ver tomu, láskavý čitateľ, čo svätý Bernard hovorí: Mária je, cez ktorú prijímame tvoje milosrdenstvo Bože! Serm.2.in Ass.B.M.V.

KAPITOLA DEVIATA.

Voz naložený vínom a iných na koni jazdiacich ochraňuje pred spadnutím

Všade a jednému každému, k nej sa utiekajúcemu, je prítomná Mária. **Anna Gertrúda Snidlin z Kremnice**, päťdesiatštyroročná, poručila viesť draslavé víno pre majstra do mesta vrchami a horami obkľúčeného; prihodilo sa náhle nešťastie, že voz naložený veľkou váhou, spolu so zapriahnutými koňmi z vysokého vrchu hrozným cvalom, treskotom a lámaním sa zvrtol. Matróna, prestrašená touto neočakávanou príhodou, zvolala na Matku šaštínsku, aby ráčila prispieť na pomoc. A hľa, v tom okamihu sa ukázala prítomná pomoc tej najväčšej Panny! Lebo voz spolu aj s vozníkmi medzi dvoma vysokými stromami obrátený, tak nepohnute, ako na nejakých stĺpoch zostal visieť, a tak bez všetkej škody všetko bolo zachránené. Anna za tak vznešenú najdobrotivejšej Matky preukázala svoju vďačnosť, dala odslúžiť svätú omšu na jej česť a striebornú tabuľku obetovala a celý ten príbeh pred jednými pátrom vyznala deviateho júla.

Pán **Adam Khelli**, štiavnický banícky majster, sám do podobného nebezpečenstva bol uvedený. Prihodilo sa, že s inými spolu dôstojníkmi jazdil na koni, aby prezrel vrchy ležiace okolo mesta podľa svojej povinnosti; keď však všetko usilovne pozorujúc, zamyslený nad svojou prácou, na seba nemajúc starostlivosť, z vrchu, z výšky na tridsať „stôp“, spadol dolu aj s koňom, pri tomto páde spolu s koňom niekoľkokrát sa obrátil, s veľkým nárazom a silou nešťastný človek si vyrazil zuby, nič iné sa mu nezdalo, než že by v poslednom nebezpečenstve života bol postavený, áno jeho spoločníci, ktorí žalostnými hlasmi na neho kričali, verili v jeho ukrutnú smrť. Adam, medzitým ležiaci, obťažovaný ťiažou svojho koňa, z hĺbky svojho srdca vzdychajúc, pobožným vnútorným úmyslom vzýval Matičku šaštínsku (lebo hlasom nemohol), jej sa poručil a sľubom zaviazal. Keď sa to stalo, s neviditeľným podivením a potešením všetkých prítomných nič takého neočakávajúcich, sadnúc na koňa, navrátil sa do svojho domu; majúc svoj sľub verne na pamäti, v mesiaci september svoju najsladšiu ochrankyňu spolu aj s manželkou svojou Annou Barborou pobožne navštívil a ako najslávnejšie mohol, vzdával vďaky a podľa svojho sľubu strieborný lúč a dobre pozlátený na okrášlenie hlavy bolestnej Matky obetoval. Táto obzvláštna milosť svedectvom manželky pána Jána Hausetter radného pána predmenovaného mesta bola potvrdená. Iste čo je vysoko, je nebezpečné.

KAPITOLA DESIATA.

Matka šaštínska prichádza na pomoc koňmi vláčeným

Ako tieň nasleduje telo, tak človeka všade sprevádza nebezpečenstvo, častokrát väčší strach na rovnej zemi, než na vode sa príhodi. Ako príklad je **Cecília Hueb, Rakúšanka zo Starého Hradu**. Táto, sadnúc na voz, vybrala sa na cestu; a hľa, sotva kúsok odišla od domu, nevediac ako, prestrašené kone sa schopili, veľkým klusom sa začali trhať, a pretože sa nedali žiadnym spôsobom silou voziča zadržať a uspokojiť, nešťastnú matrónu tam, kam samy chceli, mizerne vláčili a trhali. Cecília, vidiac nebezpečenstvo, strach nastávajúceho nejakého väčšieho nešťastia sa premenila na smelosť a dolu si umienila skočiť; dal by Boh, aby šťastný skok urobila. Keď sa teda osmelila skočiť, keby pri tom nebol mariánsky rozkaz, tak úbohá žena svoje veľké nešťastie opovážlivým skokom premenila v najväčšiu hrôzu. Kočič tiež tou prudkosťou tvrdosťou koňov premožený, spadol dolu z voza. Čo inšie, ako ukrutná smrť môže byť očakávaná; však najväčšia Panna svojim verným sľubuje niečo lepšie. Lebo Cecília tak veľkým nebezpečenstvom obkľúčená, Matku šaštínsku volala na pomoc, urobila sľub a vrúcne modlitby obetovala, tak od prichádzajúcej smrti, nie jedenkrát, ale trikrát šťastná bola vyslobodená. To ona štrnásteho septembra oznámila a maľovanou tabuľkou potvrdila vdáčným srdcom. V podobnom nebezpečenstve podobnú pomoc Matky šaštínskej skúsila **pani Juliana Pera z Trnavy**. Táto v čase žatvy dala sa vyvieť na kočiari do poľa, aby videla prácu svojich žencov, ako dobrá hospodárka; na tejto ceste prestrašené kone náhle zvrhli kočiara, pani vyhodili von a paholok vyhodенý zo sedla, spadol na zem doluznak. A čo strašnejšie bolo, pobožnej tej osobe nohy do nešťastného kolesa sa zaplietli. Čo sa domievaš, mariánsky čitateľ, aké boli myšlienky Juliany? Snáď v takom nešťastí zabudla na veľkú Nebeskú Paniu? Nie, ale zapálená láskou, ktorá bázeň a strach von vyháňa a sama od seba mocnejšia urobená, veľkou dôvernosťou všeobecnou u mariánskych ctiteľov ochrankyni, totiž Matke šaštínskej sa poručila a v tom okamihu kone sa zastavili, takže bez všetkého vrazenia s pomocou najdobrotivejšej Matky, ako pani, tak paholok boli pri zdraví zachránení. Táto na večnú pamiatku panenského dobrodenia v septembri celý ten príbeh príbeh farbou a maliarskym umením vyobrazený vdáčnou rukou v mariánskej kaplnke zanechala.

KAPITOLA JEDENÁSTA

Zastavuje krvotok

Ako na diaľku Muž bolesti Kristus Ježiš od Otca nebies danou sebe mocou ženu krvotokom prápenú uzdravil, tak Matka Bolesti mocou Syna jej prepožičanou, dvom matrónam, o ktorých tu zmienku chcem tu urobiť, v podobnom nebezpečenstve udelila zdravie. **Mária Illovay z dediny ned'aleko Levíc**, maďarsky nazývanej **Kysspesek**, za celých šesť rokov ustavičným krvotokom sa trápila a čo ešte väčšiu biedu pridalo: každodennou rok panujúcou zimnicou je prenasledovaná. Takto dvojnásobnou nemocou obkľúčená osoba, ktorá sotva mohla uniesť jednu, vidiac, že by všetka lekárska práca a opatrnosť bola zbytočná, nad zdravím skrze ľudskú pomoc zanechala. A preto vierou posilnená v Matku šaštínsku všetku nádej zložiac; hovorí: „Pôjdem, najdobrotivejšia Matička, k tvojmu svätému miestu, zastav život krvou utekajúci, urob mňa, tvoju nehodnú služobnicu, ako tvojím menom sa vychvaľujúcou, tak v pomoc tvoju dúfajúcu, účastnú môjho sľubu“. Sotva tak svoje

orodovanie vykonala, hneď milosrdnej tej Matky hlas nasledoval: „Dcéra, buď zdravá od tvojej nemoci“ (Mk 5) Týmto spôsobom Mária služobnica (od Panny Márie pamäti hodným dobrodením) bola zbavená. Túto milosť jednému z našich dvadsiateho šiesteho mája, sľub svoj vyplňujúc s prísahou vyrozprávala a na väčšiu vernosť svedectvom Kláry Sombathely a jej manželom potvrdila.

Podobnú ochranu našej Panny si zaslúžila **Eva Dyetmarin, Kurtánka z Hanystálu**. Túto, tridsaťtiročnú, najostrejšia bolesť a krvotok tak zmorili, že v poslednom nebezpečenstve života sa zdala byť; áno, aj povolani lekári, vidiac, že by žiadnemu lekárstvu to zlé neustupovalo, o uzdravenie nemocnej už nedúfali. Eva, hoc práve ustavičným krvotokom príliš zamdlená bola, úmysel však jej telesnou neduživosťou nepremožený, s nádejou sa pozdvihol, keď s veľkou dôvernosťou zaslúbila peši putovať k šaštínskej Matke. Prijala dobrotivá Panna zaslúbenie, ktorého bola tak veľká moc, že na tretí deň po urobenom sľube obzvláštnou mariánskou láskou nešťastnú posteľ zanechala, hoc pre mnoho vyliatej krvi ešte bora nevládna; keď však potom sa jej navrátila sila, urobenému sľubu zadosť urobila dvanásteho októbra, sľúbený obraz na pamiatku dobrodenia v mariánskej kaplnke zavesiac, vyrozprávala milosť sebe udelenú so svedectvom Kataríny Ssedlin, štyridsaťročnej, a Barbory Poncenpergerin, štyridsaťpäťročnej. Ó, premocná Pani, máš Matka moc temer podobnú svojmu Synovi.

KAPITOLA DVANÁSTA

Obveselenie v zimnici

Zlosť alebo radšej zlosti ti tu, marlánsky čitateľ, predstavujem, totiž: nemoc studenosti a s horúčkou spojenú, čoho dvojnásobne zlého sa má každý obávať. **Imricha Jančovič a Márie, manželov z Kátloviec, osemročnú dcérušku** pálčivá zimnica po šesť týždňov mučila; a tak ďaleko nešťastné dieťa, menom **Anna**, uviedla, že zarmútení rodičia všetku nádej na uzdravenie stratiac, od veľkej horúčky už iba smrť očakávali, ktorou mala byť zahubená. Všet ale Matka bolesti ich nešťastné domnenie odvrátila, keď nemocnú jej rodičmi obetovanú, naklonenú ich sľubom (ktorým sa zaviazali, že pred jej svätým obrazom dajú slúžiť omšu), obdarila dokonalým zdravím. Zatiaľ rodičia s prítomnou dcérou dvadsiateho júna najlepšej Matke vzdávajúc poďakovanie, panenské dobrodenie medzi iné mariánske milosti poručili zapísať.

Katarinu Jeronessyn z Prešporku, šesťadvadsať rokov majúcu, jeden celý rok nešťastná studenosť triasla. Tak dlhotrvajúcim zlom unavenú, približujúci sa pôrod ešte väčšími bolesťami obťažil, a preto usilovne vyhľadávala proti obom chorobám veľa lekárov, ale pretože žiadne zdravie nenasledovalo, k šaštínskej zázračnej Matke ako k najbezpečnejšiemu brehu všetkých k nej sa utiekajúcich, vzala svoje útočisko, s poníženou prosbou o pomoc volala a sväté miesto sa zaslúbila navštíviť. Týmto spôsobom, ako zimnice, tak aj všetkých bolestí bola zbavená, dieťa šťastným pôrodom na svet vydala. O tomto, keď svojho sľubu štvrtého júla urobila zadosť, jedného z našich dobrým svojim svedomím uistila. Nemôže tejto slávnej panej byť ťažko, veď smutné veci na radosť sa obrátili.

Obrátila iste blahoslavená Matička veľké zarmútenie **Alžbety Ungerin, manželky hetjtmána hodonského panstva** na radosť, tejto dcéra v šestnástom roku, také ako jej pobožná matka nosiaca meno, tak v dobrých mravoch jej bola podobná. Túto pálčivú a tvrdošijnú zimnica tak unavila, že mnohými nákladmi na

lieky nič sa nevybavilo, a preto očakávala nebezpečenstvo smrti. Keď teda žiadna ľudská pomoc neprospievala, matka strápená a starostlivá, aby dcéru, tak jej milú, z tej nepríležitosti plnej nebezbezpečenia mohla vyslobodiť, k našej Matke s veľkou dôverou sa utiekala. Od tej doby, ako prisľúbila za pomoc púť vykonať, mdlým údom silu, celému telu dokonalé zdravie vyžiadala a priazeň tú najdobrotivejšej Matičky, keď slávne vďaka deviateho júla vzdávala, jednému z našich pravým svojím svedomím oznámila.

Pod tým potešujúcim tieňom našiel občerstvenie **Adam Zazro z Veľkých Bošian**, ktorý mal dvadsaťdva rokov, ktorého trojdňová zimnica tak silno morila, že nielen ho zbavila všetkej sily, ale len kožu a kosti na ňom zanechala. Vidiac, že by kvet jeho mladosti začal vädnúť, podľa svojej možnosti a rady ľudskej, usiloval sa zmužiť odohnať toho zlého host'a, ale neúspešne, k šťastinskej Panej urobil sľub, ktorým si zaslúžil predchádzajúce zdravie, čo v septembri verným perom bolo poznamenané.

Istý tiež **pán de Bidern**, kapitán-laidnant slávneho regimentu harachského, štvrtý deň bol sužovaný stále sa vracajúcou zimnicou; pol roka už nad ním panoval nepríjemný tento host', žiadnym lekárskeym prostriedkom nebol premožený; nemôžuc sa teda toho zlého žiadnymi prirodzenými liekmi zbaviť, silnou vierou a vrúcnou pobožnosťou nad ňou zvíťazil: lebo keď tento vojenský muž v istej dedine pri Nových Zámkoch vyberal dane nariadené vrchnosťou, sľubom Panne Márii urobeným, tak si ju naklonil, že hneď dokonalým zdravým bol obdarený; čo jednému nášmu pátrovi dvadsiateho tretieho septembra oznámil, nepochybné obetovaným strieborným obrazom urobil.

Temer podobný osud mal **Jakub Henrich Uimarer z Marchegu**; rozdielny však v tom, že trval iba päť mesiacov; toto zlo síce nie veľmi človeka unavilo, keby iná, omnoho horšia nepríležitosť, totiž ťažká nemoc nepristúpila, ktorá sa tak náhle rozmohla, že bola zložená všetka nádej o predĺženie života. Ale nemocný, od zdravých omnoho silnejší, pravou vierou a veľkou dôvernosťou šťastinskej Matičke sa zaslúbil, najstálejšou horlivou prosbou ju zvyval a ihneď sa mal lepšie a pomaly nadobudol želané zdravie mariánskou pomocou. Toto oznámil dvasiateho piateho septembra, vzdávajúc vďaka a potvrdil maľovanou tabuľkou.

Ďalej ešte ukrutnosť svoju privádza zimnica, ako vyššieho. tak nižšieho stavu prenasleduje. Osvieteného pána **grófa Michala de Wirtemberg manželku**, zdržujúcu sa minulý rok na Morave, napadla páľčivá zimnica; ktorá keď nič nezanedbala, čím by sa mohla oslobodiť od tej ukrutnej páľčivosti, neobdržala to žiadnymi prostriedkami. A preto pohnutá tou najjasnejšou povest'ou, ktorá už celú Moravu naplnila, o milostiach šťastinskej Matičky, akonáhle k nej urobila sľub, hneď dostala žiadané zdravie. Keď, hoc neviem z akej príčiny to, čo najsvätejšej Panne sľúbila, zanedbala splatiť, stalo sa, že ako sa pominul rok (dobré pozoruj, mariánsky čitateľ) práve v ten deň, v ktorom sa zaviazala sľubom a bola obdarená dokonalým zdravím, bez pochyby mariánskym trestaním, zimnica znovu sa navrátila; iste v mnohých veciach, zvlášť v duchovných, meškanie a lenivosť a odkladanie zo dňa na deň, spôsobuje nevďačnosť. Tak teda neočakávajúcim nešťastím navštívená osvietená pani, ľahko vyrozumela, čo bola zanedbala, preto bez ďalšieho zdržovania skrušeným srdcom žiadala odpustenie svojho priestupku a aby zaplatila dlh, s veľkou dôverou sa vystrojila na cestu. Najdobrotivejšia Pani vzhliadla na pokoru svojej služobnice a zlú páľčivosť rosou materskej lásky roku bežiaceho v mesiaci

september opäť uhasila. Odvtedy pamätihodné dobrodenie všetkým budúcim, ľúbilo sa nám tu pripomenúť, tak ako nám skrz osvietenú paniu vyrozprávané prišlo na známosť. Zaslúbiť sa je uložené dobrou vôľou, ale prisľúbenú povinnosť treba vyplniť a ešte lepšie je nesľubovať, ako sľub nesplniť.

Zimnica tiež trápila veľkou horkosťou a prudkosťou **syna Jozefa Krausa a manželky Magdalény, kršteného otcovým menom, z Uherského Brodu na Morave**, ktorý v tom čase ako v čnostiach a pobožnosti, tak v najlepšom umení sa cvičil v školách Tovarišstva Ježišovho v Hradišti: čo ale nešťastnejšie bolo, úbohého mládenca padúcnica, alebo vytrženie popadlo; páľčivá zimnica už taký dlhý čas trvala, druhá podobná zlosť niekoľkokrát na neho vpadla. Tak veľkou biedou svojho syna rodičia strápení, všetku možnú pomoc sa usilovali vyhľadávať a podľa svojej možnosti niekoľko rýnskych na lekárstvo utratili, však ničmenej ani peniazmi, ani lekárskou vedou nemohlo byť dosiahnuté zdravie. Teda nemocnému od svojho magistra Františka Smrkovského, z Tovarišstva Ježišovho najlepšia bola daná rada, aby totižto k šaštínskej Panne sa utiekali a zaslúbili, tej svätej cesty aspoň dve míle peši vykonali (asi 15 km). Čo počujúc verný a poslušný učiteľ a svojho učeník, vďačne prijal duchovnú radu a temer prisahal na slová svojho majstra; čo keď sa stalo, na veľké podivenie všetkých skrz premocnú šaštínsku Lekárku z oboch nemoci bol oslobodený, dokonale bol uzdravený. A hneď so svojou matkou najdobrotivejšiu Lekárku uctil (ktorá vznešenému Synovi najsvätejšej Panny prepožičanú milosť v mesiaci októbri jednému nášmu pátrovi vyjavil) a ako vyplneným verným sľubom, tak pobožnými skutkami sa ukázal náležite vďačným. Rady starších majú pomáhať mladším a nie škodiť.

Tu ešte má byť pridaný **Ján Locho z Cyclerstorfu**, ktorého manželku od porážky oslobodenú sme predniesli vo štvrtej kapitole. Práve v ten čas, v ktorom jeho manželka ležala vo svojej biede porazená, on sa trápil ukutnou páľčivosťou zimnice, ako svojím, tak cudzím nešťastím trápený; aby však nejakým spôsobom si mohol poradiť, rozličnými prostriedkami tú hroznú horkosť sa usiloval krotiť, ale vidiac, že ten nebezpečný oheň viac sa rozmáha a nedá sa uhasiť, radu svoju premenil, šaštínskej zázračnej Matke plou nádejou sa obetoval a že jednu svätú omšu dá slúžiť a hneď sa vyplnila jeho žiadosť. O tom on so svojou manželkou devätnásteho septembra jedného z našich vyrozumel. Väčšou starostlivosťou zimnice duše, než tela, má sa každý človek chrániť.

KAPITOLA TRINÁSTA

Uzdravuje istého postaveného v suchotách

Iste Mária je bohatá na milosrdenstvo, lebo ako hovorí svätý Bernard Dom.infr.Ock.Assump. „Všetkým sa ukazuje štedrou, všetkým láskavou a prívetivou, slovom vo všetkých ľudských potrebnostiach najhodnejšou úprimnosťou udeľuje svoju milosť“. Nemoci, ktoré nemocou prestali byť, aj keď ešte nebola nájdená choroba, ktorú by Rodička Božia nemohla skrotiť. Skúsil to svojim veľkým potešením **Vavrinec Flifshoffer, Moravák z Niklspurku**, štyridsaťpäťročný, ktorého suchotinárska nemoc príliš ťažko popadla a za štvrť roka čo ukrutnejšie, to prudšie nešťastného človeka sušila. Ó, aké mnohé prostriedky boli vyhľadávané, ako boli rozličné byliny, v ktorých nejaká nádej mohla byť. Všetkým ničmenej deň odo dňa tak z tela padá a ubúda, až naposledy tak vyschol, že bol sotva podobný človeku; áno, k tomu prišlo, že nebolo ani nádeje, aby vedou alebo prirodzeným lekárstvom

k zdraviu sa mohol navrátiť; opravdu nič veda, nič lieky a zeliny nepomáhali, ak Máriu sa hanbíš žobrať o zdravie, zahynul by si viac, Vavrínek, šaštínskej Panny milostivou mocou tvojej smrteľnej nemoci sa zbaviť môžeš a nie ináč. Až vtedy, vidiac veľké nebezpečenstvo, myseľ a srdce svoje k Bolestnej Matke obrátil, pozdvihnúc ruky k nebu, Božiu Rodičku najponíženejšou modlitbou vzýval a urobil sľub. A hľa, v krátkom čase s tým najväčším podivením všetkých a svojím potešením, celým zdravím bol obdarený. Preto tiež ihneď sa k najdobrotivejšej svojho života Ochránkyni ponáhlal, sedemnásteho septembra veľkú milosť Matkou Božou mu udelenou, pred jedným z našich dobrým svedomím vyrozprával. Zaslúbený obraz na stále svedectvo v mariánskom príbytku vďačne zavesil, s ktorým aj po smrti svojej ako pozostalým hlasom tú Mariánsku milosť sa usiloval vyhlasovať, zvolaj, mariánsky, so svätým Bernardom In assum. Virg „Nech ten mlčí o tvojom milosrdenstve, blahoslavená Panna, ak taký je, ktorý ťa v potrebách svojich vzýval a môže pamätať, že si mu nepomohla.“

KAPITOLA ŠTRNÁSTA

Uzdravuje vodnatelných

Z Marchegu Leopolda Kyrchsdorf manželka Barbora do štyridsiateho takmer svojho života, nad preveľkou svojou aj svojho manžela bolesťou, nad svojím osudom, častokrát slzy z očí vylievala, oplakávala, hovoriac : ja, neplodná a nerodiaca žena, ja sama mám byť zbavená potešenia pochádzajúceho z detí! A preto vrúcnou a stálou modlitbou od Boha žiadala, aby jej ráčil udeliť tej milosti, že by sa ovocím svojho manželstva niekedy mohla tešiť. Ajhľa, prišiel ten čas, v ktorom čo od dávna od Boha žiadala aj obdržala a z lásky Boha Všemohúceho v živote počala. Ale tak radosť veľkého v krátkom čase s pripadnutej vodnatelnosti vo väčší zármutok sa premenila; lebo tá nemoc tak sa v nej rozmohla, že podľa všetkých domnení nad živobytím tehotnej ženy bolo zúfané, odkiaľ z nastávajúcej smrti nasledovala väčšia žalosť. Ona však ničmenej najlepšou nádejou plná, šaštínskej Matke, v ktorej premocnej prímluve jedine dúfala, po urobenom sľube docela sa poručila. Najdobrotivejšia Matička jej znamenitú dôvernú, najhodnejším obdarovaním, totiž vynahradiť náležitým zdravím a šťastným pôrodom (lebo z dvojčiek jedno živé porodila). Barbora, aby za tak veľké dobrodenie nebola nevďačnou, zázračnú Matku dňa trinásteho apríla v Šaštíne ctíla a zaslúbenú tabuľku obetujúc, milosť dobrým svojím svedomím jednému z našich oznámila a svedectvom svojho manžela nepochybnou urobila.

V podobnej nemoci štvrtého roka trápený, podobnú milosť najdobrotivejšej Matky dosiahol **Florentín Flocht, brniansky mešťan**, v dvadsiatom piatom roku svojho života. Tento, hoc na suchom, od nešťastnej vody temer zahynul a bol by iste do domu večnosti sa musel odobrať, keby jeho láska v šaštínskej Matke, smrť prinášajúcu vlkosť nebola vysušila, lebo ako najskôr plným srdcom a veľkou náchylnosťou sľubom sa k nej zaviazal a ihneď z nebezpečnej nemoci bol pozdvihnutý. Tú znamenitú najlepšiu Matkinu milosť, poslanú cez Valentína Papánek, dosvedčil maľovanou tabuľkou. Lásku ani rieky potopiť nemôžu.

KAPITOLA PÄTNÁSTA

Vytrnutí od škody ohňa

Oheň, ľudom hrozný živel, vid', mariánsky čitateľ, premocnú našu Pannu poslúcha. Nad mestečkom nazývaným **Častá**, ukázali sa čierne mračná a neviem, čo smutného hroziac, najprv nebo sa zatiahlo, veľká búrka nasledovala; ukrutným zvukom, s prívalom stretávajúce sa vetry všetko sem a tam metali, naposledy medzi strašlivým blýskaním hrom hrozným hrmotom uderil a v tom okamžiku istý dom svojim ohňom zapálil a hneď sa ďalej a ďalej vzdíhal; a hoc k tomu nešťastiu zbehlo sa množstvo ľudu a jeden druhého veľkou usilovnosťou k haseniu a vodou zalievaniu povzbudzuje. Však ničmenej ukrutný oheň stavby trávil, až sa priblížil k domu **Gregora Renera a jeho manželky, ktorej meno bolo Mária**, áno, aj proti ležiacu strechu strávil. Ona tým nastávajúcim nebezpečenstvom pohnutá zvolala na Matku šaštínsku a pozdvihnúc ruky k nebu hovorí: „Matka najmilostnejšia, vyslobod' svoju služobnicu z prichádzajúceho nešťastia! Sľubujem navštíviť tvoj svätý príbytok, ak svojou mocnou obranou zachrániš môj dom“; ako to vypovedala, hneď premocná Pani oheň zastavila a ju z nebezpečenstva vyslobodila. To, vykonávajúc zaslúbenú povinnosť, v auguste vyjaviť na zapísanie medzi iné milosti dobrým svedomím.

Práve podobné nešťastie mariánskou pomocou od seba odvrátil **Michal Fleismann, Moravák, rodený z Khondorfu**. Tu sa tiež prihodilo, že do istého domu uderil blesk, od ktorého sa strhol oheň; čím boli všetci prestrašení. Hoc každý o svoj majetok starostlivý, zmužile sa usilujúc brániť; oheň však od ľudí mocnejší, žiadnym spôsobom sa uhasiť, keď sa však k domu Michalovmu priblížil a už jeho sused horel, vtedy on od šaštínskej Matky, nádejou naplnený, žiadal pomoc, sľubom sa zaviazal, že na česť blahoslavenej Panny svätú omšu dá pritom tiež srdečne prosí, aby tomu ohnivému nešťastiu mohol ujsť. A hľa, bol vyslyšaný, lebo keď ten ukrutný oheň osem domov obrátil na popol, Michal svoj dom bez všetkej škody zachránený vesele uvidel. Túto priazeň, zvláštnou tej presvätej Panny sebe udelenú, keď všetko, čo bol povinný, vykonal, dvadsiateho šiesteho septembra istému nášmu dal na vedomie. O tom tiež svedectvo dali Ján Failhtinger, päťdesiatročný a jeho manželka Uršula Wylingerin, päťdesiatštyriročná.

KAPITOLA ŠESTNÁSTA

Pomáha dvom osobám, ktoré mali zahynúť vo vode

Nielen oheň, ale tiež aj vody mariánsky rozkaz zachovávajú, vid' aj na riekach jej pravicu. Ž 88. Osvietená pani **Kristína Julinyn z rodu Nefcerského**, istého času sa vybrala na cestu a prihodilo sa, že prišla k potoku, na ktorom bol položený most, cez ktorý zdal sa byť prechod dosť bezpečný. Medzitým, keď snád' boli v polovici mostu, sa zasa začal nachylovať, most sa nešťastne prelomil a pani so všetkými čo len tu boli, do hlbokkej vody spadli a utonuli. V tom nebezpečenstve keď nejaký čas sa hltá nešťastná voda, ani nie je žiadna nádej na vyplávanie z nej, bohabojná pani v príhovor k šaštínskej Matke zložíac všetku svoju nádej, pomoc v tej nešťastnej chvíli v mesiaci júni od nej ponížené žiadala a ihneď trikrát šťastná z nešťastnej vody bola vyvedená. To všetko svojou vlastnou rukou spísané vyložila, zaslúbený obraz, ktorý v mariánskom príbytku dodnes sa opatruje, ako verný svedok, celý ten príbeh všetkým budúcim bude vyznávať.

Barbory Sadleryn z Prešporku dcéra Anna Mária, trinásťročná, šiesteho dňa mesiaca augusta s piatimi inými osobami zverila sa lodičke, aby Dunaj pri Prešporku prešli, ale keď boli uprostred Dunaja, lodička sa začala nebezpečným pohnutím kolísať; plavčík zblednutý, dosť veľkým strachom sa zdal obklúčený, usiloval sa ničmenej zmužiť, podľa svojej vedomosti riadiť lodičku, avšak jeho snaha bola premožená, loď sa prevrátila a nešťastného správcu spolu so všetkými zhodila do vody, štyri iné osoby pomocou iných plavcov, ktorí sa k ním rýchle doplavili, boli vyslobodené. Anna Mária potom ako vypadla z lodičky, tak ihneď vzývala o pomoc šaštínsku Matku, divná vec, hoc práve prudkosťou vody veľkou rýchlosťou bola hnaná ďaleko, však ničmenej sa nepohrúžila, lebo premocná nebies Pani vode prikázala, aby jej ctiteľke v tom nebezpečenstve slúžila, nakoniec ju dolu vodou viac ako tisíc krokov nesenú, istý rybár pomocou Panny Márie pri živote zachovanú na breh šťastne vyniesol. Ona na tak veľké dobrodenie pamätajúc, prišla dvadsiateho prvého septembra do Šaštína so svojou matkou (cez ktorú podľa dobrého svedomia vyznávajúc celý ten príbeh bol oznámený) a na večnú pamiatku zavesenú maľovanú tabuľku opatrovníčke svojho života vďačne venovala. Bezpečne sa môže na vode komu svieti Mária, Morská hviezda.

KAPITOLA SEDEMŇASTA

Mariánska moc kazí čarodejníctvo

U zatratených ľudí je prevrátený rozum, lebo im je milšie, hlavného a prísažného svojho nepriateľa, schválne svojou závišťou a nevysloviteľnou nenávisťou na skazu ľudstva zapáleného povzbudzovať. **Mateja Kuril z Celumíc na Morave** dcéru v dvasiatom roku, menom Annu, ktorý alebo ktorá, neviem (ten vie, ktorému nič nie je skryté) diabolským kumštom a čarodejníctvom na to uviedla, že nemohla svoje nohy dokonca užívať na chodenie, usilovala sa úbohá mnohonásobným spôsobom tú zlosť od seba zahnať, ale všetkou svojou snahou nič nemohla dosiahnuť. A preto skladá nádej, domnievajúc sa, že už navždy biedna a núdzna bude. Nezúfaj, Anna, ale dobrou nádejou posilni svoj úmysel; skrytý ten starodávny had leží v byline, nepochybuj, sú to skutky, moc mocou musí sa odohnať, preto vzývaj premocnú Pannu naproti tomu silnému hadovi. Či nevieš, že Mária je tá, ktorú Boh vyhlásil, že ona jeho zatratenú hlavu svojimi nepremožiteľnými nohami zotrie, čo, že sa tak stalo viera nás učí. Ty teda príjmi potrebnú radu! Nemešká Anna vzývať blahoslavenú Matičku na pomoc, ale vrúcnou modlitbou, slzami oplývajúc, prosí o milosť. A hľa, hneď tá moc nešťachetného ducha ako dym sa pominula a zmizla. Tu ona, panenskú chválu ospevujúc, plná radosti, aby urobila poďakovanie za dobrodenie a nohy uzdravené na službu svojej Lekárke preukázala, peši do Šaštína došla, milosť, ktorú mariánskou priazňou dosiahla, dvadsiateho júna pod obťažiením svojho svedomia pred jedným pátrom vyjavila a s dvoma svedkami potvrdila. Diabol nechce mať človeka, ale ho zatradiť. Chrysostomus.

KAPITOLA OSEMŇASTA

Zdravím obdaruje jednu od svine ranenú, druhú koňom pošliapanú

Nič nie je, čo by proti človekovi nebrojilo. **Ignáca Agneliho Holického manželka menom Judita**, dojila pri maštali kravu (kde sviňa nedávno oprasená bola s prasatami). Tu nešťastnou náhodou prasiatko nohou kravy pritlačené,

kvičaním rozdráždilo svoju mater, preto rozzúrená sviňa, ukrutnými zubami napadla úbohú Juditu a začala ju trhať, takže poranila šestnástimi ranami jej pravú ruku, potom v ukrutnej besnosti uchopila pravú nohu, až jej kus mäsa vytrhla. Bránila sa síce krikom nešťastná žena, rukami a nohami, ale rozpalené a rozhnevané zviera ani z miesta sa nedalo odohnať, áno, k životu a črevám zdivočená beštia sa chcela priblížiť. V takomto nebezpečenstve nemajúc inej pomoci, zavola na Matku šaštínsku a ihneď ju vzývajúc, vzývaná najdobrotivejšia Matička prispela; lebo v tom okamihu pribehol kaplán dvojctihodného pána Juraja Imricha Agnelly, farára holičského a kraja šaštínskeho vicearcidekana a tak od nastávajúceho väčšieho nebezpečenstva bola vyslobodená. Hneď na rany s veľkou opatrnosťou vyhládávali prostriedky; avšak ale všetkým liekom sa tak rany protivili, že jedovatý oheň alebo hnis v poranených údoch nasledoval. Vidiac teda nešťastná matróna, že všetkej ľudskej pomoci bola zbavená, lekársku radu šaštínskej Matky žiadala: „Matka“, hovorí, „najdobrotivejšia, tvoje milosrdenstvo, tvoja láska urobila, že od ukrutnej smrti som bola zachránená, vidíš, akým veľkým nešťastím znova som obklúčená, vzhliadni na mňa a nedaj zahynúť k tebe sa utiekajúcej! Sľubujem maľovaný obraz v tvojom svätom príbytku zavesiť.“ Vypočula prosbu a prijala svojej dcéry sľub náskavá Matička, lebo bohabojná osoba v krátkom čase panenským lekárstvom vyliečená, nebola sklamaná vo svojej žiadosti. Potom v mesiaci septembri obraz, na ktorom bol namaľovaný ten nešťastný príbeh, podľa svojho sľubu zanechala v mariánskej kaplnke. Tejto milosti bol hodnoverným svedkom spomínaný dvojctihodný pán, v ktorého dome sa to smutné divadlo prihodilo.

Katarína Kelberin z Rakúska, manželka asspernského purgermajstra, koňom (pod ktorého s veľkým nebezpečenstvom svojho života spadla), nohami ukrutne kopaná a šliapaná bola; všetci prítomní sa vynasnažili ju vyslobodiť, ale nikto ju nemohol obrániť, medzitým rozzúrený kôň s kopytami tak hrozne trepal, že úbohá žena sa zdala byť mŕtvou. Vidiac to Eva Klára Ssymegelin, spolucestjúca, pohnutá kresťanským poľutovaním, predsa sa usilovala jej pomôcť, ale keď tiež bola uderená zdivočeným zvieraťom po hlave, na stranu ustúpila a nešťastnú musela nechať bez pomoci, toto hrozné divadlo trvalo už pol hodiny, ničmenej nikto nemohol skrotiť rozpálenú mrchu, dokiaľ mariánskej cti oddaná matróna nežiadala blahoslavenú Matku šaštínsku urobeným sľubom o pomoc, a tak od divokého zvierťa nielen šťastne bola oslobodená, ale tiež pomaly na mariánsky príhovor od Boha celé zdravie nadobudla. Toto ona sama deviateho septembra istému pátrovi poriadne vyrozprávala a svojmu sľubu zadost' urobila, keď obraz, vyobrazujúci tú nešťastnú príhodu, ktorým by sa verní kresťania k panenským milostiam napomínali, v kaplnke vďačne obetovala. Tento príbeh už menovanou Evou bol potvrdený jej svedectvom.

KAPITOLA DEVÄTNÁSTA

Šesťročné pachoľa potlačené kolesom voza, druhé však ťažko ranené, ochráni od smrti

Ukrutná smrť aj v mladom veku svoje osídla predstavuje **Leopolda Ssnell z mesta Znojma na Morave šesťročný synáček** pre detinskú nepozornosť spadol z voza, bol pritlačený kolesom k zemi, táto náhla príhoda veľmi prestrašila otca, však aby tento pád neškodil ani dieťaťu ani otcovi, zázračná šaštínska Pani (ktorej

strarostlivý tatko svoje dieťa padajúce z voza zaslúbil) svoju ochranu urobila, lebo ono zdvihnuté, bez všetkého úrazu zdravé a čerstvé z lásky Panny Márie bolo nájdené. Za túto mariánsku milosť bola obetovaná otcom maľovaná tabuľka v mesiaci auguste s veľkým poďakovaním, ktorá až po dnešný deň hovorí, čo tiež svedectvom istej panej znojemskej Novatanovej bolo potvrdené.

Je hodné pamäti to, čo nasleduje. Velebný a dvojctihodný pán **Gal Vojtech Srysser Treskovický, plebán v Morave**, keď tridsiateho septembra milostiplný obraz najsvätejšej Matky bolesti s veľkou úctou ctil, na **Jána Srieber spoluputovníka, jedenásťročného**, ukazujúc prstom pred niektorými pátrami povedal: Tento, hľa, je velební pátri, ktorý okolo dňa dvadsiateho prvého júna obsiahol vznešenú milosť od Matky bolesti. Nožiček držiac v ruke ostrým špicom, rýchlym behom k dverám izby sa ponáhlal, ktoré rýchlo otvoriac, do nej vstúpil a chlapca, ktorý ho nasledoval, usiloval sa nevypustiť; a hľa, nešťastný nôž cez rozohnané dvere do jeho brucha tak hlboko bol vrazený, až aj črevá nepekne z neho vychádzali, v tom hneď nešťastný chlapec spadol na zem a krv po útlých údoch sa rozlievala; z čoho všetci v dome vydesení, rýchle pribehnúc, zo zeme v krvi svojej zaliateho pozdvihli a ako mohli zaopatrili, ničmenej tak veľká prudkosť bolesti sa rozmáhala, že celú noc strávil stálym krikom, žalostným plačom a kvílením, ani nemajúc náležitého rozumu. Tak ťažko obťaženeho každý napomína, aby od Panny Márie šaštínskej, od ktorej ktokoľvek čo žiada, vyžiada, pomoc tiež silnú nádejou a veľkou dôverou žiadal, prijal ochotne spasiteľnú radu a zaslúbil očistiť svoje svedomie cez skrúsené pokánie na svätom mieste a velebnú Oltárnu Sviatosť prijal. Čo najskôr sa tak zaviazal, temer v tom okamžiku zmizla všetka bolesť a ľúbezny sen nasledoval, z ktorého prebudený hovorí: „Už ma nič nebolí, už by som chcel hneď vstať, keby som mohol.“ Keď takto celý ten príbeh dôstojný predmenovaný pán vyrozprával, vlastnou rukou do knihy medzi iné mariánske milosti zapísal a svojou kňazskou vierou tak obzvlášťne dobrodenie mládencovi udelené dosvedčil a svojím menom podpísal. Pováž, mariánsky čitateľ, ako naša Pani očistené svedomie na spôsob veľkého daru prijíma: ty, snád, keď iného nič jej nemôžeš dať, toto môžeš.

KAPITOLA DVADSIATA

Panna, ktorá syna porodila, pomáha trpiacim pri pôrode

Takto opäť mnohé bolesti nastávajú, iste s plačom a smútkom na plač a smútok sa rodíme, áno, už pri začiatku nášho života ukrutná smrť po tom dychtí, aby nielen narodené dieťa, ale aj matku zniesla zo sveta, akoby nenasýtený tento ľudský zabijak nemohol strpieť na svete človeka.

Dcéra Kataríny Zlínskej, Žofia, zo Žiliny, sotva z ťažkej nemoci sa oslobodila z osídla smrti, opäť k pôrodu sa približujúc väčšou tiažou obťažaná, rodiacich žien všeobecnému nešťastiu bola poddaná; matróny, ktoré tu boli prítomné, k dobrej mysli potešujúcimi slovami ju povzbudzovali a napomínali, aby to, čomu sa nijako nemôže vyhnúť, trpezlivo znášala; okrem toho hovorili, že tá bolesť je pamiatkou všeobecného zákona a ľudského stavu, však jej matke, ktorá s veľkým poľutovaním na to pozerala, ten zákon sa zdal byť ťažkým a preto v tej pomoc ustanovila hľadať, ktorá bola oslobodená od zákona hriechu, a jemu nebola poddaná. Teda k Matke šaštínskej sa utiekajúc, s veľkou prítlúnosťou orodovala, aby svojou premocnou ochranou dcéry bola nápomocná, potom olejom z mariánskej lampy natrela brucho s proložením ctihodného šaštínskeho obrázku, a v tom okamihu bola zbavená bolesti

a šťastne ľahko porodila dieťa. Toto matka dvadsiateho tretieho júla, keď najmilostivejšiu Pannu miesto svojej dcéry navštívila a uctila, jednému z našich oznámila. Keď toto čítame a rozjímame nad veľkým tvojím milosrdenstvom, očakávame aj my, ó, láskavá Pani, slovo zľutovania, pred ktorým žalostne a biedne uteká ortieľ večného zatratenia. Toto hovorí svätý Bernard. (Hom. 4. de laud. Virg.)

Anna Mária Hatyn, prukenského heytmana manželka, ďaleko nešťastnejšia, najväčšími úzkosťami pri pôrode bola obklúčená. Mnohé ženy podľa svojej povinnosti a iné z lásky kresťanskej na všetky spôsoby úbohej sa usilovali pomáhať, aby ju z toho nebezpečného bremena mohli oslobodiť, ale všetka práca a opatrnosť bola zbytočná, takže nad životom matróny nešťastnej už zúfali, áno, smrť, aby dvoch, matku aj dieťa pohltila, už prítomná sa zdala byť. Vidiac teda múdra žena, že by ľudská pomoc nebola nič platná, s obzvláštnou nádejou šťastínsku Matičku vzývala o pomoc a zaviazala sa sľubom a svojou prosbou, ktoré ju ako dve krídla pozdvihli; dieťa; dieťa síce porodila mŕtve, ale sama z osídia smrti šťastne bola vyslobodená. O tom Anna v auguste, činiac poďakovanie svojej Ochránkyni, jedného z našich uistila. Ak pobožné matróny bez úzkosti, bolesti a nebezpečenstva žiadajú mať šťastný pôrod, nech sa k Panne Márii utiekajú: Pred Bohom som poznal a v pravde skúsil, že žiadna žena pri pôrode žiadne nebezpečenstvo nevytrpí, ktorá milosť blahoslavenej Rodičky Božej vzýva a deň jej Nepoškvrneného Počatia nábožne ctí. Orofius in Epft.aci Heliodorum.

KAPITOLA DVADSIATA PRVÁ

Na ženské choroby stonajúcim ženám žiadanú pomoc udeľuje

Iný ešte ortieľ bolesti sužuje úbohé ženy. **Anna Mária Hollentynsyn zo Štiavnice**, od času svätého adventu až do júna sa trápila nie s malými bolesťami, v tejto chorobe povolala na radu doktora, predpísané prostriedky vyhládávala a užívala, do dvoch kúpeľov s prirodzenou teplou vodou vyhlásených vstupovala, avšak predsa nemoc odstrániť nemôže; takto všetkej ľudskej rady a pomoci zbavená, nevediac, kde by sa na zemi mala utiekať, k nebeskej Kráľovnej, ktorá sa v Šaštíne uctieva, s poníženou prosbou sa obrátila, orodujúc: „(ó, najdobrotivejšia Matička, ty si moja najväčšia dôvera, a jediná príčina nádeje, zasľubujem sa tebe, že ešte bolesťami obklúčená ťa chcem navštíviť, neopovrhni v teba dúfajúcu služobnicu.“ Ale pretože milujúcej matróny každá, akákoľvek krátka chvíľa bola ťažká, skrz istého štiavnického muža poslala svätú almužnu, aby boli slúžené dve omše; medzitým chorá tak rýchlo bola zbavená všetkých chorôb, že keď ten, ktorý almužny na sväte omše niesol do Šaštína, sa vrátil domov, s veľkým svojím podivením Annu Máriu našiel zdravú. Tak veľkou milosťou obdarovaná, ochotne do Šaštína sa vybrala a vojdúc do Máriinho príbytku (po ktorom tak horlivo mnohokrát túžila) hojné chvály svojej milostivej Lekárke vzdávala a na svedectvo vd'ačnosti hodvábnym rúchom obdarovala Matku bolesti, osemnásteho júla milosť pred jedným z našich pátrov vyznala. Kde je prítomná poslušnosť, tam nemešká dobrotivosť.

Práve podobná, ale nie tak zdĺhavá bolesť sužovala **Máriu Rozu Barbekyn dvadsaťpäťročnú**, ktorej bolesť tým bola ostrejšia, že matrónu od nedávneho pôrodu ešte slabú a nezdravú popadla. Preto s príhodnými liekmi a prostriedkami zlému sa protiví, však ale ono tvrdošijne na mieste stojí, ani sa pohnúť nedovolí, dokiaľ mariánsky rozkaz neprijme. A preto bohabojná žena k šťastínskej Matke sa

zasľúbila, čím Nebeská Pani naklonená, hneď všetkými bolesťami od svojej služobnice ďaleko ustúpiť poručila. Týmto spôsobom Mária Roza uzdravená, bez všetkého meškania do obydľia mariánskeho strieborný obraz zavesila s veľkou vdácnosťou a milosť dvadsiateho tretieho septembra dobrým svojím svedomím urobila známym.

KAPITOLA DVADSIATA DRUHÁ

Utišuje pálenie žalúdka

Šťastní sú tí, ktorí ustanovili sa zbaviť od všetkého zlého, nie ináč ako mariánskou pomocou. Takýmto bol **Juraj Svoboda, Moravák z Milečín**, ktorý dosť dlhý čas, okrem iného sa trápil ostrou bolesťou, nevysloviteľným pálením žalúdka; dvojitém nešťastným človek obťažovaný, často hlasito nariekal a celý dom naplňoval kvílením, Boha a ľudí na pomoc volajúc, však žiadny koniec svojej hroznej biedy nemohol pocítiť; a preto všetku svoju nádej po Bohu v Matku Bolesti skladajúc, sľúbil: „Ak budem zbavený bolestí jej panenským dobrodením, že pokiaľ budem živý, každý rok jej svätý príbytok budem navštevovať.“ A hneď sa mu stalo podľa jeho vôle a žiadosti. A on, aby za to dobrodenie nevďačným sa nepreukázal, bez odkladu do Šaštína sa vybral, kde všetko, čo sa s ním prihodilo, istému pátrovi v máji vyrozprával, hotový tomu prisahou vernosť urobiť, milosrdenstvo tej najdobrotivejšej Matky veselo ospevoval. Ak žiadaš, aby si bol vďačný, nech do konca života konáš to, čo si Márii prisľúbil.

Alžbetu Doboss z mestečka Šaštín, po päťdesiatom šiestom roku života, podobné vnútorné žranie tak nemilosrdne trápilo, že tá najostrejšia bolesť žiadnou lekárskou pomocou sa nedala utíšiť. Medzitým spomenula si bohabojná matróna na blízko prebývajúcu Lekárku a spoľahnúc sa na príhovor Matky bolesti, žiadala si priniesť oleja z lampy v mariánskom príbytku, do ktorého ako predtým veľkú nádej skladala, hneď od toho ostrého trápenia bola vyslobodená, to ona pred jedným z našich prisahou hotová potvrdiť, na väčšiu vernosť obdržanej milosti, niekoľko hodnoverných svedkov ustanovila v mesiaci júni. Zlosti, ktoré nás utláčajú, po Bohu k tejto Panej sa utiekať nabádajú.

KAPITOLA DVADSIATA TRETIA

Napomáha trpiacim na padúcnicu

Smutnú a opäť strašnú nemoc mariánskmu čitateľovi Mariánska kronika predkladá. Istý **galanstský obyvateľ** chcúť do stavu manželského vstúpiť s nejakou pannou z tohoto mesta zaviazal sa vziať si ju za manželku a pretože v taký deň všetko radosťou oplýva, on tiež nič smutné neočakávajúc, domnieval sa byť šťastným. Ale márne a na pád náchylné sú všetky ľudské veci. Zrazu aj on hroznou padúcnicou bol porazený. Nešťastná príhoda, ako všetkých prestrašila, tak k poľutovaniu naklonila; mladá nevesta však veľkým súcitom všetkých prevyšuje, rovnako vernými službami s tým nešťastím sa stretávajúcimi vždy prítomná sa usiluje byť. Ó, hrozné stretnutie, ktoré už päťkrát na človeka pripadlo; tu teda zasľúbená panna chvályhodným príkladom Matke šaštínskej sľub vernosti namiesto ženicha urobila, ktorý najsvätejšej Panne bol vďačný a príjemný, o čom nasledujúce želané zdravie dosvedčilo. Obzvláštnu milosť, úprimná nevesta, keď sľubu tretieho mája urobila zadosť, oznámila svedectvom svojho svedomia s odovzdanou cínovou

lyžicou, ktorú do úst svojmu milému, tou ťažkou nemocou sa trápiacemu, opatrne vložila.

Ani mladému veku ukrutná táto zlosť neodpustí, všetkých zmyslov zbavuje, ako biedne jej účinky dosvedčujú. **Jána Kramssetterer z Moravského Krumlova šesťročného synáčka Antoška Jozefa** príliš ťažko napadla a za dva týždne temer každodenne nevinného sužovala. Hrozná bieda, komuže by srdce nepohla? Iste viac trápilo to strašné zlo rodičov ako dieťa, preto najsvätejšej šaštínskej Matičke veľkou dôvernosťou obetujúc nešťastné dieťa, za uzdravenie jeho zaslúbili jednu svätú omšu. A hľa, zvíťazila viera rodičov „keď láskavá Matička to, čo starostlivo od nej žiadali, milostivo udelila. Milosť tá cez rodičov dňa posledného mája prišla na známosť.

Iné neviniatko, čím mladšie, tým biednejšie bolo. **Ondreja Sulík a Anny, jeho manželky zo Šaštína, nešťastné dieťa** nebolo ešte ani štyri mesiace na svete, už ukrutným trhaním temer navnivoč bolo uvedené, lebo stále bez prestania tri dni a tri noci sa trápilo; toto ranilo najviac materské srdce, odkedy veľkým kvílením: „Ach,“ hovorí, „poľutovania hodné dieťa pred časom sa uberáš odo mňa, snád' skôr, než sa deň pominie, mŕtve uvidím a hneď od veľkej bolesti neschopné hovoriť, žalostne vzdychá a svoju tvár polieva veľkými slzami.“ Naposledy nad životom dieťaťa zúfala a smrť, tak povediac, istá sa zdala, preto malé rúcho a iné veci potrebné na pohreb sa pripravovali. Veľmi smutné bolo pre rodičov na ten ranný už zamdlený a vädnucci kvietok sa podívať! Medzitým, keď sa tak deje, prišlo na myseľ rodičom susedské obydlie premocnej Rodičky Božej tak ako všetkým v materskej dobrotivosti hotová obrana, preto rýchle najpevnejšiu svoju nádej poníženou svojou prosbou žiadali, práve v deň sobotný, Rodičke Božej bol zasvätený, tu rodičia rýchle k mariánskej kaplnke sa vybrali a aby svätá omša pred zázračným obrazom za uzdravenie dieťaťa sa slúžila prosili, toto aj dostali. A hľa, ako sa dokonala svätá omša, premocná Panna dieťa, ktoré nepochybne malo umrieť, všetkého nebezpečenstva zbavila, takže potom hneď radosťou naplnení rodičia to šťastné dieťa do chrámu Ochrankyne svojej priniesli a rúcho na smrť pripravené, ako lúpež od smrti obdržanú, na pamiatku zavesili a milosť, pod obťažiením svojho svedomia, istému nášmu pátrovi v mesiaci júli oznámili a svedectvom susedov svojich potvrdili.

Ďalej ešte tá ťažká nemoc nad mladým vekom ukrutnosť svoju ukazuje **Anna Mária Kyrchhofferyn, tridsaťročná z Pruku, mala synáčka**, ktorý hneď od narodenia počas celého roku takýmto rovnakým nešťastím sa trápil; hoc práve matka mala veľkú starostlivosť na vyhľadávanie lekárov a nič, čo by bolo príjemné, nezanedbala; ale nešťastné vrhnutie svojho milého dieťaťa (ktoré horlivými slzami oplakávala, lebo mnohokrát ležalo akoby dušičky zbavené) odohnať nemohla, ale keď šťastnú novinu o veľkých divoch šaštínskej Matky počula, aby tak hojnej dobročinnosti mohla byť účastná silnou nádejou a dôvernosťou naplnená, za premocný príhovor u nej orodovala, svoje dieťa s najponíženejšou prosbou panenskej obrane poručila a na svätú omšu, aby sa na mariánsku česť slúžila, zaslúbila, a hneď na svoje nevysloviteľné potešenie svojho synáčka zdravého uvidela. Toto veľké dobrodenie najsvätejšej Matky dňa siedmeho júla, hotová na to zložiť prísahu, jednému nášmu oznámila. K tomu tiež bolo pridané hodnoverné svedectvo Alžbety Herlin, sedemdesiatročnej, spoluputujúcej.

Heleny Weran Nykišpurskej z Moravy, šesťročný synáček menom **Karol**, tej hroznej nemoci nemohol ujsť, pretože po náhodnom páde do vody sa tak zľakol, že ho hneď hrozná vrhnutie schytilo. Už v pažeráru smrti nešťastné dieťa sa zdalo byť, lebo sami lekári odpovedali, že by tomu nemohli pomôcť, ale jeho matka, keď sa utiekala dôverne k zázračnej šaštínskej Panne, svojmu synáčkovi život predĺžila, lebo pomaly dieťa prišlo k sebe a nadobudlo úplné zdravie. To matka na poďakovanie so synáčkom idúc do Šaštína, dvadsiateho tretieho júla dobrým svojím svedomím vyjaviť a svedectvom spolumešťanky a spoluputujúcej Alžbety Ajzyngeryn, päťdesiatdvaročnej, potvrdila.

Podobná prívetivosť milostivej Panny po dlhom trépení hroznej nemoci sa ukázala **dcére Ondreja Feihausera Rozálii**. Táto do trinásteho roku svojho veku. okrem jedného jediného roku vždy bola poddaná ukrutnému vrhnutiu, A ako mnohokrát bola zhodená na zem nepekným a strašlivým pohľadom, spenenými ústami a hrozným trhaním všetkých údov. Bolo to smutné divadlo; od toho matka veľmi strápená bolestne nariekala, avšak nevedela ku komu by sa mala utiekať, až naposledy šťastne sa na Matičku šaštínsku a na jej premocné milosrdenstvo spoliehala. Preto jej svoju biednu dcéru zasľúbila, silne dúfajúc, že marianskou pomocou môže byť uzdravená; čo sa aj stalo, tak sa ľúbilo najsvätejšej Matičke. Po tom bez všetkého meškania ako matka, tak aj dcéra urobili veľké poďakovanie dvadsiateho štvrtého septembra a to panenské dobrodenie oznámili, aby bolo medzi iné zapísané.

Podobný osud počas štyroch rokov pretrpel **Matej Cák z Prádlzbrunu** dvadsaťdvaročný, ktorý hoc práve mnohonásobnými prostriedkami to zlé od seba sa usiloval odvrátiť, ani ničoho čoby na zdravie slúžilo, sa usiloval, lebo k tomu ho ponúkala ako ukrutnosť nemoci, taktiež (ako sa obyčajne stáva) žiadosť zdravia, však nič menej všetka práca na nič sa obrátila a všetka dobrá nádej zmizla. Ale ako najskôr veľkosť mnohonásobných milostí zázračnej šaštínskej Matky Matejovi prišla na známosť, hneď veľkou svojou dôverou už zamdlenému posilnil myseľ; najdobrotivejšej Matičke sa zaviazal sľubom a ihneď od všetkého trápenia bol oslobodený. Ani sa nediv tomu, lebo tu gordický uzol hoc nerozviazateľný, sa rozväzuje, To potom zaviazaný sľubom dvadsiateho šiesteho septembra obzvlášť podťakovanie urobiac láskavej Matke, podľa svojho svedomia jednému nášmu oznámil a to panenské dobrodenie jemu udelené maľovanou tabuľkou, ako na miesto daru, tak na miesto svedka nepochybne urobil.

Opäť útlý a mladý vek napáda tá nešťachetná nemoc. **Jakuba Kayfer a Rozíny z dediny Dunajovice vyše Nyklšpurku**, trojročný synáček, bol väčšinu svojho života poddaný padúcnici, ani rozličné lieky nešťastnému dieťaťu nepomáhali, čo iste spôsobovalo materskému srdcu veľkú bolesť. Aby teda nejakým spôsobom proti dvojnásobnému zlému našla prostriedok, šaštínsku zázračnú Matičku pri trojdňovej slávnosti Zoslania Svätého Ducha poníženou prosbou vzývala, synáčka svojho jej ochrane poručila, ktorý tiež marianskym dobrodením bol uzdravený. Toto matka nie nevďačná, dvadsiateho siedmeho septembra našim, spolu aj so svedectvom Márie Klichyn z moravskej dediny Zayc, oznámila.

Iná **Rozina, prímením Laurencyn, z Rakúska**, bola tak nešťastnou matkou svojho synáčka (ktorý tou ťažkou chorobou tak ukrutne bol prenasledovaný, že za jeden deň i desaťkrát bol porazený). Ó, koľkokrát to nešťastné dieťa z jej lahodiaceho lona vypadlo! Ó, koľkokrát strápená matka na to každodenné divadlo

bolestným srdcom slzavými očami musela hľadiet! Naposledy, neschopné dieťa tak hrozne trápené na srdci znieť, veľkou nádejou zázračnú našu Matku orodovala, hovoriac: „Ó, najdobrotivejšia Matička pre tvojho Syna ťa prosím, udeľ milostivo nešťastnému môjmu synovi dobré zdravie; tu, hľa maličkú obeť tebe obetujem, lebo naša chudoba robí, že nemôžem viac teraz obetovať. A hneď blahoslavená Matka svoju obeť, aby bez poškrvny bola, najlepším zdravím požehnala; túto milosť Rozina jednému z našich pátrov posledného dňa mesiaca septembra, keď svojho syna Ochrankyni s navštívením uctila, oznámila a svedectvom Jána Juraja Saajer a Veroniky Grassin istou urobila.

K tomuto sa má pripočítať **Katarína Finkyn, manželka pána Karla Jozefa Jell z Banskej Bystrice**, pominulý rok do nešťastného vrhnutia zapletená, tak hlboko upadla, že v jednom dni trikrát, štyrikrát bola daná na smutné divadlo; nemohlo sa nájsť lekárstvo, ktoré by jej mohlo pomôcť, a preto Katarína, zanechajúc ľudské prostriedky, pri istom a najbezpečnejšom tróne bolestnej šťastinskej Matky našla svoje útočisko, ktorú vrúcnyimi modlitbami, srdečným vzdychaním a sľubom tak si naklonila, že sa jej predošlé zdravie na veľké svoje aj svojich príbuzným potešenie navrátilo. Táto milosť bola svedectvom jej manžela a iných spolupútnikov oznámená, za nepochybnú uznaná a bola prijatá.

Pamäti tiež hodné, čo sa prihodilo **Jánovi Michalovi Pugl, mešťanovi prešporskému**, remesla mlynárskeho a **Apolónii s ich synáčkom Jánom Jurajom**. Tento stova jednoročný, náhlým vrhnutím bol zachvátený; keď však hrozná sila nemoci dvadsaťštyri hodín sa nemohla zmenšiť, nebolo nádeje na žiadne uzdravenie dieťaťa. Matka tým veľkým nešťastím prestrašená, domnievajúc sa, že by ono hneď malo umrieť, do pravej jeho ručičky (ako je obyčajou u ľudí dospelého veku) rozžatú voskovú sviecu vložila, ako dieťa, tak sviecu sama držiak; hneď potom snád materskou horlivosťou, ktorá ponáhľala udeliť svojim nebeskú milosť, rodičov myseľ bola pohnutá, aby od bolestnej šťastinskej Matičky žiadali pomoc. To tiež hneď urobili, veľkú žiadosť, keď v poslednom nebezpečenstve obťažené dieťa horlivým úmyslom k nej zaslúbili. Ajhľa! na mariánsky príkaz temer v tom v tom okamžiku bledosť z tváre sa stráca a farba sa premieňa, vracia sa sila telu. Rodičia, aby za tak veľké dobrodenie neboli nevďační, uctili si v mesiaci septembri blahoslavenú Pannu a synáčka predstavili pred milostiplným obrazom tej nebeskej Panne (z ktorej daru ostal živý) a maľovanú tabuľku na potvrdenie milosti obetovali.

To čo nasleduje, nemá byť tieť zamlčané : **synček Michala Papánka a manželky Márie, dvaapolročný menom Janíček**, tou ťažkou, toľkokrát menovanou nerestou sa trápil a bol vyslobodený. Tento ako na veľkú radosť rodičov sa narodil, tak do nebezpečnej nemoci bol vhodený, to bola príčina veľkého zarmútenia; zväštné, že nielen žiadny prostriedok proti zlému nemohli nájsť, ale tiež temer nedúfali v uzdravenie. Ukázalo sa však ale jedno potešenie v tom súžení, totiž šťastinska Pani, tak od množstva ľudu k nej sa utiekajúceho zvelebená; a pretože zarmútení rodičia stálou dôvernosťou milostivej Panne zaslúbeného, do bieleho rúcha nášho svätého rádu tak šťastne obliekli, že spolu nad nemocou zvíťazili a to síce tak rýchle, že medzi obojím nebolo žiadne priestranstvo, lebo nie je slušná vec, aby pod radostným bielym rúchom žalosť prinášajúca nemoc bola skrytá. Milosť táto v decembri prišla na známosť zjavením bohabojných rodičov. Z tohoto mariánsky čitateľ, pováž, ako vznešené sú Máriine zásluhy, ktorá robí mnohé a veľké zázraky.

KAPITOLA DVADSIATA ŠTVRTÁ

Dnu trpiacich a rozličné choroby hojí

Ako zriedka telo stoná, aby myseľ bola uzdravená **Jozef Kerestury zo Serede, rodený žid** v roku tisícšesťdesiatpäť, zanechajúc blud a predošlú poveru, na kresťanskú vieru sa obrátil. Keď sa už pominulo sedem rokov od prijatia kresťanského náboženstva, Všemohúci Boh niečo lepšieho o ňom sporiadajúci, človeka trpiaceho dnou navštívil, odvtedy na celom tele tak ochromel, že na všetkých údoch bol zbavený vlády a sily, lebo ani zdvihnúť, ani z jednej na druhú stranu sa bez cudzej pomoci nemohol obrátiť; rozličné domáce prostriedky neboli nič platné, dva roky už v tom biednom stave strávil, keď istého mestečka obyvateľ chvályhodnou kresťanskou láskou navštívený, ktorý po vľúdnom pozdravení svoje rozprávanie zo súcitu začal, nemocný potom svoju tak dlho panujúcu biedu vykladal. Tu bohabyjný muž na všetky spôsoby napomína, ak chce byť uzdravený, aby šaštínskej zázračnej Matke sa zaslúbil, ktorej mnohí svoj život a zdravie pripisujú; ak sa k tejto panej budeš utiekať s dôvernosťou, ktorá nikým neopovrhuje, iste to dosiahneš, čo od všetkých lekárov nemôžeš očakávať. Neodložil nemocný dobrú radu, ale hneď urobil, čo mu bolo poradené. Ajhľa, od toho času sa mal lepšie, vládu začal nadobúdať a v krátkom čase dokonalým zdravím bol obdarovaný. Tak zvláštneho mariánskeho dobrodenia účastný neprestával vychvaľovať lásku najsvätejšej Panny; a aby zadosť urobil svojmu sľubu, vydal sa peši do Šaštína, kde vykonal pokánie z celého života so skrúseným srdcom a celý ten príbeh vyrozprával, hotový na to aj so svojou manželkou zložiť prisahu, čo tiež dvojctihodný pán farár seredský svojim listom dvadsiateho ôsmeho apríla potvrdil. Však duša omnoho vážnejšia je ako telo, tak väčšou starostlivosťou má byť, aby ona bola zdravá.

Večnej tiež pamiatky hodná je Zázračnej Matky prepožičaná priazeň **Mikulášovi Wysočány, päťdesiatštyrochročnému, narodenému v Belegu**. Tento okrem stáleho trasenia v rukách a nohách, dosť dlho bol trápený ostrou bolesťou v očiach, tiež od veľkého rozpálenia v hlave, bol čiastočne jeho rozum poškodený. Veľké toto množstvo zlého, z ktorého jediné mohlo urobiť človeka dosť biednym. Aby teda v tak mnohonásobnej núdzi nebol uvedený na skazu, najdobrotivejší Nebeský Otec, ktorý všetko podľa váhy a miery riadi a spravuje, láskavo vnútorné vnuknutie ráčil prepožičať obťažnému, aby pomoc šaštínskej Matky vyhľadával. Odvtedy on ruky a myseľ k premocnej tejto Lekárke pozdvihnúc, aj vrúcnou modlitbou ju vzýva a sľubom si ju nakláďa. A hľa, divná vec! Týmto spôsobom od všetkej choroby zbavený, on sám sa musí diviť nad svojím uzdravením; hneď potom na poďakovanie najmilostivejšej Panne do Mriánskeho chrámu v mesiaci septembri prišiel, oznámil milosť jednému z našich, vložiť ruku na Umučenie Pána (ktorého nikto bez trestu nemôže oklamať) a pekným príkladom obzvláštnej vd'ačnosti, ktorý všetkými má byť nasledovaný, za desať dní horlivou pobožnosťou vzdával vd'aky a svojimi bohabyjnými účinkami všetkých k podobným zapalujúc, pred mariánskym trónom zotrúval.

Podobným spôsobom **Žofia Marčelín z Prešporku** po štyriadvadsiatom roku svojho života, od množstva chorôb temer ničená bola. Lebo viac ako pol roka vnútorným vredom obťažená, na jednu nohu chromá, v tele ako krieda vysušená a na ľadvine trápená najostrejšou bolesťou, tak hojnými chorobami utisnutá, podľa rady lekárov užívala čokoľvek sa zdalo užitočné, však ale všetky prostriedky boli

zbytočné, áno aj na predĺženie života nádej sa stratila, lebo akoby ešte dost' zlého nevystála, najnešťastnejšou príhodou prehltna špendlíček. Ó, milá matróna, teraz sa už priblížil posledný deň, ach, zahynula si, ak ťa nezachráni mariánske milosrdenstvo. Urobí to ona bezpochyby, srdečne vzývaná, lebo láskavej tejto panej, ani moc, ani vôľa nechýba (S.Bern. in Ass.B.V.), jej milosrdenstvo všetky iné jej účinky prevyšuje; nebolo treba pobožnú osobu, okrem toho od mladosti Rodičke Božej oddanú, napomínať, sama ona s veľkou dôverou k šaštínskej Panej sa zaslúbila. Vid', mariánsky čitateľ, pamätajúc túto vec; po niekoľkých hodinách nešťastný špendlíček na veľké potešenie bohabojnej matróny vyšiel, vnútorný vred sa rozpučil a odvtedy pomocou nadobrotivejšej Matičky dokonalé zdravie nasledovalo. Zatiaľ v mesiaci októbri dňa druhého do Šaštína radostne sa vybrala, veľké vd'aky láskavej svojej ochrankyni vzdávajúc, Panenské dobrodenie dobrým svojím svedomím istému nášmu oznámila, svedectvom spoluputovnícky svätej púte Uršdy Kremsyn Prespurskej, štyridsaťpäťročnej a so striebornou tabuľkou potvrdila.

Lúbezné a pravdivé je, čo nasleduje. **František Wolf z Brna** obzvláštného mesta margrófstva Moravského, po štyridsaťtri rokov živobytia svojho, aby česť a náchylnosť svoju k Matičke bolesti preukázal, do Šaštína v apríli došiel a vstúpil do hostinca. Tu, hľa, také neočakávajúce, náhle vo všetkých údoch sa začal triasť, odvtedy nejakej ďalšej ťažšej nemoci sa obával; pri smutnom tomto začiatku nič radostné neočakávajúc, všetko ale niečo šťastnejšieho nadobrotivejší Boh a jeho najmilejšia Matka nad ním preukázali ustanoviť týmto spôsobom po celom tele zamdlený, nejaké povzbudenie na spanie cítil, preto veľkou náchylnosťou poručiac sa najláskavejšej zázračnej Matjčke, do postele sa vložil, sen ku ktorému bol pozvaný, očakávajúc. Ajhľa, premilé a na vypovedanie pravdivé: v tú istú hodinu postavila sa pred oči svojho bdiaceho ctiteľa Božia Rodička v takom, ako na ten čas milosti plný obraz v kaplnke bol ozdobený, tak ona ruky, tak oči, tak ústa a rúcho mala podobné. Tu hneď človeka láskavo posilňuje a dobrej mysle byť poručí a tiež predošlou silou a zdravím obdaruje, lebo počiatok tej nemoci nemohol mariánskej tvári velebnosť vyvrátiť, ale musel vystúpiť bez všetkého meškania; tak vd'aka veľkej panenskej priazni lôžko zanechal, do príbytku blahoslavennej Matičky sa ponáhlal, kde myseľ, silu a všetky svoje myšlienky na to jediné obrátil, aby vd'aky, ako najväčšie mohol, najláskavejšej Matke navrátil; potom celý ten príbeh ním vyložený, na počudovanie bol poznamenaný. Navštevuje táto Pani tých, čo ju navštevujú.

KAPITOLA DVADSIATA PIATA

Pomáha dvom na celom tele opuchnutým

Lukáš Plenithár, zo Sedmohradskej krajiny, najprv na hlave, naposledy po celom tele biedne opuchol; príbuzní a iní úprimní priatelia, nad príhodou človeka majúci veľké zľutovanie v utrpení, ako by mu mohli pomôcť, radili sa medzi sebou, každý čo, užitočné súdil, radil; chorý veľmi rád nasledoval ich verné napomínanie, však ale zlé v najmenšom neustupuje. Preto vidiac, že by malá nádej na život pozostala, na večnosť, ako prináleží, najsvätejšou Sviatosťou, podľa obyčaje kresťanskej bol zaopatrený, výborným iste príkladom. Už obecná povest' o predivných zázračnej šaštínskej Matičky účinkoch široko a ďaleko vyhlásená, aj Sedmohradskú krajinu naplnila, ktorá ani Lukášovi dlho nebola skrytá. On, vyrozumiac tak šťastné posolstvo, najprv sa začal diviť, potom však povzbudil vo

svojom srdci veľkú dôveru, že by tiež on mohol by byť účastný tak hojného milosrdenstva a preto na Blahoslavenú zvolal: „Najslávnejšia a veľká Pani Kráľovstva Uhorského, toto tiež Kniežatstvo, v ktorom bývam, tvojho Kráľovstva je strana, teda aj ja služobník tvoj a najmenší, čiastka tvojho bývalého dedičstva, vzývam ťa ponížene na pomoc, navráť, srdečne prosím, najdobrotivejšia Matička žiadané zdravie! Hľa, sľubom sa zaväzujem, navštíviť tvojej milosti plný príbytok.“ Vypočula milostivá Pani verného služobníka, opuchlina pomaly upadala, až podľa svojej žiadosti dokonale bol uzdravený. Takto šťastný, aby sa preukázal vďačným, na ďalekú zaslúbenú cestu sa dal, v mesiaci september sa postavil pred mariánsky trón, Ochrankyni svojej najsladší strieborný dar obetoval, a pamiatkyhodnú milosť so svojimi spolupútnikmi oznámil s čistým svedomím.

Po temer podobnej chorobe udelila podobné uľavenie milstiplná Matka, **štvorročnej dcéruške Jozefa Long a Anny menom Magdalene z Pandíc na Morave**, ktorá skoro od začiatku svojho života nikdy nebola zdravá, lebo stálou opuchlinou tak bola obťažovaná, že to vyzeralo ako vodnatieľka. Rodičia nič nezanedbávali, však mnohonásobným prostriedkom choroba sa tak protivila, že ani v najmenšej stránke neodstúpila. Preto sa rodičia rozhodli hľadať pomoc pre unavené dieťa na nebesiach, nezdravú dcérušku obetovali bolestnej šťastinskej Matičke a jednu svätú omšu zaslúbili; nie nadarmo, lebo to pobožné zaslúbenie blahoslavená Matka plným zdravím dieťaťa vynahradila; na povinné poďakovanie rodičia dvadsiateho siedmeho septembra Božiu Rodičku v Šaštíne prítomní pozdravili, dobrodenie Mariánske známym urobili.

KAPITOLA DVADSIATA ŠIESTA

Vredy sa uzdravujú

Katarína Pittlena, Moraváčka z Lukova, od starobylosti veku (lebo už prežila šesťdesiat rokov) temer celá bola zamdlená, pritom do hroznej a ťažkej nemoci upadla; nebol to ešte koniec zlého, skoro potom na hlave mrzký a ohavný vred sa jej urobil, tou najpruďšou bolesťou nešťastnú trápiaci; mnohonásobnému zlému sa vyhnúť ani plačom a kvílením, ani žalostivým vzdychaním, ani rozličnými liekmi sa ho nemôže zbaviť; čože by robila, kam by sa mala obrátiť? Na všetky strany myseľ svoju točí: naposledy si spomenula na to istejšie lekárstvo, totiž na našu zázračnú Matičku, ktorú akonáhle si sľubom naklonila, hneď od všelijakej choroby bola vytrhnutá; čo jednému pátrovi dvadsiateho druhého júla veľmi rada vyjavila a prisahať na to ochotná bola.

Barbora Zygo, Moraváčka z Hroznú, na krku a ramenách bola pokrytá ohyzdnými vredmi akoby nejakými guľami. Čože táto úbohá neurobila, aby tie jazvy a rany mohla zahnať, prostriedky a lieky rozmnožovala, sľubmi sa zaväzovala, na Morave od dávna od pobožnosti vznešené sväte miesta navštevovala, však predsa žiadosti svojej nemohla urobiť zadosť; dva a pol roka v tomto nešťastí postavená, všetko svoje útočisko na šťastinsku Matičku zložila; tam teda došla, tam veľkou nádejou bolestné údy olejom z mariánskej lampy natrela a tak tie smutné znamenia, na veľké svoje počudovanie deviateho júla zmizli. Každé miesto má svoj osud a čo hneď nebýva, pre žiadajúceho lepšie sa odkladá. Výborné tieto milosti, okrem Barbory, ktorá ich istému nášmu pátrovi oznámila, doložili aj svedkovia, jej spoluobyvatelia: Ondrej Spittel, Katarína Lukynička, Barbora Swoboda, Katarína Rapanta.

Sem prináleží **Anna Mária Chrystin zo Znojma**, tridsaťsedemročná. Tejto nešťastnou náhodou sa vyrazil na palci vred, toto zlo zo dňa na deň tak sa rozmáhalo a omnoho viac ostrá bolesť, že ráneho, obávajú sa nasledujúcej rakoviny a nevidiac žiadny iný prostriedok, to oznámil, že boľavá strana musí byť odrezaná. Takéto neočakávané liečenie temer duše zbavilo Annu, ktorá bola hotová bola radšej všetko zlé trpieť, než ukrutné rezanie podstúpiť; preto ticho rozjímala o prostriedkoch, volala srdečne na šťastinsku Potešiteľku, aby ju ráčila z tej veľkej biedy vytrhnúť a služobnicu svoju, v ňu najlepšie dúfajúcu, nezanechať, ani nedopustiť, tak chorú ruku zachrániť. Tu materská láska zvíťazila a hneď žena blahoslavenej Panne oddaná, kostičku z boľavého údu vytiahla a po niekoľkých dňoch palec celý a zdravý vďaka mariánskemu lekárstvu na podivenie mala. Túto milosť piateho dňa mesiaca septembra, slovom a strieborným znamením ako svedectvom pred jedným našim urobila známou. Žiadny sa ľúbeznejšie od biedy nezbavuje, ako ten, ktorého naša Pani uzdravuje.

KAPITOLA DVADSIATA SIEDMA

Istú vyslobodzuje z nebezpečenstva neštovic

Nečistým spôsobom ukrutná smrť človeka prenasleduje, žiadnemu veku, žiadnemu rodu neodpustí, zblízka i zďaleka raní, ani starých, ani mladých neobchádza. **Maxymiliánovi Svoboda, brnenskému kníhtlačiarovi**, od mladosti veľkému ctiteľovi Rodičky Božej, takmer dvojročná dcéruška, veľké iste potešenie rodičov, však ale toto potešenie, smrť im závidela; keď ušľachtilá tvár sa zaliala škaredými neštovicami, peknú tvár na ničotu obrátila, hotová súc aj duše zbaviť, liečbu blahoslavená Panna nepozapovedala, ale rozmnožené zlo všetku nádej života skazilo. Rodičia tým smutným divadlom prestrašení, smutno vzdychajú a hneď padnúc na svoje kolená, veľkou horlivosťou Matičku šťastinsku orodujú, aby ona na skazu tak milého pokladu ponáhľajúcu sa smrť premocným rozkazom zastavila, k tomu koncu sľubom sa zaväzujú. Prijemné bolo blahoslavenej Panne zasľúbenie, ktorá dcérušku uzdravila a žiadosť ich vypočula. Tak uzdravenú najdobrotivejšej Obhájkyni pobožný otec, aby sľubu urobil zadosť, dvadsiateho mája predstavil a oslavné vďaky vzdávajú, šesť svietnikov a jeden zvonček na službu panenskému oltáru vďačne obetoval. Zvláštne veľké dobrodenie Matky, tým ktorým to prináležalo, oznámil.

KAPITOLA DVADSIATA ÔSMA.

Gombík, prsteň a kostičku z hrdla odstraňuje

Ak by ľudia svoje útočisko v najsvätejšej Božej Rodičke prestali vyhľadávať a ona by sa svojím veľkým milosrdenstvom láskavou nepreukázala, iste by mnohí každý deň zahynuli. **Jakuba Picha z mestečka Wilfersdorf v Rakúsku, synček Ján Thadeus**, detinskou neopatrnosťou prehltol spodnú časť mosadzného nemeckého gombíka, ktorý sa nešťastnému chlapcovi zastavil v hrdle. Neočakávanou príhodou prestrašení rodičia všetkými spôsobmi z nebezpečenstva usilovali sa dieťa vyslobodiť; vidiac potom, že by nič nespravili, v jeho život strácali nádej. Ale nie tak, dobrí ľudia, buďte potešení a radšej silnú nádej v sebe povzbudte, zázračnej šťastinskej Matke sľub urobte. Preto dôvernou naplnení k svätému obrazu bolestnej Matičky, ktorý chvályhodne vo svojej izbe mali vyložený, myseľ a

tvár obrátili, padnúc na kolená, ruky pozdvihli, trikrát modlitbu Pána a Anjelské pozdravenie za uzdravenie dieťaťa hovoriac, najdobrotivejšej Matke ho zasľúbili. V tom okamžiku chlapec s hojnými slinami vyhodil tú smrtnú mosadz na veľké počudovanie rodičov a veselosť. Rodičia hneď potom so svojím milým trojročným pokladom na poďakovanie do Šaštína sa ponáhľali, kde otec plný radosti, celý ten príbeh dobrým svojím svedomím piateho februára vyrozprával.

Do podobného nebezpečenstva upadlo nie viac ako **pätnásťmesačné dieťa Anny Adamovič z Kuklova**. Tomuto dala matka istý prstienok, aby sa s ním zabávalo; ono, akoby sa nad skvejúcim kolieskom divilo, radostne a nevinným smiechom zaľúbenie svoje preukazovalo; a keď už dosť dlhý čas spôsob nešťastného prsteňa pozorovalo, už ho na zem kladie, už pozdvihuje, akoby chcel náchylnosť k nemu nasýtiť, do ústočiek ho vložil. Ó, úbohý chlapček!, keby si vedel, ako toto šťastie je nestále, ako ľahko z radosti do žalosti uvádza, ako oheň by si ho z ústočiek vyhodil. Pominul sa nedlhý čas, ajhľa, neočakávaná príhoda! Keď dieťaťko oddychuje, prstienok sa dole posúva a hrdielko zahatáva, vtedy úbohý chlapec hneď farbu mení, do nebezpečenstva života sa dostal, áno, temer dušičky bol zbavený. Vid', z radostného, trúchlivé divadlo! Rodičia ranení veľkou bolesťou, trikrát, štyrikrát nešťastný prsteň usilujú sa vytiahnuť, ale toľkokrát zbytočne pracujú; ale hneď potom vidiac, že by tak veľkou zlosťou obklúčení, nič neprospeievajú, všetku svoju nádej v šaštínsku Matku postaviac, jej svoje milé dieťa vrúčne poručili. Tu hneď, keď matka bola od smutného kvílenia strápená, prsteň cez prítomnú mariánsku pomoc a na rozkaz bolestnej Matičky z ústočiek vypadol. Tu sa materské slzy sušili, bolesť a vzdychanie sa utíšilo, slovom žalosť na radosť sa obrátila. Matka bez všetkého meškania veselo k mariánskemu príbytku sa ponáhľala, obzvlášťne poďakovanie robí blahoslavenej Ochrankyni, milosť udelenú rodičia s prisahou nepochybne potvrdili, prsteň ten na budúcu pamiatku mariánskej lásky vďačne zanechávajú šiesteho marca.

Františka Roab Prešpurského, manželka Katarína Kraizyn, omnoho dlhšie bola nešťastná. Tejto kostička zamiešaná v polievke a požitá v hrdle tak pevne uviazla, že trinásť týždňov z miesta nehnutá úbohú ženu biedne trápila; ránehojiči medzitým dosť unavovali svoju skúsenosť, nič, čo by sa zdalo vhodné, nezanedbali, však všetko ich usilovanie bolo zbytočné, lebo zapichnutá kostička ani pohnutím, ani žiadnym spôsobom sa nemohla uvoľniť. A čo iste väčšiu biedu pridávalo, žiadny pokrm, okrem malého množstva polievky užívať dostatočne nemohla, preto zbavená všetkej vlády, tak do poslednej choroby upadla, že sa zdalo, že umrie od hladu. Katarína tak predĺženou chorobou vysilená, istý večer týmto spôsobom Matičku šaštínsku, slzami oplývajúc, prosila : „Najdobrotivejšia Matka, silno verím, že všetko môžeš, príspej na pomoc hynúcej, polož koniec dlhotrvajúcemu złému; hľa, sľubom k tebe sa zaväzujem! Urob aspoň ráno mne známe milosrdenstvo tvoje, lebo dúfam v teba.“ V tomto položení noc strávila, medzitým keď svitol nasledujúci deň a priblížilo sa ráno, sotva komu inému, ako Kataríne šťastnejší bol. To, hovorím, ráno sa priblížilo, o ktorom minulý večer zmienku Blahoslavenej Matke urobila a spolu žiadaná pomoc prítomná sa ukázala; lebo ona prudkým kašľom zachvátená, kostičku, príčinu tak predlhej biedy z hrdla vyhodila. Túto zázračnú milosť jej manžel, päťdesiatdvaročný, svedectvom Márie Reiniger z Prešporku potvrdenú jednému z našich štvrtého dňa septembra oznámil a kostičku v striebre zapravenú v

mariánskej kaplnke zavesil. Dobrodenie, hoc býva skryte preukázané, ak chceš však byť vďačným, nech je na svetlo vydané.

KAPITOLA DVADSIATA DEVIATA

Utišuje bolesti hlavy

Táto kapitola hovorí o neduživosti najhlavnejšieho orgánu. **Anna Holuska, pozostalá vdova po Janovi Lichner z Biksadu**, tak príliš prudkou bolesťou hlavy počas šiestich týždňov bola trápená, že celé jej telo bolo uvedené do tej najväčšej mdloby. Nemôžuc teda smutnému položeniu svojho súženia nájsť žiadny koniec, lekárstvo u šaštínskej Lekárky najponíženejšími modlitbami ustanovila vyhľadávať. A preto v mesiaci marec, hoc ešte ostrosť bolesti panovala, na sväté miesto, posilnená veľkou dôvernosťou, sa vydala; a tu šťastne oznámila láskavej Panne príčinu svojej púte. Ona jej ťažké putovanie žiadaným zdravým vynahrádila a tá ktorá sem nezdravá pristúpila, veselo domov zdravá sa navrátila. Silnému dúfaniu v Máriu, nasleduje obdarenie. Nádej nezahanbuje (Rim 4).

Podobné zlé **istá matróna z Maduníc** tri týždne musela vystáť, s čím bola tak ukrutne trápená, že pre veľkú bolesť je hlava opuchla a takmer prišla o rozum. Pohnutá týmto, ako príbuzných, tak iných susedov žiadala, aby jej z kresťanského súcitu radili rozličné prostriedky, ktoré tiež boli prikladané, ale nič neprospievalo. Tu teda nemocná sotva prudkosť zlého mohla zniesť, k šaštínskej Matičke sa utiekala a koniec svojej biedy od nej silnou nádejou začala žiadať, pridala tiež sľub jej mariánsky príbytok navštíviť. Vypočula najdobrotivejšia Matka k nej sa utiekajúcu, lebo všetka bolesť v tom okamžiku zmizla; ona tak veľkým dobrodením obdarená, ešte pri čerstvej pamäti svojho zaslúbenia, dvadsiateho štvrtého apríla došla do Šaštína a milosti istému pátrovi, ktorému svoje svedomie pri svätom pokání otvorila, verne oznámila.

Jeho milosti **pána de Bibern** (o ktorom hore je zmienka, akým spôsobom mariánskou pomocou dlhotrvajúcej zimnice sa zbavil) **manželku Máriu** prenasledovali vyše roka bolesti hlavy. Ten obzvlášť verný muž vidíac, že by zlému tomuto ani konca, ani prostriedku nejakého sa nenachádzalo, nie malou opaterou a starosťou bol obťažovaný. Preto sľubom miesto manželky sa zaviazal; táto láska, tak úprimná bola pred očami bolestnej Matičky, že Márii temer v tú hodinu od dlhotrvajúceho zlého vyslobodila; dňa dvadsiateho tretieho septembra najdobrotivejšej Matke poďakovanie urobili. On daroval strieborný obraz svojej manželky, ona istú časť svojich vlasov. Okrem pobožného a starodávneho obyčaja obetovať, urobili takto milosť nepochybnou.

Nemôže byť zamlčaná **Mária Duchet, Moravanka z Podivína**, ktorá bola po dva roky trápená tak prudkými bolesťami hlavy, že od neobyčajného trápenia jej oči vyzerali ako nehnuteľné zo svojho miesta. Čo by mala úbohá robiť? Lekárov vyhľadávala, užívala lieky, prikladala obklady, ale zdravie nenachádzala. Zle si hľadala, milá žena! Inde hľadaj, na dvere Nebeskej Kráľovnej máš tlčť, od nej máš žiadať, čo chceš obdržať a nájsť. Ona nasleduje dobré a spasiteľné napomínanie, sľubuje každoročne šaštínsku zázračnú Kráľovnú navštíviť a hneď všetka zloba, mariánskou mocou premožená, musela vystúpiť. Toto ona sama dvadsiateho ôsmeho septembra známym urobila.

Ako ochotne a rýchle Boh Všemohúci orodovaniam P. Márie dáva sa nakloniť a ako on to ľahko, čo ona nám žiada, jej vôľou prepožičiava, poznala urodzená pani

Klára Bécy, vdova po Korossy Garielovi, ktorá príliš ostré bolesti počas niekoľkých rokov v hlave vytrpela. Výborná táto pani podľa svojho stavu, hojné lekárstvo mala pri rukách, lekárov zbehlých vo svojej vede a vyhľadávala rady lekárnikov, radené upotrebovala, však neskúsila žiadne odľahčenie, pretože tvrdošijná nemoc sa nedala odohnať nijakými prostriedkami. Vyrozumiac teda, že by predĺženému trápeniu s ľudskou vedou a ich radami nemohla ujsť a jeho sa zbaviť, pobožná matróna si ustanovila, nie viac pochybné, ale isté lekárstvo v šaštínskej Lekárke vyhľadávať; preto aj po urobenom sľube rýchle do mariánskeho chrámu sa vybrala, kde veľkou horlivosťou, vrúcnyimi modlitbami panenské milosrdenstvo vzývajúc, vďaka obzvlášťnej svojej dôvere vypočutá bola a od všetkej biedy zbavená. To siedmeho októbra urodzený pán Jozef Okoličány, slávnej stolice Oravskej vicišpán so svojím zaťom pánom Františkom Korossy, predmenovanej pani synom, verným prednášaním vyrozprávali.

Tobiáš Kryst z Treskovic na Morave, tridsaťdeväťročný mal príliš nešťastný osud; lebo okrem ostrého bolenia nohy mal otvorenú ranu na čele, ako nejakú dieru, štyri roky náramne bol sužovaný. Aj keď práve úbohý človek veľmi starostlivo tohoto zlého sa usiloval zbaviť, však naposledy uznal, že by sa len márnou nádejou krmil a svoje uzdravenie tam hľadal, kde žiadne nemôže byť nájdené. Zázračnej teda šaštínskej Matičke, ako najistejšej Lekárke sa poručil, zasľubiac sa, na jej česť jednu svätú omšu dal odslúžiť a tak od nej ako šťastné, tak ľahké uzdravenie dosiahol. Lebo ona mala súcit nad ním, akože najmilosrdnejšia a najdobrotivejšia. (S. Bernard. I, Dom. post Epipf.) Toto milosrdné dobrodenie dvadsiateho deviateho októbra duchovnému otcovi pod obťažaním svedomia svojho vyznal: Hľadáme i my milosť a skrze Máriu hľadáme: lebo kto hľadá, nachádza, ani nemôže byť sklamaný.

KAPITOLA TRIDSIATA

Lieči bolesti zubov a hrdla

Častokrát po malom začiatku nasleduje veľké nebezpečenstvo. To možno vidieť u **Uršuly Woltyn z Rakúska**, ktorá najprv len trochu nejakou potupnou bolesťou v zuboch bola pokúšaná; po malej chvíli omnoho ostrejšou popadnutá, až naposledy zloba tak sa rozmohla, že v hrdle príliš veľké zapálenie nasledovalo; preto sa takmer zastavilo dýchanie, čím upadla do bezprostredného nebezpečenstva života; na čo bdejúca smrť bázlivo tlčie na dvere smrtiacou nohou. Ale, dobrá žena, daj si pozor na svoj život, tvojmu nešťastiu prostriedok udelí povolaná šaštínska Pani. Uršula v tej úzkosti najlepšie si poradila, zanechajúc iné lieky, k Zázračnej našej urobila sľub. Ajhľa, hneď boľavý zub šťastne sa zo svojho miesta pohol, ona potom pomocou najdobrotivejšej Matky od všetkého nebezpečenstva bola vytrhnutá. To v mesiaci auguste, urobiac obzvlášťne poďakovanie, jednému duchovnému oznámila a ten zub zapravený v striebre na vďačnosť a pamiatku panenského dobrodenia odovzdala.

Takmer podobným spôsobom, však ale nie v tak veľkom nebezpečenstve bola **Barbora dcéra Štefana Freyt, dvadsaťjedenročná, z Moravy zo Sonovic**, bola sužovaná; lebo ona tiež okrem zubov bolesti, opuchlinu v hrdle musela znášať, ktorá sa rozmohla tak ďaleko, že jazyk na hovorenie nemohla ani pohnúť; zdravie mnohonásobnými prostriedkami vyhľadávala, ale všetka snaha márna bola, a žiadna nádej neprichádzala. A keď už dosť dlhý čas bola v tej biede, až vtedy k šaštínskej Matičke veľkou náchylnosťou a dôverou sa porúčila a zasľúbila, aby svätá omša bola slúžená na jej počesť. Keď sa to stalo, hneď bola vypočutá a žiadaným zdravým

bola obdarená; milosť dvadsiateho tretieho septembra najponíženejším poďakovaním našim vyrozprávala.

Medzi tu prednesených, pridany má byť **František Encfelder, trnavský mešťan**, ktorého po niekoľko dňoch najostrejšej bolesti v hrdle s nebezpečím zadrhnutia tak veľmi trápili, že nemôžuc ako prináleží vydýchnuť, temer sa zadusil; prítomným nebezpečenstvom prestrašený, pomoc a prostriedky stále od svojich žiadal, prinesené lieky užíval, však nič platného nenachádzal, čo by zlé mohlo utíšiť; zanechajúc teda prirodzené lekárstvo, aby s ním aj svoj život nestratil: láskavú šaštínsku Matičku vrúcnou modlitbou vzýval, sľubom si ju nakloňuje a veľkou dôvernosťou očakáva nepochybnú pomoc najdobrotivejšej Matky; ani zahanbený nebol, lebo v tom temer okamžiku nadobudol dokonalé zdravie. O tom on svedomie na svedectvo zložil, jedného z našich verným prednesením ponaučil; a na väčšiu dôveru, ako tiež na pamiatku mariánskeho dobrodenia, zasľúbené strieborné hrdlo s maľovanou tabuľkou vďačne obetoval. Najdôležitejšia vec je, aby sme milosť za milosť navrátili.

KAPITOLA TIDSIATA PRVÁ

Slepým udeľuje zrak a zaháňa bolesť očí

Hľa, mariánsky čitateľ, tí, ktorí zanechávajú priame cesty a chodia po cestách tmavých (Prís 2,13), bývajú volaní k predivnému svetu. Preto i ty, mariánsky čitateľ, aby si chodil po dobrej ceste (Prís 2,20), po pravej ceste ženy slnkom odetej; lebo cesty jej sú cesty krásne a všetky jej chodníky sú pokojné (Prís 3,17), aby si snád svoje nohy neporanil o kameň (Ž 30). Prvá z tohoto počtu je **manželka Jana Weniger, ktorá spolu so svojim mužom narodená síce vo Westsalli, však v ten čas vo Wespryme mala svoj byt**. Táto už niekoľko mesiacov od slávnosti Ducha Svätého, trápila sa poľutovaniahodnou slepotou, za celý ten čas usilovne vyhľadávala lekársku pomoc, hotová vynaložiť všetko, aby sa od tej smutnej temnosti mohla vyslobodiť; oni síce tou najlepšou opatrosťou, ale všetky prostriedky ani najmenšiu platnosť nemali. Keď zreteľne skúsila, že by ich práca bola zbytočná, aby úbohú ženu márnou nádejou nekrmili, úprimne vyznali svoju neschopnosť a preto ju napomínali, aby si inde podľa svojho zaľúbenia vyhľadávala pomoc. V krátkom čase sa všade vyhlasovala radostná povest', že šaštínska Matička ako hojná, tak predivná, milosti všetkým, k nej sa utiekajúcim, láskavo udeľuje; preto Anna s veľkou nádejou sľubom sa zaväzuje tej premocnej Panej, prosiac, aby po tak smutnej a predĺženej noci pre jej najmocnejší príhovor raz mohla byť účastná svetla. Sotva dokonala svoju prosbu, už na neuveriteľné svoje a všetkých domácich potešenie panenskou pomocou predošlým zázrakom bola obdarená; ona, aby ako predtým za udelenú milosť mohla urobiť poďakovanie, nedbajúc na prudkosť zimy, trinásteho januára prišla do Šaštína a obzvlášťne dobrodenie najdobrotivejšej Matky pred duchovným otcom skrze zloženú prísahu spolu aj so svojim manželom urobila nepochybným.

Podobnú mariánsku náklonnosť si zaslúžil **Michal Prymir, Moravák layprycký, päťdesiatštyriročný**. Lebo keď dvanásť rokov na jedno oko nič nevidel, na svoje najväčšie nešťastie aj druhého zrak stratil a preto všetky veci, ktoré mohol vidieť, považoval za stratené a zdala sa mu šťastnejšia smrť ako tak ťažký život. Celý už jeden rok v smutných temnotách strávil, keď povest' po mestách (žiadnemu utešenejšia, ako slepému) sa vyhlasovala, že bolestná Matička šaštínska postaveným

v podobnej núdzi, materským milosrdentvom pomáha. Od toho Michal vnútorne pohnutý hovorí: „Pôjdem, ani mne protivná slepota nezabráni, ani diaľka cesty mi nezabráni, pôjdem peši do Kráľovstva tvojho, ó, Pani, aby som tvoj svätý príbytok, áno, teba samotnú, ó, najsvätejšia Kráľovná, mohol uctiť.“ Potom obrátený k svojej vernej manželke Márii, hovorí: „Najmilejšia manželka, pre prísaznú vernosť ťa prosím a žiadam, podaj ruku a doved ma k tomu najmilosrdnejšiemu trónu.“ Ona mile rada ruku podáva, predchádza a slepý plný najlepšej nádeje ju nasleduje. Nakoniec po dlhom, však ale sladkom unavení v ceste bohabojní pútníkovia, devenere locos, fedésque beatas (Vergílius, Aeneid. 6), došli na miesto blahoslavené, pre veľké milosti vyhlásené, totižto do kaplnky bolestnej Matky, kde on začal takto orodovať: „Ó, najvernejšia krása Nebies! Ó, presladká zeme obrana, pre tvoje bolesti, pre rany tvojho jednorodeného Synáčka ťa ponížene prosím a žiadam, vzhliadni na biedneho, osvetli temného, neopovrhni verným svojím služobníkom, dopraj žiadostivému tvoju svätú tvár uvidieť.“ Potom hneď požiadal, aby na mariánsku česť jedna svätá omša bola slúžená; medzitým zoberúc trocha oleja z lampy horiacej pred milostivým obrazom, ten prikladá, veľkou dôverou a stálou nádejou očakáva zdravie, ani nebol sklamaný, lebo na tom mieste prítomnou mariánskou dobrotivosťou jeho oči boli otvorené v mesiaci apríli. Čo už o tebe, ó, premocná Pani, mám hovoriť, ktorá nielen olej máš, ale plný sud oleja máš skrytý (S. Bern. Ferm.in Nat.B.V.), natieraš a spolu uzdravuješ. Toto obzvláštne najdobrotivejšej Panny Michal na budúcu pamiatku radostne oznámil, hotový celý ten príbeh prisahou potvrdiť.

Dcéra Henricha Gerssenberger Znojemskeho z Moravy trpela tak ukrutnou bolesťou očí, že veľký strach myseľ rodičov obklúčil, aby rozmnožené zlo úbohej zrak neodňalo, a preto opatrnou radou nastávajúce nebezpečenstvo predchádzali, sľubom sa šaštínskej Matičke zaviazali, dcéru jej obetovali a porúčali. A hneď sa očiam sila navracia, potom ale dokonalý predošlý zrak nasleduje na veľkú radosť rodičov, ktorí túto milosť deviateho mája duchovnému oznámili, obetujúc láskavej Lekárke maľovanú tabulku.

Omnoho nešťastnejšia bola **Katarína Walle z Hradišťa**, ktorá v šesťdesiatom roku staroby uvädnutá, neviem akou príhodou prišla o zrak. Mohla iste ona s Tobiášom nariekať: „Aká mi je radosť, pretože v temnotách sedím a svetla nebeského nevidím.“(Tob 5) Nič nezanedbala, čím by si mohla pomôcť, podľa svojej možnosti rozličné prostriedky vyhľadávala a prikladala, ale nijakú úľavu v tak veľkej biede nenašla, ale najostrejšou bolesťou nešťastná bola trápená. Ty dobrej mysle buď, Katarína! Nad premocný príhovor šaštínskej Matičky nič užitočnejšie neočakávaj, sľub a veľkú nádej v srdci tvojom vzbud' a svetla nebeského budeš účastná. Nečaká, aby ona bola napomenutá, sama bieda ju k tomu núti, všetko, ako prináleží, urobila, aj hneď na veľké podivenie mnohých predošlý zrak obdržala. To pred jedným z našich Rozália Modrová, dobrým svojím svedomím zložiť svedectvo, urobila známym štvrtého júna.

Ján Kayzer, štyridsaťročný, rozmnožuje tento počet, ktorému povlak oko zakryl a zároveň zbytočným urobil. Preto umenie a opatrnosť ránhojičov na pomoc zavolať, ktorí snažne sa usilujú povlak strnúť dolu, ale ich práca nebola nič platná; čo, vyrozumiac Ján, šaštínskej Matičke žiada ponížene o príspevok a na jej sväté miesto zasľubuje sa putovať. Prijala vďačne milostivá Matička zasľúbenie a čisté

oko v ňu dúfajúcemu navrátila. Túto milosť Ján dobrým svedomím jednému z našich zjavil deviateho júna.

Je vznešené a ďaleko rozhlásené čo nasleduje. **František Janussek dvadsaťdvaročný moržický Moravák**, študoval v hlavnom meste moravského markgrófstva **Olomouci** posledný rok trojročného učenia, kiežby Boh dal, aby to bol šťastný začiatok. V krátkom čase, dom, kde mal svoj príbytok, murári opravovali; prihodilo sa, že piesok, ako sa stáva, zmiešaný s vápnom, bol strhnutý povetím a spolu úbohému mládencovi do pravého oka trocha nešťastného prachu vrazil; tu hneď škodlivý piesok usiluje sa vybrať, ale zbytočná bola jeho snaha; teda z lekárne vyhľadáva rozličné potreby, prikľadá, predsa nič užitočnejšieho nenachádza, ale to nasledovalo, že jedno po druhom, obe oči skrvavené tiekli. On ale pre lepšiu opatrnosť na slávnosť Narodenia Krista Pána do svojej vlasti sa navrátil; a pretože vtedy prudká zima panovala, boľavé oči omnoho ostrejšia bolesť obkľúčila, odtiaľ veľká opuchlina, potom zápal, nakoniec slepota sa objavila; tu teda odovzdal sa lekárom, medzi ktorými jeho Eminencii kniežaťu Wolfgangovi Strattenbach, svätej rímskej cirkvi kardinálovi, biskupovi olomouckemu, lekárovi, z rozkazu najvznešenejšieho pána starostlivosť svoju nad iných preukázal; za štvrtý roku výborný doktor s najväčšou starostlivosťou mal nad ním opateru, každodenne dával prostriedky na potenie a ustanovil, aby dve hodiny dobre zakrytý ležal; slovom: čokoľvek usúdil užitočné, nevynechal; slepota však, tak silná a neústupná bola, že všetko jeho umenie, tiež prostriedky tak výborných liekov tupila, áno, viac nepriateľskou a neposlušnou sa ukázala, lebo v pravom oku povlak v tvare zrna sa objavil. Toľkými biedami obkľúčenému nepripadlo ľahko, kam by sa mal utiekať, neboli však nič menej poľutovania hodnému mláďencovi neznáme predivné zázračnej našej Matičky milosti. A preto zanechal ľudské a prirodzené prostriedky, všetku svoju nádej k nej obrátil, k nej sa horlivou náklonnosťou zaslúbil, nepochybujúc, že by ona omnoho múdrejšie a užitočnejšie ako celého sveta lekári mu mohla poradiť; hneď do rúcha, ktoré kajúceho a putujúceho znamenalo, sa obliekol, a stiahol sa povrazom: maľovaný kríž vložil na remená a vezmúc istú ženu za vodkyňu na cestu sa vystrojil, nesúc jeden kríž, však ale dvojnásobným obťažovaný, divadlo ľudom urobeným pokračovalo, naposledy prišiel do Saštína, kde výbornou pobožnosťou, horlivým pokáním a vrúcnyimi modlitbami na pekný príklad všetkým prítomným, tak Matičku bolesti každodenne vzýval, že na seba dívajúcich k najväčšiemu súcitu a k spasiteľným slzám povzbudzoval. To tiež na ňom bolo vidieť, že almužnu od bohabojných ľudí mu danú, do mariánskej pokladnice skladal a pre veľkú lásku k Matičke Božej sotva niečo nechal pre seba. Ó, nešťastné lakomstvo! Čo robíš, keď to počuješ? Skláňaš sa, alebo na spôsob nehnuteľnej skaly stojíš? O niekoľko dní už slepý, v tých dobrých skutkoch žijúci, poníženými prosbami blahoslavenú Matku orodovať neprestával a olejom z mariánskej lampy časom smutné oči natierajúc, tu najlepšou nádejou milosrdenstvo očakával. Ani ďalej nečakajúca panenská pomoc, ale najláskavejšia Matka očiam svojho verného ctiteľa, milostivo udeľuje toľko svetla v mesiaci júni, že do vlasti svojej bez vodcu sa mohol navrátiť. Keď nasledujúce leto, aby najdobrotivejšej Lekárke ako najväčšej poďakovanie urobil, opäť do mariánskeho príbytku prišiel, vydajúc svedectvo, že podľa svojho zaslúbenia, žiadne iné prostriedky okrem svätého oleja neužíval a celý ten príbeh ako je vyložený vlastnou rukou spísal, aby si, mariánsky čitateľ, o navrátení zraku cez bolestnú Matku nepochyboval. Samá stálosť je toho hodná, čo

sa žiada, dosiahnuť. Drž sa aj ty, mariánsky čitateľ, svojej Panej, aby si sa žiadnymi metlami a prácami od nej neodvrátil. (S. Bern.ferm.im Nat.B.V.M.)

Ale **Jánovi Adamovi Remer z mestečka Urm** najdobrotivejšia Matička dvojnásobné dobrodenie toho času prepožičať ráčila. Ale okrem toho, že synáček jeho v deviatom roku rameno až po lakeť mal tak stiahnuté, že ruku k ústam žiadnym spôsobom nemohol pozdvihnúť; druhý, dvanásťročný, sotva niečo málo jedným okom videl; dvojnásobné to zlé do veľkej starostlivosti rodičov priviedlo, ani tak ľahko si nemohli poradiť, ktoré prostriedky by na chorobu mohli vyhľadávať. A preto bohabojný otec, aby oboch jedným liečením uzdravil, s najlepšou radou zázračnej šťastinskej Matky pomoc žiadostivo hľadať si umienil, ktorú, aby ako sebe, tak jej láskavosť a prívetivosť skúsil, sľubom sa zaviazal a vrúcne orodoval, aby ona svojím milým pohľadom zdravie udeliť a nad nimi zmilovať sa ráčila. Nemešká panenská pomoc, ale mladšiemu pomaly ruka sa rozťahla a starší tiež zo svojej biedy bol vyslobodený. Toto ich otec tridsaťdeväťročný štvrtého júla jednému z našich urobil známym, hotový na to prisahať.

V menovanom slávnom arcikniežatstve z **dediny Hundsheim, dcéruške Márie Gmaneryn**, šesťtýždňovej od narodenia, povlak pochádzajúci od osýpok zaplnil očko. Matka nad nešťastným osudom, ktorý ušľachtilý vek ostrejšim robil, zľutujúca sa, rozličnými prostriedkami usiluje sa zlé odohnať, medzi bázňou a nádejou, keď nič neprospievalo, k šťastinskej Lekárke pozdvihnúc svoje ruky, hovorila: „Matička! Matička najdobrotivejšia, hľa, neviniatko moje tebe obetujem, tebe sa oddávam, ty hynúcemu porad' očku, dôverujem, lebo viem, že môžeš, aj chceš, tvoja moc toto milosrdenstvo robí. Orodovanie bolo vypočuté a navrátilo sa zmilovanie, lebo najláskavejšia Rodička Božia oko neviniatku, zaženúc nešťastný obláčik, bystré a zdravé navrátila. Svoju dcérušku pobožná matka v mesiaci september pred milostivý obraz predstavila, na vďačnosť v mariánskej kaplnke dar zavesila a o udelenej milosti jedného z našich uistila.

Veronika Helserin z Rakúska, z Follingu, skúsila prívetivosť Matičky bolesti. Ona mala dosť dlhý čas jedno oko bielym povlakom tak potiahnuté, že nič naň nevidela a hoc užívala všetky možné prostriedky, nič to nebolo platné. Vidiac teda, že nič nepomáha, pokorne prosila lieky proti dlhotrvajúcemu zlému od šťastinskej Panej. Matička Božia skrz horlivú prosbu naklonená, pobožne svojej ctiteľke predošlé svetlo oku a bystrosť zraku navrátila. Túto milosť ona s náležitým vďaky činením, na vernosť svoje svedomie zložíac, siedmeho septembra jednému z pátrov oznámila. Ň

Jana Bella z Veľkých Želíc v Mokradskej stolici na oboch očiach tak prudká bolesť trápila, že počas deväť dní dokonca nič nevidel. V tejto veľkej biede bol netrpezlivý, na všetky spôsoby sa vypytoval, aby žiadaného zdravia nadobudol. Keď potom všetky obyčajné lieky a prostriedky bez najmenšieho polepšenia zraku upotrebil; všetku svoju nádej na Matičku šťastinsku zložil a zasľúbil jednu pešiu púť na jej sväté miesto a od toho času po sľube boli jeho oči vyčistené, bolesť zahnaná a žiadané zdravie mariánskou pomocou dosiahnuté. Potom sedemnásteho septembra svojmu sľubu ako náleží zadost' urobil, panenskú milosť jednému z našich oznámil a svedectvom Petra Gebort, v tých krajoch pustovníka, potvrdil.

Podobné dobrodenie prepožičala Rodička Božia **Františkovi Xaverinovi, trojročnému chlapčekomu, synáčekovi manželov Jakuba de Schik a Alžbety**. Tento na veľkú bolesť svojich rodičov (počiatok zlého boli osýpky) na oboch očiach

bol zbavený zraku. Preto veľmi starostlivo pripravovali rozličné prostriedky, ktorými by smutná nerest mohla byť odvrátená; ale keď už nešťastná slepota pretrvávala pätnásť dní a nič sa nepoľavovalo, matka, opovrhnuv všetky ľudské lieky, blahoslavenú šaštínsku Panu začala orodovať medzi hojnými slzami: „Hľa!“ hovorí „Matička najdobrotivejšia, nevinný tento, takého života užíva, že by bolo lepšie zomrieť, a preto iba tvoja ruka sa žiada, ona sama je dostatočná, ona sama môže to, čo nikto nemôže vykonať, zmiluj sa nad slepým, zmiluj sa tiež nad tvojou vernou služobnicou; jeho od slepoty, mňa zbav od žalosti: jeho tebe obetujem, tebe oddávam, nech je zatiaľ tvoj, ó Kráľovná milostivá!“ Divná vec na vyslovenie! V ten istý deň dosiahol chlapec predošlý zrak. Ó, Pani premilá, obzvláštna, a obzvlášťne predivná! (S. Anselmus de Bud. B. V. M.) Hneď pobožní rodičia v Šaštíne vzdávali láskavé poďakovanie a to znamenité dobrodenie dvadsiateho prvého septembra našim oznámili; trikrát potom šťastný chlapec strieborné oči svojou útlou ručičkou vďačne na mariánsky oltár položil.

K týmto pripočítaná má byť **Margareta, dcéruška pani Márie Heleny Sstenbachyn**, ktorá okrem toho, že mala na tvári nejakú nespôsobnosť, pol roka preťažku bolesť očí musela znášať. Matka k Rodičke Božej obzvlášť oddaná, nie dlho čakajúc, keď kde by mala vyhľadávať lekárstvo, Matičke šaštínskej dcérušku svoju poručila, od nej zdravie, od nej pomoc, áno, všetko čokoľvek žiadala, dosiahnuť dúfala. Ani zahanbená nie je, lebo dokonalé zdravie Margitke sa navrátilo. Pobožná matróna svoju trojročnú dcérušku, aby za milosť vďaky urobila, do Šaštína doviedla a dobrodenie istému pátrovi dvadsiateho tretieho septembra oznámiať, oči zlaté, z deviatich dukátov urobené, najdobrotivejšej Matke, aby oči za oči spravodlivým právom boli navrátené, obetovala. Nedopustí táto Pani dobrotivosťou sa premôcť, ktorá je zvyklá viac, ako berie, každému navrátiť.

Omnoho väčšou núdzou trpela päťročná **dcéruška manželov Františka Trávníček a Johany z dediny Jezovic na Morave**, ktorú príliš ťažká nemoc zbavila zraku. Pol roka už zlé zotrvalo, ani žiadnymi ľudskými prostriedkami sa nezdalo byť zhojiteľné; na najlepšiu radu pobožní rodičia, Matku šaštínsku vrúcne orodovali a nebo sľubmi obťažovali, aby nešťastnému dieťaťu predošlý zrak bol navrátený. Sotva blahoslavenej Panne dcéru zaslúbili, už novým svetlom oči milého svojho pokladu uvideli obdarené. A preto hneď do Šaštína sa ponáhľali, vzdávajúc veľké vďaky Božej Rodičke, všetko jednému z našich deviateho septembra vyrozprávali a svedectvom Václava Paygor, dvadsaťdvaročného a Doroty Ojssovej, päťdesiatjednoročnej potvrdili.

Nech sa nezdá nikomu divná vec, že mnohí, čo žiadali, neobsiahnu, hoc s veľkou nádejou sa utiekajú k blahoslavenej Božej Rodičke. Príčina toho medzi mnohými inými je, že vo svojom orodovaní nepreukazujú sa stálymi. Nech je príkladom istá **vdova prešporská, primení Drárljetyn**. Táto ešte minulého roku bola zbavená zraku, aby veľké dobrodenia Našej Matky mohla tiež medzi mnohými užiť. Okolo štvrtého dňa mesiaca septembra došla do Šaštína, kde sa už zdalo, že urobila zadosť svojej pobožnosti, vezmúc niečo málo oleja z mariánskej lampy, vrátila sa do svojej vlasti. Zdalo sa, ako keby bolestná Matička milosť zraku nie že odopierala, ale oddávala. Domov dojdúc, veľkou dôvernosťou po deväť mesiacov nad všetko iné lekárstvo menovaným olejom svoje choré oči natierala, nepochybujúc, že ak to bude na jej duchovné spasenie, stratený zrak môže dostať. Ajhľa, nádej nebola sklamaná, ani viera zahanbená, lebo čo žiadala, to dostala ako mzdu dlhého očakávania, keď

jednému oku predošlý zrak bol navrátený, druhé tiež zo dňa na deň na používanie začalo byť silnejšie. To ona opäť pred milostipínym obrazom postavená, tretí deň mesiaca októbra dobrým svojím svedomím urobila známym. Toto tak veľké svetlo jedine pochádza z Márie! Ale vezmi Márii túto morskú hviezdu, mora iste veľkého a širokého, čo ostane, než tma obklopujúca, tieň smrti a najväčšie mrákoty. (S.Bern. in Nat.B.V.)

KAPITOLA TRIDSIATA DRUHÁ

Dieťaťu sa rozväzuje prirastený jazyk a dvaja nemí hovoria

Teraz sa má krátko rozprávať o dieťati a o nemých; lebo hoc by všetci iní mlčali, nemí budú hovoriť, lebo z úst nemluvniatok, premocná Pani získala svoju chválu. Sedemmesačný **synáček Jozefa Phassel a Barbory, manželov Rakúšanov**, ktorý mal prirastený jazýček, preto nemohol sať prsia: úbohá matka o dieťa veľmi starostlivá, prsia násilne podávala, dieťa sa časom usiluje, ale všetko zbytočné; počas deviatich dní toto nebezpečenstvo pretrvávalo, preto hneď od zlého začiatku, dieťa žiadnu potravu neužívalo, na ďalší jeho život nebola nádej. Matka pohnutá nebezpečenstvom svojho milého pokladu, neprestáva vylievať slzy a smutne vzdychať; „Ach, chúd'a dieťa“, hovorí, „pred materinskými očami, na sotva niekedy počujúcu smrť od dlhotrvajúceho hladu umieraš!“ Hneď potom k modlitbám obrátená, milostivej šaštínskej Matke medzi stálym horlivým vzdychaním a veľkou nádejou už smrti sa dotýkajúce nemluvňa obetuje a hľa, bez meškania zviazaný jazyk sa uvoľnil, chlapček začal sať a prežúvať, pokrm užívať. Tak ten, ktorý temer by zahynul, k sebe došiel. Nie prostredná táto bola panenskej Matičky milosť; detinský iste jazýček, tak pohnutím obrátený, toľko slovami milosrdenstva, dobročinnosti a láskou mariánskou vyhlasoval a ktorý tak zaviazaný, aj v neskoršom veku mal byť nepatrný, rýchlejší odviazaný k budúcemu užívaniu bol pripravený. To, že sa to práve takto prihodilo, matka šťastného chlapca, keď ho najláskavejšej Ochrankyni predstavila, ruku na Umučenie Pána vložiť, jednému nášmu tretieho mája vyznať neváhala.

Ale **Vavrinca Hofman z Brna** dvojnásobná choroba obklúčila, lebo náhla a neočakávaná bieda človeka reči a sluchu zbavila. Nešťastný tento človek, ani nepočul, ani nemôže byť počutý. Vavrinec, hoc si hluchý, počuj, k šaštínskej Lekárke sa utiekaj, ona jednu i druhú zlosť môže odvrátiť, nič nepochybuj, hovor len, ona aj nemého vypočuje, hovor len srdcom a mysl'ou. Ona iste k hovoriacemu prehovorí utešené slovo, a tvoje údy budú uzdravené. On hneď najdobrotivejšej Matke veľkou dôvernosťou sa obetuje a poručí a panenskú pomoc stále očakáva. Ajhľa, hluchý počuje, nemý hovorí. Tento milosť sebe udelenú našim siedmeho októbra oznámiac, maľovanú tabuľku ako svedectvo z povinnej vďačnosti obetoval.

Úctivá panna **Anna Firstyn z Presspurku**, od ukrutnej choroby, ktorou po celom tele bola postihnutá, bola úplne zbavená užívania jazyka; zlé iba zlé plodí. Už nešťastná bez zdravia, bez hlasu, aby mnohé veci žiadala, urobila potrebné, však ale že nemohla, čo by chcela oznámiť, prinútila ju k tomu tvrdá choroba. A preto ruky miesto jazyka užívala a vnútorný svoj úmysel pohnutím hlavy alebo očami usilovala sa vyjadriť, od toho mnohokrát dvojnásobná bolesť nasledovala; príbuzným, že jej vôli vyrozumieť nemohli, ju potom, že vyrozumená nemohla byť; naposledy tak veľkú biedu sotva už môžuc zniesť, k tej hovoriť sa ustanovila, ktorá bez hlasu, bez „iknutia“, aj to, čo by si iba myslela, poznať, aj čo by chcela, vyrozumieť nemôže.

Teda Matičku bolesti dcéra bolesti, vrúcny úmyslom slzami oplývajúca, ktorej pamiatka svojej neresti vytlačila, orodovala, k nej sa dôverne zasľúbila, aby ona proti zdĺhavým zlostiam nejaký prostriedok prepožičať ráčila. Nebola sklamaná, lebo nepotupila modlitbu chudobnej Matička ľútostivá, ale ochotne jazyk hlasom, telo dokonalým zdravím obdarila. Celý tento príbeh, keď Anna dvadsiateho deviateho septembra najdobrotivejšej Panne konala poďakovanie, svedomím na svedectvo položiť, našim duchovným oznámila. Od nemých nešťastnejší je, ktorý nevzýva Máriu (o ktorej je známe, že o všetko ľudské pokolenie bola starostlivá).

KAPITOLA TRIDSIATA TRETIA.

Sluchom obdarení

Ľahšie znesieš trpezlivosťou to, čo nemôžeš napraviť. **Jana Rossa z Cífera**, zbaveného úplne sluchu, veľký zármutok a podobná starostlivosť sužovali. Bolesť bolo človeku, že by medzi ľuďmi bez ľudského priateľstva bol prinútený stýkať sa; päť týždňov zloba zotrúva; on, nevediac si pomôcť, domnieva sa, že musí trpieť to, čo trpí. Všetkým ale aj hneď veselejšou nádejou myseľ svoju posilňuje, keď v jeho srdci Matičky šaštínskej sladká pamiatka sa predstavuje. A preto sľubom zaviazaný, dáva sa na svätú cestu, v mariánskom prístyku padá na kolená, stálou dôvernosťou najdobrotivejšiu Matku vrúcne prosí, aby ona jeho, ktorý nikoho nemôže počuť, vypočuť ráčila: „Urob,“ hovorí, „to čo žiadam a na veky tebe za tak veľké dobrodenie budem zaviazaný.“ Nebola zbytočná tak vrúcna modlitba, lebo po dokonalej svojej pobožnosti a po prijatých najsvätejších sviatostiach na veľké svoje potešenie siedmeho júna bol obdarený sluchom. To ctihodný starček sedemdesiatročný jednému z našich podľa svojho svedomia zmáňm urobil.

Podobný osud mal **Martin Wačka z Tozníc na Morave**, lebo on tiež osem týždňov trpel hluchotou v ušiach a žiadna nádej alebo veľmi malá niečo lepšie sľubovala, že by uši mohli byť otvorené. Čo mal robiť? Snáď ľudskú pomoc vyhľadávať? V tej nie je žiadne spasenie, a preto bezpečnejšie si vyvolil Martin: zázračnú Matku bolesti horlivými prosbami vzýva, svoj biedny osud poriadne poručí a jeden obraz zasľubuje. Vďaka prijaté bolo od Matičky zasľúbenie: lebo ona hneď napravila uši na počutie. Kto dáva, ten berie. Tejto mariánskej zásluhy účastný, šesťdesiatrokov starý, panenské dobrodenie oznámil a svedectvom Martina Huitman a Doroty Willmanyn v mesiaci október potvrdil.

K už predneseným pripočítané má byť isté **dievča Wiškovská z Moravy**, ktorá sotva prežila tri roky, už ohluchla aj onemela. Veľká iste nepríjemnosť a bieda! To jediné jej mohlo slúžiť na potešenie, že bola nevinná. Lebo šťastným môže byť nazývaný, kto nevinný bolesť cíti. Dospelosť veku už prežila, rástla tiež s ňou dvojnásobná zloba, ako nerozlučný tovariš; ľútosť síce mali nad ňou všetci, obzvlášť že bola úbohá sirota, ale žiadnu pomoc neprinášali. Našli sa predsa niektorí, kresťanskou láskou zapálení, ktorí príhodnými spôsobmi dávali vnuknutie, aby od šaštínskej Matičky liečenie vyhľadávala, jej sa porúčila, že ona ju neopustí. Po dlhej práci vyrozumela, čo jej radili, a preto bez meškania podľa svojej hluchoty a možnosti to, čo žiadali aj urobila. Ajhľa, od Matičky všetkých sirôtok sluchom bola obdarená, hoc druhá bieda (samému najvyššiemu Bohu je známe, pre akú príčinu) pozostala. Milosť táto v mesiaci október skrze Máriu Rychterku na známosť došla, ona tiež vnuknutím a znameniami to vyložiť sa usilovala. Súdy Božie - veľká priepasť.

KAPITOLA TRIDSIATA ŠTVRTÁ

Hojí poranené ruky

Mariánska ruka hojí ruky všetkých biednych. **Leopold Holcer z Prožhorcu v Rakúsku**; zavesiac na rameno ručnicu, veselo pokračoval do poľa, tvár a bystré kroky všetko šťastné znamenali. Ó, ako je neistá vec, čo človeku budúca hodina prináša! Po malom čase pripravuje sa vystreliť, strhne nešťastne koliesko, ohňom sanitrovaný prach sa zapaluje; a hľa, vec neočakávaná! - v tom okamihu železná ručnica s iným prístrojom na šesťnásť kusov roztrhnutá; strašne jeho ľavú ruku roztrhla. Keď však vec usilovnejšie pozoruje, v úmysle posilnený, aby o uzdravenie nezúfal, silná nádej v premocnú šťastínsku Matičku k príhovoru zložená, nedopustila, že Leopold odvrhnúc všetky iné prostriedky, iba olejom z panenskej lampy poranenú ruku natrel a týmto liekom ruku zdravú a súcú na používanie si zaslúžil. To on podľa svojho svedomia na tretí deň mesiaca februára tým, ktorým to prináležalo, oznámil. Kusy nešťastnej ručnice na spôsob svedectva v mariánskej kaplnke zavesil.

Barbora, jedenásťročná dcéra Petra Nečekal a Veroniky, Moravákov, veľké vrede a opuchlinu v ruke tri roky musela vytrpieť, nemôžuc žiadnym prostriedkom sa zbaviť tej biedy. Preto ako nad svojím nešťastím plakala, tak všetky lieky prestala brať; aby však stále na uzdravenie nezúfala, ešte šťastínska Matička, ako najlepšia Lekárka, nádej na uzdravenie v nej povzbudzovala: k nej teda svoju myseľ, svoju žiadosť a povzdychy obrátiac: „Kto“, hovorí, „aspoň niekoľko kvapiek z mariánskej lampy oleja mne prepožičať môže? Čo keď dostanem, nepochybujem, že prestanem byť chorou.“ V krátkom čase jej priniesli, čo žiadala, natrela ona svoju boľavú ruku a keď to niekoľko krát urobila, podľa stálej svojej dôvery, ako vrede, tak opuchlina, boli premožené obzvláštnou tou svätou masťou, ustúpili. Celý ten príbeh dvadsiateho siedmeho mája skrz Barboru vyrozprávaný, potvrdený bol svedectvom Marie Boblik, päťdesiatštyriročnej, Anny Rajmusska, päťdesiatročnej, druhej Anny Michalka dvadsaťpäťročnej.

Medzi týmito tiež bol **Ján Sábó zo Senice**, ten neviem akou príhodou, nagle si vytočil ruku. Toto zlo, ale viere človeka na podivenie bolo dobré; lebo on zmužilo odvrhnúc ľudskú pomoc a prostriedky, ochotne Matičku bolesti sľubom si láskavou urobil, za neslušnú vec držiac, odinakiaľ vyhl'adávať lekárstvo, keď Matičky prítomné nechýba. Týmto spôsobom Ján dostal milosť a v krátkom čase ruku napravenú veselo uvidel. To keď on, šesťdesiatročný, druhého júna jednému nášmu oznámil, a prísahu na to zložiť nepochyboval, milosti vernosť urobil.

Nech koniec tejto kapitoly urobí úctivá **panna Barbora Rachyn z Pulsdorfu z Rakúska**. Táto nešťastnou náhodou k zemi prirazená, rameno si tak udrela, že odtiaľ nasledujúci rok najotvorenejšia bolesť ju náramne prenasledovala. V tak biednom položení, aby si mohla poradiť, veľkou vrúcnosťou k šťastínskej Matičke sa utiekala, hovoriac: „Panna Matka, vid' trápenie svojej služobnice, uzdrav rameno, zažehn bolesť, poteš mňa, jedine v teba dúfajúcu, ty sama môžeš to, čo žiadny tak ľahko nemôže.“ Skončila Barbora orodovanie a láskavá Panna hneď začala a prepožičala uzdravenie; čo mariánskej zásluhy účastná dvadsaťročná, dobrým svojím svedomím posledného dňa mesiaca septembra našim oznámila a na povinnú vďačnú pamiatku striebornú ruku v mariánskorn stane zavesila. Dlhotrvajúca má byť pamiatka dosiahnutého dobrodenia, áno, hodná je vec, aby trvala do skončenia života.

KAPITOLA, TRIDSIATA PIATA

Dve osoby od ťažkosti so srdcom sa vyslobodili

život raní, kto srdce raní. **Anna Magdaténa Hadelin, Rakúšanka z Pilisdorfu**, počas dvanástich rokov trasením srdca a tlačením tak obťažaná bola, že mnohokrát v poslednej mdlobe sa zdala byť, ó, toľkokrát bez zmyslu, bez hlasu, bez hnutia podobná mŕtvemu ležala! Čo je podivné? ukončenie života sa tlačilo; ukrutnými chorobami naposledy unavená, tú jedinkú nádej mala, že by tým, žiadnym iným spôsobom, len mariánskou rukou koniec nemohla uložiť. A preto Matičku šatínsku vrúčne prosí, aby ona dlhotrvajúcu biedu zahnila, ponížene žiada, sľubom sa zaväzuje, od nej stálou dôvernosťou uzdravenie očakáva aj obdrža; o čom ona štyridsaťročná, istého z našich pátrov dvadsiateho mája uistila a za telesné srdce najdobrotivejšej Matke zasľúbené strieborné obetovala. Dost' obetoval, kto srdce svoje tejto Božej Rodičke odovzdal.

Anna Barbora Podentynyn z Krumlova, ako v rokoch a v chorobe prvej podobná, tak v nebezpečenstve rozdielna bola. Nerest' nie síce v trvanlivosti (lebo len iba tri týždne ju trápila), ale v ostrosti a sile bola ukrutná. Pretože jej srdce bolo náramne zviazané, tak zbavilo Annu všetkej vlády, pri tom bola ukrutná bolesť; prikladali sa rozličné prostriedky, však bez všetkého účinku, lebo veľká starosť, nič čo by mohlo uzdraviť, ale ani nič, čo by ani ukrutnú zúrivosť nemoci aspoň málo utíšiť a zastaviť mohlo, nenachádzala. Keď teda tak ďaleko prišlo, že tá veľmi zamdlená osoba pre veľkú a vždy viac sa rozmáhajúcu mdlobu v poslednom nebezpečenstve života sa zdala byť; bol povolaný duchovný otec, jej spovedník, ktorý rýchle, čo je najpotrebnejšie umierajúcim, Sviatosťou Oltárnou a posledným pomazaním na cestu do večnosti ju zaopatril. To keď sa stalo, istá matróna, ako pre susedstvo, tak pre dlhé priateľstvo, dobrá priateľka navštívila Annu a smutným divadlom pohnutá, aby pomoc, ako by najlepšie mohla prispieť, rýchlym krokom bežala pre trochu oleja z mariánskej lampy, ktorý v dome svojom k náhlemu nebezpečenstvu, akože najistejšie liečenie zachovávala, a vrátiac sa, v nebezpečenstve postavenej, aby mala dobrý úmysel a najlepšiu nádej, napomína, boľavú stranu maže. Vid' zázrak! Prítomnou pomocou najdobrotivejšej Matky náhle všetka choroba zmizla, sila duše aj údov sa navrátila, nešťastné lôžko zanechala a na tretí deň po smrteľnom nebezpečenstve Anna takmer z pažeráku smrti vytrhnutá, vychvaľujúc, ako najlepšie mohla Pannu dobrotivosti, aby náležité poďakovanie urobila, peši na svätú cestu sa vydala, kde pred milostipiným obrazom postavená, keď už materskou tvárou sa potešila a pobožnosti svoje vykonala, jednému z našich dobrým svojím svedomím posledného dňa mesiaca mája všetko, čo sa s ňou prihodilo, vyrozprávajúc, zasľúbené zo striebra srdca najláskavejšej svojej Ochránkyni obetovala a milosť predivnú svecťvom Evy Roziny Parynyn, šesťdesiatpäťročnej a Márie Barbory Krynsstern, dvadsaťročnej potvrdila; Veď keď nedá na seba čakať dobročinnosť, nech nemešká ani vďačnosť.

KAPITOLA TRIESIATA ŠIESTA

Pomahá obťažným prietržou

Anna Mária Tymlin zo Znojma mala synáčika, ktorý veľkou radosťou (dokiaľ bol zdravý) svojej matky bol, tak po dvoch rokoch svojho života bol obklúčený prietržou, bol na väčší zármutok. Anna častokrát smutným úmyslom o

budúcom veku nešťastného dieťaťa medzi bázňou a nádejou rozmýšľala, aby však takúto trpkosť vždy mala pred očami, zahнала strach, keď veľkou dôverou chlapca zázračnej našej Matičke obetovala, lebo od tej chvíle ho z nešťastia zbaveného videla; čomu blahoslavenej Panne oddaná matróna v auguste dobrým svedomím vernosť urobila.

Podobná nerest napadla **dieťa Walburgy Edimany z Hundheimu v Rakúsku**. Chlapček len štrnásť deň svojho života dožil a už prvé jeho detinstvo nešťastná tá nemoc príliš ťažko dráždila; žalostivá matka rozličné lieky z lekárne starostlivo vyhľadávala, biednemu neviniatku podávala a prikladala, však nič neprospieva, preto veľmi rozmnožená bolesť slzy a plačlivý hlas vydávala: „Matička šaštínska, vzhliadni na nešťastného chlapca, ktorého tebe obetujem, tebe zaľubujem, navráť mu zdravie a uzdravíš matku aj syna.“ A hneď pacholiatko pomaly lepšie sa malo až dokonalé zdravie dosiahlo, z čoho pobožná matka obveselená, ochotne do Šaštína sa ponáhľala, poklad svoj milý bolestnej Matičke predstavuje, povinné vďaky vzdáva, milosť dobrým svojim svedomím jednému nášmu vyrozprávala a maľovanú tabuľku v mariánskej kaplnke zanecháva.

Anna dcéra viedenskej obyvateľky Anny Terézie Lechneryn, tejto biele dlhý čas poddaná bola, lebo od dňa svojho narodenia až do jedenásteho roku života ju musela znášať, až keď temer všetka nádej na uzdravenie zmizla a život sa zdal byť stratený. Nechýbala materská opatrnosť milej dcéry, taktiež lekárov a lieky matka neprestávala vyhľadávať, ich radu poslúchať, rozličné prostriedky prikladala, ale všetko bez úspechu. Naposledy dievka pochopiac sama svoje nešťastie, pre zjavnú povest počula o predivných milostiach zázračnej šaštínskej Matičky a obzvlášťnej dobročinnosti, preto hneď bez všetkých vedomostí, nikto ju k tomu nepovzbudil, vnútorne však od tej pohnutá a v srdci poučená, ktorá jej zdravie udeliť ustanovila. Najdobrotivejšej Našej, ako prináleží, sa poručila, vrúcne prosiac, aby ona zdĺhavému zlu koniec ráčila spôsobiť. Ajhľa! V tom okamžiku dokonalé zdravie bez všetkého znamenia predošlej nemoci tá nevinná dievčina dosiahla, na vrúcne orodovanie a žiadaného uzdravenia dostala. Ó, nevinnosť! Ó, život nepoškvrnený! Čo dostávaš? Čo obsahuješ? Tebe ani dospelého veku, ani rady, ani pomoci nikdy nechýbalo. Pamiatkyhodnú matka šťastnej dcéry, keď spolu v Šaštíne d'akovali, svedomie svoje obťažujúce, ak by pravdu nehovorila, jednému z našich šestnásteho septembra oznámila.

Ukrutná táto bieda, svetským aj duchovným protivná, tiež dvojctihodného **pátra Jozefa Baisler z nášho rádu**, z provincie rakúskej, zaslúžilého kazateľa, od roku Pána 1725 (tisíc sedemstodvadsaťpäť) príliš ťažko prenasledovala. Páter dostal úrad slovo Božie ohlasovať, čo on chválitebne s veľkou horlivosťou a horiacou láskou voči svojim bližným dvanásť rokov k novomestskom kláštore pri Viedni, vykonával a to síce tak vrúcne, že ani hlas, ani rovnaké učenie a prácu, ani bdenie, ani svoje zdravie nešetril, aby len aspoň úprimných svojich poslucháčov do slávy večnej uviesť mohol, áno, po ich spasení túžil. Ak by to bolo potrebné, tak ako dobrý Pastier, vždy svoj život za svoje ovečky položiť hotový bol. Ale nešťastnou nemocou postihnutý, ten ktorý iných mohol uzdraviť, sám sebe nemohol pomôcť, bol prinútený vyhľadávať lekárov, ktorí tiež s veľkou starostlivosťou častokrát navštevovali nemocného a aj tak mu pomohli, že zanechajúc lôžko, medzi zdravými chodil. Všetkým ale v krátkom čase opäť do predošlého nešťastia upadol, zasa teda popredné žiadajú sa doktori, prostriedky, obklady. Naposledy dlhotrvajúca nerest,

ku ktorej sa časté bolenie žalúdka sa pridalo, tak sa rozmáhala, že sa lekári vzdali nádeje, nemocný v poslednom nebezpečenstve života postavený, najsvätejšími sviatosťami na cestu večnosti bol zaopatrený. Keď toto pri prítomnosti smutných okolo stojacich bratov sa koná, muž Bohu a jeho najsvätejšej Rodičke oddaný, pomoc zázračnej šaštínskej Matičky viac srdcom, než hlasom vyhľadáva, k nej sa s veľkou dôverou zaslubuje a aby mu pre ďalšiu svätú službu život predĺžiť ráčila, vrúčne oroduje. Podiv sa, láskavý čitateľ, bez meškania, na veľké svoje, svojich bratov a lekárov začudovanie podobnou srdečnou radosťou dokonalým zdravým bol obdarený. Tu hneď od všetkých slávne vďaky Bohu a jeho najsvätejšej Matke sa vzdávali, že bohobožného môže z pažeráka smrti vytrhnúť a bratom a verným ľuďom zachrániť. On potom nemeškal a prišiel do Šaštína, celý ten príbeh svojim bratom ôsmeho októbra vyrozprával a zaslúbený pod sklom krásny obraz, podľa svojej rehoľníckej chudoby najdobrotivejšej Ochrankyni obetoval, ktorý do dnešného dňa o obzvláštnom dobrodení vydáva svedectvo.

K tomuto rehoľníkovi pridávame velebného pána **Štefana Madaráš, farára Ssarkanského z biskupstva wesprimského**. Tohoto tiež podobná nerest štyri roky príliš ťažko sužovala, ani rozličnými prostriedkami nechcela ustúpiť. Keď sa potom choroba rozmohla a žiadne lieky sa nenachádzali, ktoré by ho neduhu zbavili, alebo nejaké ulavenie spôsobili, pretože bol o nesčíselných zázrakoch šaštínskej Matičky zázrakoch ponaučený, čo počul, hneď mlčky prisľuboval, keď na príhovor Matky bolesti zdravie dosiahne, že jej svätý príbytok navštívi a tam svoju pobožnosť vykoná. Príjemné bolo prisľúbenie a rýchlou mzdou obdarené: lebo bol navrátený do svojho príbytku (pretože doma nebol, keď o mariánskych milostiach šťastné posolstvo počul a sľubom sa zaviazal) a od všetkého zlého zbavený, sám nad sebou sa divil. Čo on svojim kňazským svedomím istému nášmu pátrovi dvadsiateho tretieho októbra vyjaviť a na väčšiu vernosť svojou rukou spísal. Neodkladaj sľub, ak chceš byť vypočutý.

KAPITOLA TRIDSIATA SIEDMA

Uzdravuje boľavé nohy a pomáha istej dievčine, ktorá má od narodenia jednu nohu kratšiu

Ktokoľvek si krívajúci, pokračuj a bež, hľa trikrát šťastné cesty, na ktoré keď vkročíš, nebudú súžené tvoje kroky a bežiac nebudeš mať úraz. (Prís 4, 12) Na túto cestu z mnohých sa oddal **Martin Rayner** z Bavor síce rodený, teraz však v **Bannerssdorfu v Rakúsku bývajúcí**. Toho tak prudká bolesť v nohách pochytila, že chcejúc pokročiť, barlami sa musel podpierať. Aby sa choroby zbavil, mnohé prostriedky liekov vyhľadával, ale zbytočné bolo všetko jeho úsilie, sedem už týždňov veľkou biedou a bolesťou sa trápil, keď príliš túžil po uzdravení, urobeným sľubom prosil o premocnú našej Matičky priazeň. A hneď tiež sadnúť na voz na svätú cestu vystrojený, Matku bolesti usilovne pre jej sedem bolesti prosí, aby už sedem týždňov trvajúcej chorobe ďalej panovať nedovolila. Nebolo zbytočné jeho orodovanie: lebo súc na svätom mieste, keď chcel zísť dolu z voza a hľadal svoje podpieračlá náhle sa vidí na svoje podivenie uzdravený. Tak hľa táto Pani vypočuje nádej a žiadosti svojich verných rýchlou dobročinnosťou; Martin svojej najláskavejšej Lekárke poďakovanie vzdávajúc, všetko ako mal na svedomí a bol

povinný, štrnásteho dňa mesiaca januára našim oznámil a z dvoch jedno podpieradlo zanechajúc, druhé, aby na mariánsku milosť nikdy nezabudol odniesol so sebou.

Omnoho biednejší osud mal **Matej Podaný z dediny Karzov na Morave**. Po slávnosti Narodenia Spasiteľa nášho, kvôli veľkej zime nohy úbohého človeka tak skrehli; že zmrznuté mäso z nich padalo a on mal omotané nohy a svoje kroky barlami musel riadiť. Rany sa otvárali, áno jedna rana bola tak veľká, že pre novú ani miesta nebolo. Kam by sa mal obrátiť, snád' nemajúc žiadnu ľudskú pomoc? Čoskoro pochybuje: k šaštínskej Panej celým srdcom a dobrou nádejou sa obracia, boľavé údy natiera olejom z mariánskej lampy, sľub v sebe vzbudzuje, ktorému aby zadosť urobil, dáva sa na cestu. Nemohla sa zdržať mariánska dobrotivosť, aby k nej sa utiekajúceho nepotešila, pretože sa začal ešte na ceste mať lepšie. Keď potom dobrou nádejou pocestný k mariánskemu trónu sa priblížil a tu osemnásť dní vo vrúcnych a stálych modlitbách zotrval, nohy svoje olejovými obkladmi obviazané a tak posilnené obdržal, že odhodiac podpieradlá, do vlasti svojej s veľkou radosťou sa navrátil. To štvrtého mája pred jedným našim dobrým svojím svedomím vyrozprával. Potvrdené to bolo svedectvom Stanislava Pozustal.

Anna, manželka Mateja Pezinského, po dlhotrvajúcej chorobe v nohe, bola obveselená podobnou mariánskou priazňou. Na pravej nohe veľmi ohyzdné vredy ženu sužovali, ktorých sa usilovne a starostlivo mnohonásobnými prostriedkami chcela zbaviť; ale bez úspechu, lebo zlo dva roky už panujúce, časom sa zväčšovalo. Preto si umienila žobrať proti dávnej neresti liek tam, kde môže telo nájsť zdravie, to jest: v Šaštíne. A preto sa ihneď sľubom zaväzuje a s najlepšou nádejou z panenskej lampy olejom niekoľkokrát postihnutý úd natiera a po krátkom čase je jej žiadosť vypočutá. Už nepotrebuje podpieradlo, aby verný sľub vyplnila, premocnú Lekárku navštívila, kde deviateho mája udelenú milosť svedectvom svätej púte tovarišmi potvrdenú, vložiť na Umučenie Pána prsty, pred istým z našich vyznala a barlu svoju miesto obeti zanechala.

Najdobrotivejšia Matka prepožičala dvojnásobnú dobročinnosť **manželke pána Jakuba Bogdány rodu Horanyského**, v tom čase čachtického úradníka. Obzvláštna táto ctiteľka blahoslavenej Panny, nie potrebnosťou nutkaná, ale naklonením úmyslu tiahnutá; minulého roku v mesiaci októbri zázračnú našu Matičku navštívila, kde pred milostiplným obrazom padnúc na kolená, vrúcne modlitby tak dlho vylievala, že na nohách sa objavila taká opuchlina, ktorá temer bránila v chôdzi. Odvtedy prežívala úzkosť, že by snád' toto náhle zlo mohlo byť pokutou za nejaký skrytý priestupok, prehládávala skrýše svojej mysle, ale žiadnu smutnú vinu nenachádzala, najlepším teda svojím svedomím potešená, sľubuje, že ak na mariánsky príhovor tejto nepríležitosti bude zbavená, že panenské dobrodenie darom vynahradí. S tým sa navrátila domov: ale tu choroba sa rozmáha krvotokom; ona zase k známej sa utieka pomoci, sľub obnovuje, olejom z mariánskej lampy natiera údy. Keď dva alebo tri mesiace vystála trpké utrpenie, od najdobrotivejšej Matičky dokonalé zdravie obdržala. Ale toto šťastie okolo slávnosti Vzkriesenia Pána, tak ukrutná nemoc odvrátila, že o predĺženie života všetci zúfali. Muž vďaka výbornej vernosti voči manželke, v poslednom nebezpečenstve obkľúčenú nikdy neopustil. Práve v tom čase čachtickí mešťania pobožným sprievodom sa vystrojili do Šaštína, ku ktorým sa on pridol, peši na sväté miesto putoval, kde na pamiatku siedmich mariánskych bolestí, dal slúžiť toľko svätých omší. Tak príjemné toto bolo pred mariánskou tvárou, že tá čo bola zanechaná na smrteľnom lôžku, naproti

svojmu navracajúcemu sa manželovi na veľké potešenie jeho a celého mestečka, vyšla dokonale uzdravená. Bola tak hojnými milosťami obdarená, že verne na pamätajúc na svoj sľub, pred mariánsky trón sa dostavila, zasľúbené dary najdobrotivejšej svojej Ochrankyni štedrou rukou obetovala a celý ten príbeh po poriadku duchovným našim, pod obťažiením svojho svedornia devätnásteho mája vyložila. Skúša časom svojich táto Pani, aby ich hodných urobila.

Pridávame k tomuto **Mariánu Burskú, Moraváčku z Petrovej Vsi**, ktorej opuchlina nohy a ohyzdné vredy tak štyri roky sužovali, že často z nej kožu obnažili. Aby teda proti svojim chorobám lieky mohla pripraviť, šťastínsku Matičku trvanlivo vzýva na pomoc, sľubom sa zaväzuje: že každoročne svätý jej príbytok pobožnou púťou navštívi a každodenne sedem Modlitieb Pána a toľko Anjelských pozdravení vypovie, potom veľkou dôvernosťou mariánsku priazeň očakáva, a v krátkom čase bola jej žiadosť vypočutá. Túto milosť dvadsiateho druhého mája vyrozprávala jednému nášmu, a potvrdila svedectvom Alžbety Sopusta a Marianou Mysterka.

Márii Fesselyn z Čeklísa začala choroba po pôrode. Lebo sotva dieťa na svet priviedla, v celom tele biedne trpela, čoskoro potom všetka zlosť bola vrazená do nôh, šesť týždňov s barlami bola prinútená kráčať; ale sľub k zázračnej našej Matičke urobený, koniec znamenal zlému: lebo akonáhle sa k nej zaviazala, hneď sa pomaly začala mať lepšie až cez mariánsku pomoc dokonalé zdravie nadobudla a prijatú milosť posledného mája v chválach Matičky Božej pátrom vyrozprávala, potvrdiac svedectvom Kataríny Herynbergeryn a svoje podpieradlá na miesto daru zanechala.

Eva Rozenička z Cvendorfu patrí tiež to tohto počtu. Táto keď bola tehotná, neviem akou prácou zaneprázdnená, bosými nohami urobila príliš nebezpečný krok, lebo klinec, na ktorý neopatrne vstúpila, sa je vrazil nohou skrz na skrz a ukrutnou ranou biednu poranil; táto náhla príhoda žaostivé vzdychanie spôsobila Eve: krv jej stále hojne tiekla, že zanechávala krvavé šľapy. Hoci maša veľkú starostlivosť, ukrutná bolesť úbohú ženu náramne trápila štyri nasledujúce dni. Aby ale ďalej nebola sužovaná, blahoslavenú Matičku šťastínsku pokorne na pomoc vzývala a jednu púť na jej sväté miesto sľúbila. A hneď najlaskavejšia Lekárka utíšila bolesť, rana sa zavrela a zostala len malá jazva. O tomto ona, dvadsaťdvaročná, deviateho júna, vzdávajúc vďaka jedného z našich uistila, čo tiež dosvedčil jej manžel Juraj Rozenič a Martin Koss, obaja tridsaťroční.

Ešte viacerí ukrutnosť bolesti podstupujú. **Šimon Hoss z Ostrelíc** mal viac ako tri mesiace boľavú nohu, musel znášať tak veľkú bolesť, že úbohý človek nemohol nájsť svoje miesto; čím bola táto nerest ostrejšia, tým sa viac rozličnými prostriedkami usiloval si poradiť, ale všetky lieky nemali žiadny účinok, pokiaľ povestou zázrakov našej Matičky, čo boli všade vyhlasované, bol pohnutý, veľkou dôverou k nej sa zasľúbil; prihovára sa, že každodenne v chráme Pána bude prítomný na svätej omši. A hneď podľa viery a silného dúfania tak bol posilnený, že na poďakovanie do Šaštína sa vydal a šťastne vykonal svätú púť, čím zahanbil márnú bojazlivosť svojich tovarišov, ktorí ani nesúdili ho dostatočného na dve míle, a preukázal, že kde Mária posilňuje, tam žiadny zúfat nemôže. Tejto milosti pamätihodnej dvanásteho júna svedectvo dali jeho krajanovia: Ján Hospaller, šesťdesiatročný, Martin štyridsaťpäťročný a druhý Martin Novotný tridsaťpäťročný.

Ako láskavá je prívetivosť Matičky bolesti, tak je hodná večnej pamiatky stála dôvera **Juraja Zergény a Doroty Klokner z Horných Orešian**. Oni mali dcérušku

menom Anna, ktorá sa narodila s nerovnými nohami. Táto vec až do tretieho roku jej života nikomu nebola známa, pokiaľ dievčatko nerobilo krivajúce kroky. Velkú vec táto starostlivosť priniesla rodičom, ktorým bošo príliš smutné toto divadlo, vidiac, že by milé dieťa jednou nohou kráčalo náležite, druhou len akoby na prstoch. čo by tu mali robiť? Prirodzené prostriedky voči prirodzenej chybe boli márne. Preto s mnohým vzdychaním a so srdečnými horlivými modlitbami bolestnej Matičke zasľubujú púť, orodujúc, aby ona príliš zarmútených, dcérušku zdravím potešiť ráčila. Hneď po tom do Šaštína sa vystrojili, svoju žiadosť pred milostiplným obrazom vyložili, ale milosť nedosiahli; po druhý raz putujú do Šaštína, zase Rodička Božia, aby stálu ich dôveru skúšala, prepustí ich zarmútených; teda tretí krát najdobrotivejšiu Matičku navštevujú, až vtedy sa preukázal slávny úžitok dobrej práce. Lebo najlaskavejšia Panna predivným spôsobom kratšiu nohu urobila rovnakú druhej. V auguste to bolo pobožnými rodičmi verne vyrozprávané a do mariánskej kroniky bolo zapísané.

Trvanlivá dôvera k Matičke bolesti nikdy nebola zahanbená. To nám dokazuje **František Krutak, Moravák z Podivína**, prinútený svoje choré nohy po dlhý čas podopierať barlami, poldruhého roku s nimi sa podopieral, žiadajúc zdravie, k mariánskemu príbytku sa dopravil, kde celú svoju pobožnosť, ako najpobožnejšie mohol vykonal, však nič neobdržal; lebo bola odložená dobrotivosť. František sa nespustil nádeje, ale ona prichádzajúcim časom upevnená, to usporiadala, že stály orodovník roku bežiaceho, po pol roku choroby v mesiaci apríli tým najlepším zdravím bol obdarený. To on, keď v mesiaci auguste vzdával slávne vďaky pred mariánskym oltárom, hotový na to prísahu zložiť, oznámil, zanechávajúc svoje barly namiesto obeti. Svedkovia obzvlášťnej obeti sú: Tomáš Mak, štyridsaťročný, Juraj Charvulík, tridsaťročný, ktorí spolu s ním došli z jednej vlasti.

Martinovi čech z Brumova na Morave, malá vec dlhú nepríležitosť spôsobila. Neveľký trň, vbodnutý do jeho nohy a ihneď ulomený, tak kvári človeka ukrutnou bolesťou, že smutným a žalostivým kvíšením vo dne a v noci u všetkých vyvolával súcit. A preto, aby z tvrdého príliš neduhu sa pozdvihol, bol zavolaný liečiteľ, aby biednemu človekovi priniesol rýchlu pomoc, ktorý dosť starostlivo a usilovne, však zbytočne pracoval, lebo zatvrdnutý trň žiadnym spôsobom nemohol byť pohnutý a už pol roka tupil prácu. Vidiac teda, že by žiadna nádej v ľudskej pomoci nepozostávala, sám ránhojič vyznal jeho umenie je prekonané, a usúdil, aby sa vyhládávalo liečenie od šaštínskej Matičky. V tom bol chvályhodný, že zreteľne pochopil odkiaľ by zdravie, ktoré on nemohol dať, malo byť očakávané. Vypočutá je najlepšia rada: chorý najdobrotivejšej Matke sa zasľubuje. Predivná vec! Takmer v tom okamžiku trň, tejto bolesti hojná príčina, premocná Lekárka z miesta prinútila vystúpiť na veľké počudovanie mnohých a nohu od všetkej neduživosti zbavila. Výbornú túto zásluhu blahosiavenej Panny, Martin, ktorý v septembri na poďakovanie s ránhojičom, ktorý daš tú dobrú radu, do mariánskeho stánku sa dostavil, podľa svedomia urobeným prehlásením nepochybnou urobil, a ten istý trň lazebník na svedectvo ukázal. Hľa, v čom umenie a ľudská usilovnosť nezmôže, v tom ľahko nádej a viera pomôže.

Opravdšvá viera a nádej uzdravila **Máriu Mukin z Rakúska**. Jej nohu postihla veľká opuchlina a čiernou farbou bola vymaľovaná. Noha ihneď používania a pohybu bola zbavená, dosť dlhý čas už bola nehybná. V tej biede postavená, mnohé a rozličné prostriedky vyhládava, avšak bez akejkoľvek platnosti. Až vtedy sa Mária

prebudila, na meno, na najsladšiu svoju Patrónku, na Matičku šaštínsku si spomenula, ktorej sotva svoju žiadosť predložila a sľubom sa k nej zaviazala, hneď náležite dobre sa mala; potom bez predlžovania sa vydala peši na svätú cestu, vykonala púť, milosť udelenú dvadsiateho siedmeho septembra istému nášmu oznámila a Máriu Burgerin, spolupútničku svätej púte, ustanovila na svedectvo.

Ale jedenásťročná **dcéra Jozefa Ulbert a Veroniky, manželov z Podivína na Morave**, takmer jeden celý rok bola v ľavej nohe tak sužovaná, že hrozná vlhkosť z mnohých miest ustavične tiekla; v tom biednom osude položená, bola, rodičia sa usilujú liekmi pomáhať, dobrou nádejou očakávajú polepšenie a, vidiac trúchliví rodičia, že by zlé neodstupovalo a že by žiadne ľudské potešenie a pomoc sa nenachádzali, k Potešiteľkine všetkých zarmútených k Matičke šaštínskej sa obrátili, dôvernosť, ktorá sklamať nevedela, v sebe si vzbudzujú; dcéra i matka sľubom sa zaväzujú: istejšie toto bolo liečenie, lebo keď mariánskou pomocou jedna kosť bola vyhodená, ihneď boľavá noha sa začala hojiť a v krátkom čase náležite bola uzdravená. Dievčina účastná tak zvláštneho dobrodenia tú nešťastnú kosť priniesla so sebou a slávne poďakovanie láskavej Matičke dvadsiateho ôsmeho septembra urobila. Milosti tejto vernosť pridali: Ján Horáček, tridsaťročný, Marína Duchet a Terézia Zízal, obe dvadsaťročné.

Omnoho biednejší osud mala istá **matróna z Rayneku, menom Augustína**. Táto až počas deviatich rokov tú najostrejšiu balesť v nohách cítila, ohavnými vredmi a tečúcimi ranami so smradľavým hnisom strašne bola obťažovaná, od čoho úplne ochromela. A čo je horšie, že ani sa nezdalo možné, aby sa jej dalo pomôcť prirodzenými prostriedkami. Pozdvihni svoju myseľ, Augustína! Od Matičky bolesti mnohými predivnými milosťami ďaleko a široko sa skvejúcej, lieky vyhľadávajú. Ona hneď sľubom sa zaväzuje a hoci dlhý čas od ľudí pomoc nemohla dosiahnuť, od najláskavejšej Božej Rodičky všetkého trápenia bola zbavená a dokonale uzdravená. Potom na poďakovanie svätú púť peši vykonala a ôsmeho októbra milosť vyjaviť a svojím svedomím upevniť.

Anežka, manželka Mateja Offsis, z Penzendorfu v Rakúsku, šesť týždňov nemohla používať ľavú nohu, podpieradlom musela ju nahradiť. Tvrdým bremenom sa toto zdalo, ktorého nejedným liekom usilovala sa zbaviť, musela ale nešťastiu a svojmu neduhu tak dlho slúžiť, dokiaľ nové lieky od Matičky Bolesti nevyhľadávala; ku ktorej najprv sľub urobila a boľavú nohu olejom z Mariánskej lampy natierala a hneď všetka neduživosť odišla. Anežka pätnásteho októbra najdobrotivejšej Lekárke vykonávajúc svoje zaslúbenie a vďaka vzdávajúc, podpieradlo na pamiatku panenského dobrodenia zanechala; že je tomu tak a nie inakšie, Juraj Pajer a Jakub Strabell, svätej púte tovariši, vlastnoručným podpisom dosvedčili.

Nemá tu byť vynechaný **Matej Karl, Čech z Místku**. Tomuto nejaká škodlivá vlhkosť najskôr hlavu obťažila, odtiaľ do pravej nohy sa presunula, spôsobila v nej veľkú opuchlinu; tu tiež nemajúc miesta, kožu z nej zvliekla, ošklivými vredmi a otvorenými ranami tiekla. Aby mohol Matej tak veľkú neresť od seba vyhnáť, o Celenskej Panne Márii začal rozmýšľať. Výborná iste myšlienka, ale manželka ho všetkými spôsobmi nahovára, aby si šaštínsku krajinu, Uhorské kráľovstvo vyvolil a miesto Máriazellu (v Rakúsku) do Šaštína sa vybral. „Vypovedz prosím,“ hovorí „aspoň jedenkrát Modlitbu Pána s Anjelským pozdravením na česť bolestnej tejto Matičky, ktorá všetkých k nej sa utiekajúcich pod tieňom svojich krídel prikrývať

neprestáva“ (S.Bern. Hom. 2. de laud B:V:M.) Uspokojí sa najlepšou radou, modlí sa, a v tom okamžiku bolesť zmizne, noha o osem dní od všetkej nepríležitosti bola vyslobodená; tak verná manželka bola príčinou zdravia poslušnému mužovi. Túto obzvláštnu milosť veľkej Matky Matej svedomím na svedectvo zložil, dvadsiateho štvrtého októbra jednému duchovnému vyjaval.

Pripomenutý má byť tiež jedenástkočný **syn Tomáš Mateja Mauric a Juliany Lechovec z Rakúska**. Ten, ako sa obyčajne stáva, hral sa so seberovnými deťmi, potom sa do otcovského domu navrátil; v krátkom čase, kde bol koniec veselosti tam začala žalosť: chlapec znenazdajky, nikto nevie prečo, začal cítiť v nohách veľkú bolesť, ktorá sa rýchle rozmohla, že ani nemohol pokročiť. Preto hneď felčiarovi, aby mu pomáhal, bol odovzdaný. Ten usilovne známe lieky prikladal, desať kostičiek z pravej nohy vybral, však predsa sa neuzdravuje; áno, tak ďaleko ukrutný neuh sa vzdával, že chlapec po zemi sa musel plaziť. Teda starostlivá matka, hľadá nové prostriedky, no bez úspechu. Nevie, kam by sa mala obrátiť (keď ju už omrzela dlhotrvajúca bieda, lebo už panovala dva roky) dokonca nič nenachádza, hoc sa trápi a mysl svojou točí sem aj tam, odkiaľ by niečo mohla dúfať. Vtedy jej suseda najspasiteľnejšou radou ju napomína, aby chudáka svojho syna blahoslavenej šaštínskej Matičke zasľúbila, ona veľmi rada urobila, to čo bolo poradené, a rýchlo dosiahla, čo bolo žiadané. Lebo hneď chlapec sa začal mať lepšie a v krátkom čase mohol náležite kráčať. Čo dvadsiateho šiesteho októbra matka pod obťažiením svedomia jednému z našich vyjavila a Ján Drobilič tridsaťdeväťročný s Annou Wlašič tridsaťpäťročnou z Lechovic, potvrdili.

NASLEDUJE ROK PÁNA TISÍCI SEDEMSTÝ TRIDSIATY PIATY

KAPITOLA PRVÁ

Niektorých vyslobodzuje od nastávajúcej smrti, iní, za mŕtvych pokladaní, sú mariánskou pomocou zachránení

Len poďte, už už umierajúci a budete živí, lebo skrz Máriu budú rozmnožené vaše dni a pridané vám budú roky života. (Prís 9,11)

Jána Mikulu zo Stupavy, neviem pre akú ukrutnú nemoc, do posledného nebezpečenstva života bol uvedený. A preto sa ponáhl'al, viac mŕtvy ako živý, aby bol spasený. Sviatosti cirkevné prijal a, ako náleží, na večnú cestu sa pripravil. Objavuje sa na ňom smrteľný pot, smutne znejúce tiahne sa vzdychanie, údy sú zbavené sily, ústa farby, prirodzená teplota temer celé telo okrem prstov zanechala, smrť nastupovala hotová prísne sa zaplietť svojím osídlom; slovom : žiadna nádej dlhšieho živobytia nezostávala. Pozerá sa na to prístojaca žalostivá manželka s mnohými dietkami, muža svojho a svoj osud ľutujúc, to jediné slzami a vzdychaním žiadajúc, aby jej manžel nebol zbavený života. Medzitým prítomní zarmútenú ženu mnohými slovami nahovárajú: ak chce mať svojho manžela zdravého, aby ho zaslúbila Matičke šaštínskej. Ona najprv začala pochybovať o milostiach obdržaných mariánskou pomocou, ale hneď nádejou a vierou posilnená, spolu s dietkami vyšla z izby a do tajnej izby vojdúc, padla na kolená, tu tvár, oči a ruky pozdvihla k nebu, veľkou horlivosťou vzývala Matičku bolesti, orodujúc za zdravie a svojho manžela porúča pod jej ochranu, čo keď urobila, vrátila sa k umierajúcemu. Ajhľa, vid' zázrak! Nemoc, mariánskym povolaním skrotenú a muža sa uzdravujúceho, veľmi šťastná uvidela. Túto vznešenú zásluhu láskavej Matičky bohabojní manželia vyrozprávali, keď dvadsiateho apríla na preukázanie vd'ačnosti prišli do Šaštína a všetko to oznámili.

Podobná láskavosť najdobrotivejšej Matičky bola udelená jednoročnej **dcéruške manželov Adama Figuli a Alžbety z Bolešova, neďaleko Trenčína**. Túto poranenú do spánkov koňom v židovine, opustili hneď všetky prejavy života. Pribehla tam nešťastná matka, dieťa zo zeme vyzdvihujúc, ale už sa domnievala, že je mŕtve. Vtedy zbavenú hlasu, medzi ustavičným vzdychaním vydáva bolesť a vylieva slzy. „Ach, beda!“ hovorí, „závistlivá smrť, na skazu môjho pokladu sa príliš ponáhl'a! Či na toto som najmilejšiu dcérušku obviňala a veľkou starostlivosťou chovala?“ Ó, nešťastný rod! Lebo toto jediné meno ti pozostalo, zahynul si. Nie, nie je tomu tak; nie je ukrátená Božia ruka, ktorá od nás chce všetko cez Máriu a preto, nech po pravde tomu tak je, že nemluvniatko tvoje vypustilo dušičku, obráť sa k bolestnej šaštínskej Matičke, ona sama všetko môže, ona ju navráti. Nemešká Alžbeta; po kvílení sa zaväzuje sľubom a hneď dievčatko ožíva, zmysly sa vracajú. To dvadsiateho piateho apríla, šťastného dieťaťa matka, tridsaťšesťročná, položiac svoje svedomie za svedka, jednému nášmu vysvetlila.

Peter Balby z Prešporku, súc, vo všetkých údoch stažený, do posledného nebezpečenstva života uvedený, už v ňom nebolo ani hlasu, ani citlivosti, ani slovom, ani žiadnym znamením nemohol oznámiť svoju bolesť. Úprimná a verná manželka hojne oplývajúca slzami z blízka na to smutne sa pozerala a nemajúc

ľudskej pomoci ani rady, ustavičným vzdychaním k Ľ3olestnej našej Matičke sa utieka, za vyslobodenie z nebezpečenstva milého svojho manžela oroduje a sľubom sa zaväzuje. Pohnulo toto Mariánske srdce, lebo hneď sila nemoci sa tratí, nemocný sa pomaly uzdravuje, žily sa rozťahujú a v krátkom čase, pomocou najdobrotivejšej Miatky nadobúda dokonalé zdravie; tento svojej Ochránkyni vzdávajúc slávne vďaky, žiadal, aby boli slúžené dve svaté omše. Obzvláštné toto dobrodenie dvadsiatehoôsmeho apríla nielen sám dobrým svedomím urobil známym, ale, aj svedectvom Anny Márie Pryncpochelin Prešpurskej potvrdil.

Synáček Kataríny Ajzlerin, moraváčky z Wytonic, podobným nebezpečenstvom bol zachvátený. Do Šaštína on s matkou dovezený, náhle spadol z vozu kde bol tak kolom stlačený, že bol zbavený všetkých zmyslov, zdal sa byť viac mŕtvy ako živý. Vtedy príliš zarmútená matka nechajúc zbytočné kvílenie, kde chlapca len vínom umyla, obrátila sa k šaštínskej Blahoslavenej, ktorá bola príčina jej svätej cesty, a srdečnými vzdychmy, horlivými modlitbami milé svoje dieťa poručila. Vypočula dobrotivá Pani vernú svoju ctiteľku, ani nedopustila, aby cesta pre ňu konaná bola škodlivá, ale za odplatu svätej púte dieťa obdarila náležitým zdravým. To ono zreteľne preukázalo, keď okolo Mariánskej kaple veselo behalo, ako to svojimi očami videli : dvojctihodný pán farár Lantčuský a jej spolupútničky Magdaléna Krepelová, Eva Zukatová, obyvateľky Wetonické. Celý ten príbeh jednomu z našich ôsmeho mája matka verne vyrozprávala. Nemôže byť zbavená mzdy práca, ktorá je na česť Márie urobená.

Ale Michal Bozer z Pešti z Predmestia, po dlhých nepríležitostiach začal sa stretať s posledným nešťastím. Po tri mesiace najostrejšia bolesť ho trápila, k čomu chudoba pridala väčšiu biedu, však ale posledná potrebnosť ostatný pozostalý peniaz na lieky vynaložiť prinútila. Život je tak milá vec, tak sa bránime smrti, ale všetko to k najmenšej platnosti nechcelo byť; preto zúfajúc v uzdravenie tela, aby dušu svoju zaopatril, sviatosti urnierajúdch žiadal aj prijal a posledný žalostivý dych očakáva. Keď takto Michal zo sveta sa chystá vykročiť, páter Symon Reiser z nášho rádu, ktorý ho k večnosti pripravoval, niekoľko kvapiek oleja z Mariánskej lampy podáva chorému, on ožíva; počúva: tento nahovára, aby sľub vo svojom srdci najdobrotivejšej Matičke povzbudil. Ajhľ'a! Skutok Márie k životu (Prís 10,16) mdloba od človeka ustupuje, zmyslov sila sa navracia a celé zdravie nasleduje. Tomuto svedectvo písmom vydal menovaný páter z Pešti deviateho augusta.

Manželke Anne Antonína Fogl z Letovic, najdobrotivejšia Matka bola krvnou žilou života. Ukrutná a nebezpečenstva plná nemoc ženu porazila a po dva mesiace tak prudko sužovala, že sa nedúfalo v ďalšie živobytie, áno všetci súdili, žeby svoje lôžko musela premieť za hrob. A preto nemohúc telu, aby sa pomohlo duši, sviatosťami cirkevnými zaopatrit' na cestu všetkého tela vchádzajúce. Veľké toto spoluutrpenie všetkýrn spôsobilo, obzvlášť duchovnému otcovi, ktorý výbornou láskou pohnutý, Matičku Šaštínsku, ku ktorej pohnutý výbornou láskou, Saštínsku Matičku, ku ktorej bol umierajúci zaslúbený, mlčky a horlivo orodoval, aby Anne život ráčila predĺžiť. Vypočutá bola; taká veľká je moc kresťanskej lásky! Príjemná bola spravodlivého modlitba, chorá z posledného nebezpečenstva bola vytrhnutá, ktorá posilnená vo svojom zdraví, aby to, čo na miesto jej zaslúbené bolo vyplnené, tretieho septembra k Mariánskemu príbytku pristúpila, za vďačnosť maľovanú tabuľku obetujúc, milosť jej udelenú svojim dobrým svedomím dosvedčila a

vyrozprávala sakristiánom svätého miesta. Pani, opravdive ťa svätý Bernard nazýva: smrtní Zrušiteľkou a Života Napraviteľkou. (Horn.3.de laud.B.V.)

KAPITOLA DRUHÁ

Niektorím pomáha v ťažkých a zúfalých chorobách

Pomáha Mária tým, čo ju prosia (Múd 6,14), aby im bola milostivá. Tohoto bola žiadostivá **Mária, manželka istého rábskeho organistu** ktorá bola dlhotrvajúcou nemocou minulého roku unavená. V spánku sa tejto matróny Panna v šaštínskom obraze predstavila. Ó, noc nad posledné svetlo šťastnejšia Spanie síce obrazom smrti sa nazýva, však ale tu života a zdravia bola príležitosť; lebo ako sa prebudila, veľkou žiadosťou bola zapálená, aby mohla sa dozvedieť, kde ten svätý obraz s milosťami a zázrakmi sa skvel: keď takto dosť dlhý čas rozmýšľala, náhodou jej manžel v Prešporku kúpil obraz svätej našej Bolestnej Matičky, keď ho nemocná ukázaný uvidela hovorí: „Dobre je, taký som ja obraz, takú tvár, túto zázračnú Matičku som uvidela. A čo teda očakáva? Tebe najdobrotivejšia Matka, ktorú som predtým videla, a u ktorej by som mala zdravie vyhľadávať; tebe hovorím, sľubom sa zaväzujem, vopred prosím o predošlé zdravie.“ To vypovedala a uzdravená bola. To manžel šťastnej matróny oznámil jednému z našich v mesiaci február. Túto Paniu často vidia tí, ktorí ju milujú (Múd 6,15).

Došiel tiež k našej Lekárke **pán Ferdinand Ratbauer, skalický obyvateľ**, ktorého ukrutná nemoc tak zmorila, že ani ľudskou radou, ani umením, ani opatnosťou, ani inými rozličnými prostriedkami nemohol sa jej zbaviť; všetci nad navrátením jeho zdravia zúfali. Vtedy on, ktorý mnohokrát iných uzdravil, sám zdravie potreboval, vidiac, že by sa približovala smrť, na Matičku šaštínsku sa odvolal, ktorej láskavosť učeným sľubom tak si zaslúžil, že s jej milostivým zvolením z nebezpečenstva bol vyslobodený, predĺženie života si zaslúžil. Ihneď, aby za tak veľké dobrodenie poďakovanie urobil, najdobrotivejšiu Ochrankyňu uctil a povinnosť svoju, vykonajúc milosti svedectvo, vydal sedemnásteho marca.

Ludvik synáček urodzeného pána Krištota Festetič, štvoročný, bol obťažný príliš ťažkou nemocou, do veľkého zarmútenia svojich rodičov uviedol, najmä keď najväčšou starostlivosťou vyhľadávané prostriedky nič neosožili. Pobožná teda matka, vidiac, že by ani po najlepšom usilovaní žiadaný výsledok nenasledoval, aby v synovi svojom čiastku svojho života nestratila, k zázračnej našej Matičke sa utieka, snažne orodujúc: „Tebe“, hovorí, „Kráľovná milostivá, ako milého, tak nešťastného syna môjho zasľubujem a ponížené prosím, aby si ho zachránil ráčila.“ Mária ho zachránila a zdravého navrátila. Milosť túto veľkou Pa-ňou udelenú, bohabojná matka, keď zdravého svojho synáčka Rodičke Božej predstavila, dvadsiateho piateho marca zjavila.

Nevinnému nevinu. Poldruharočnú **dcérušku Jána Šomody a Terézie Rác** nerest ovládla plná nebezpečenstva. Rodičia milému svojmu dieťaťu prirodzenými prostriedkami pomôcť sa usilujú; však vidiac, že by táto nemoc tupila, príhovor našej zázračnej Matičky poníženou modlitbou žiadajú, jej v nebezpečenstve postavenú obetujú; toto ich pobožné vzývanie pohlo k milosrdenstvu Matičku pekného milovania, keď nemocnú dobrým zdravím obdarila a posilnila. Potom v mariánskom príbytku ôsmeho apríla pobožní rodičia poďakovanie vzdávajúc, vec, ako sa stala, oznámili.

Pán Ondrej Klozer z Puklsdorfu, v Arcikniežatstve rakúskom v Obecnom úrade zamestnaný, premožený príliš ťažkou nemocou (ktorú každodenná zimnica bola posilňovala). Nmôžuc teda niečo užitočnejšieho nájsť, čím by sa od nastávajúcej smrti vyslobodiť mohol, šťastínsku Matku bolesti na pomoc vzýval, ktorú si urobeným sľubom tak sebe naklonil, že od nej tým najlepším zdravím bol obdarený. Toto pätnásteho apríla, slávne vďaka vzdávajúc, milosti zaslúbeným strieborným darom vernosť urobil.

Iný tiež z menovaného Arcikniežatstva **Melichar Laner zo Symbrunu**, ostrou a zdĺhavou chorobou bol trápený. Keď ale nechcel umrieť a tak biedne byť živým mu bolo ľúto, svoju myseľ točil na všetky strany a prostriedok proti dlhotrvajúcemu zlu vyhľadával, však ale žiadny nenachádzal. Matičku šťastínsku horlivo vzýval, jej sväté miesto zaslúbil navštíviť, a tak zo smutnej svojej choroby zdravý vyšiel. To vymaľovanou tabuľkou najdobrotivejšej Matičke obetovanou dvadsiateho prvého mája dosvedčil.

Katarínu Horvát zo Štvrtku príliš ťažká choroba prinútila na lôžko. Najlepšiu nádej v šťastínsku Božiu Rodičku skladala. Pomocou Matičky dobrou nádejou silu myslí a tela občerstvila a pobožná žena náležité zdravie obdržala. Ona, aby za tak veľké dobrodenie vďačná bola, dvadsiateho prvého apríla na mariánsku česť dala slúžiť svätú omšu.

Omnoho do väčšieho nebezpečenstva života bola uvedená **Mária Švarcin, Rakúšanka, z obce Sturemsdorf**, sedemnásťročná, lebo pol roka už bez všetkej nádeje na uzdravenie vo veľkej mdlobe ležala. Na odvrátenie toho neduhu prostriedky mnohých liekov užívala, ale tie neboli nič platné. Mária, ak chceš byť živou, musíš inou cestou pokračovať: Šaštínska Pani je cesta života, cez túto prídeš tam, kam túžiš. Hneď teda sľubom k bolestnej Matičke sa zaväzuje a od tej chvíle sa má lepšie; začala nadobúdať silu, až dokonalé zdravie dosiahla. To dvadsiateho ôsmeho apríla dobrým svojim svedomím sakristiánom svätého miesta oznámila a maľovaným obrazom upevnila.

Ján Watert zo Stráží, samou starobou zamdleného (mal sedemdesiat rokov) popadla ukrutná nemoc a sužovala ho biedne šesť týždňov. Sotva vstaneš, milý obávam sa, že musíš premeniť lôžko za hrob, ak mariánskou rukou nebudeš chránený: toto pochopil nemocný, preto sa zaviazal sľubom blahoslavenej našej. Ona, nad takým záväzkom sa zľutovala a biedneho od všetkej núdze oslobodila. On zvláštnym mariánskym darom oslobodený, pred jej milostiplný obraz sa ustanovil, urobil poďakovanie, celý ten prípad, ako mal na svedomí oznámil a svedomím Adama aj Michala Wattert potvrdil tridsiateho apríla.

Adam Kyrály z Kúrtu, rovnako ťažkou nemocou trpel po celý jeden rok. Aby sa jej zbavil, nejeden prostriedok používal, ale nič to nepomáhalo, až keď si naklonil sľubom šťastínsku Lekárku, hneď všetku nerest vyhnal a milosť so svojou manželkou Máriou štrnásteho mája s plnou vierou oznámil.

Anny Kataríny Prumovskej, Moraváčky, bieda trvala ešte dlhšie lebo ju žalosťná mdloba prenasledovala pol druhého roka. Keď teda ani koniec zlosti, ani nijakú úľavu nemohla dosiahnuť; neduživosťami tela zakalenú myseľ k šťastínskej Matičke pozdvihla, prisľúbila jej púť, horlivo orodujúc, aby neustálu dlhotrvajúcu biedu odvrátila a láskavo ráčila prepožičať zdravie. Anna šestnásteho mája milostivý obraz navštívila a milosť dobrým svedomím oznámila a zaslúbeným obrazom potvrdila.

Sedemročná dcéra Mateja Wicer vyše roka stonala, medzitým štyri mesiace vo dne aj v noci z nej ustavične tiekla krv. Starostlivého otca toto trápilo, aby ona s krvou dušu nevyliala, a preto s veľkou starostlivosťou zhládaval lieky, ale tie nič neosožili. Až ju naposledy k štedrej Uzdraviteľke šaštínskej zaslúbili, ktorá jej zastavila krv a žiadaným zdravím obdarila. To pobožný otec šťastnej dcéry, ako mal na svedomí, tak vyznal dvadsiateho prvého mája, zaslúbený obraz premocnej Lekárke obetujúc.

Čo starému, to i mladej **dievčine, menom Terézii, dcére Justíny Prokssyn**, naša Matička, ráčila prepožičať. Táto v rozkvetе svojho veku bola navštívená prudkou nemocou, takmer celá uvädla; sotva ju pobožná matka k šaštínskej Lekárke zaslúbila, hneď sa začala mať lepšie, až sa dokonale uzdravila. Toto výborné dobrodenie najdobrotivejšej Panny matka šťastnej dcéry jedenásteho mája jednému z našich vysvetlila a na mariánsku česť dala slúžiť svätú omšu.

Podobná, bola bieda **Mateja Wlach z Kojníc**, šesťdesiat ročného, odtiaľ pochádzajúceho. Keď istý nešťachetný človek podpálil jeho stodolu, tak hoil veľký strach, z čoho tak ukrutná nemoc nasledovala, že štrnásť týždňov nemohol vstať z lôžka. Tak dlhou mdlobou obťažovaný, k zázračnej našej sa obrátil, sľubom jednej púte na sväté miesto sa zaviazal; čo pre svoju chorobu nemohol hneď vykonať. Pretože veľmi túžil po uzdravení, požiadal iného miesto seba, aby za neho k bolestnej Matke putoval. Ó, z neba daná rada! Ó, verný sľubovateľ, ide teda zdravý za nezdravého. Keď sa teda tento domov navrátil, Matej už všetkého neduhu bol zbavený. Nežiada táto Pani nemožné veci, nielen to pozoruje, ako mnoho preukazuješ, ale tiež, ako mnoho si chcel, keby si to mohol urobiť. Toto tak ako je prednesené, Matej s manželkou svojou Annou Máriou verne dvanásteho mája pripomenul a zaslúbený obraz blahoslavenej Matke obetoval.

Vznešená tiež bola Matičky bolesti priazeň nad **synáčikom jeho Excelencie pána grófa Leopolda Nádaždy**. Tento napadnutý náramne prudkou chorobou, spôsobil veľký žiaľ osvieteným svojim rodičom. Žalostivá mdloba všetky jeho údy, ktoré ešte neupevnil vek, tak obklúčila, že ušľachtilé telo zbavila všetkej krásy. Príliš smutné toto divadlo sa zdalo jej Excelencii pani matke a tým viac, že ľudskou pomocou premilému svojmu pokladu v tak hroznej nemoci žiadnu úľavu nemôže priniesť. Preto najpobožnejšia matróna tam obrátila svoju myseľ bez všetkého meškania, tam ju niesla pobožnosť, totiž k Márii v šaštínskom obraze, zvelebenom zázrakmi a vtedy urobila sľub. Vypočula Pani svoju vernú ctiteľku a osvieteného synáčka z choroby a ju potom zo zármutku vyslobodila. Grófká, ktorá, aby za tak veľké dobrodenie sa odvdáčila, dvadsiateho štvrtého mája strieborný ohraz svojho syna odoslala do Šaštína po Dominikovi Ots.

Zuzanu Wačičku, Moravanku zo Suchej Lhoty, prudkou nemocou pätnásť týždňov sužovanú, opuchlina v celom tele postihla; táto ťažkosť sa zo dňa na deň rozmáhala, tak ďaleko postúpila, že domáci na jej uzdravenie mali malú nádej. Áno, každý sa domnieval, že v krátkom čase sa s nimi bude musieť rozlúčiť. Ale tomu sa nepoddala Zuzana: lebo jej srdce bilo, majúť dúfanie v Pánovi (Dan 13,35). A preto berie za prostredníčku Máriu, sľubom Matičku bolesti si nakláňa a vypočutá bola podľa svojej nádeje, lebo opuchlina pomaly sa trátila, až dokonale zostala zdravá. To prvého júna, štyridsaťročná čistým svojím svedorním urobila známym a potvrdila svedectvom Juraja Burger.

Manželka Jozefa Daniela Mertinger, tiež veľmi trpela. Sedem týždňov ťažkou nemocou postihnutá v celom tele nemohla sa postaviť zo svojho lôžka. Medzitým rozličnými prostriedkami, voči zlu sa usiluje brojiť, ale vidiac, že by víťazstvo stálo pri nemoci, radu premieňa, k blahoslavenej šaštínskej Panne sa zaslúbuje a žiadané zdravie dostáva. Toto, keď dvanásteho júna na poďakovanie svätú omšu dala slúžiť, verným zjavila.

Ján Khup, Moravák, tesársky remeselník, zdravie svoje zázračnej našej Matičke pripisuje. Šesť týždňov prudkou chorobou trýznený v posteli strávil, lieky vôbec nepomáhali, preto odvrhol pozemské prostriedky, dúfal v pomoc Panny Márie šaštínskej a zaslúbil milostivému obrazu putovať. Ona bez meškania udelila mu predchádzajúce zdravie. To on, vzdávajúc vďaky, v júli vyložil s dobrým svojím svedomím.

Počet týchto rozmnožil **Felix, syn ostrovského sládka Lazackého a Barbory z Moravy**. Sotva chlapec prežil jeden rok, už z Felixa, to jest zo šťastného, osem týždňov panujúca búrlivá nerest' nešťastného urobila; lekárom a felčiarom ho odovzdali, oni s veľkou starostlivosťou podľa svojho vedomia sa snažili pomáhať, ale vídiac, že by ich usilovanie bolo zbytočné, starostlivým rodičom oznámili, ako svoj nedostatok, aby žiadnu nádej na uzdravenie nemali. Tak smutným posolstvom prestrašení rodičia rozhodli sa vyhľadávať pomoc z neba a aj hneď sľubom Matičke sa zaviazali, že sedem piatkov mariánsku korunku budú hovoriť a horlivo orodujúc, aby šťastného svojim menom aj skutočne takýmto urobiť ráčila. Pohlo toto mariánske srdce, keď dieťaťu sa navrátilo predošlé zdravie a rodičom urobila zadosť. To Barbora, majúca tridsaťosem rokov, ôsmeho júla, svoje svedomie na to staviac, vyznala a svätú omšu na poďakovanie dala slúžiť.

Temer podobný stav mal **syn Jána Málika z Malženíc**, šestnásťročný, ktorého príliš ťažká nemoc tak zmorila, že päť týždňov zamdlený v posteli bol prinútený ležať. Rodičia síce zhľadávaním rozličných prostriedkov urobili svoju povinnosť, ale k predošlému zdraviu nemohli byť nápomocní. Odvrhnúc teda zbytočné lieky, po urobenom sľube zázračnú našu usilovne prosia, aby ona nešťastnému neduhu koniec ráčila spôsobiť. Nemeškala Matička milosrdenstva sebe zaslúbeného potešiť a mládenca k najlepšiemu zdraviu navrátila, ktorý, aby za tak veľké panenskej dobročinnosti ukázal sa vďačným, dvadsiateho štvrtého júla spolu so svojou matkou navštívil najdobrotivejšiu Lekárku, a vykonajúc horlivo svoju pobožnosť, urobil vernosť za milosti mu udelené.

Vznešené je to, čo nasleduje. **Anna Mária Walterin**, dievčina v desiatom roku, ukrutnou nemocou postihnutá, upadla do posledného nebezpečenstva života a už bola zbavená životných prejavov. Všetky jej údy prechádzal už smrteľný mráz, leží bez hlasu, bez pohybu, bez citu, slovom veľmi podobná mŕtvej. Síce žije, ale sama nevie o živote. Niektorí, ktorých sa táto vec bližšie dotýkala, ju v tom nenechali, lebo ju Matičke šaštínskej zaslúbili aj hneď bez meškania blahoslavená Pani, smrť zadržala a dcéra smrti hneď dajúc znamenie života, v krátkom čase dokonalé zdravie nadobudla. To Margareta Blasskyn Nyklsspurská, stará matka dievčaťa, vyznajúc dvadsiateho šiesteho júla, zaslúbeným obrazom upevnila. Ó, silné milosrdenstvo Rodičky Božej!(Múd 10)

Od Božej Matky svoj život zachránený vďačne uznáva **Ján Wabel z Hamburgu**. Tomuto Päťdesiatštyrochročnému mužovi, ukrutná nerest' päť týždňov z postele nedopustila stať. Opatrná rada lekárov ustanovila, aké by mal užívať

prostriedky. Hoci to chorý robí, zostáva taký ako predtým. Ako sa však šťastinskej Lekárke zaviazal sľubom, hneď od nej istejšie lieky dosiahol a bol uzdravený. Milosť sebe udelenú pobožný muž štvrtého augusta vyznal.

Synčekovi Baltazara Pullan a Kataríny z Tyrenkrutu dobrotivá Matička láskavou sa preukázala. Chlapec sotva rok svojho života naplnil, tajnou nemocou bol napadnutý. Aby ho čoskoro smrť neukradla., blahoslavenej Božej Rodičke oddaní rodičia, Zázračnej našej ho a ona obetovanému maličkému predošlým zdravím sa odplatila, bohabojní rodičia sedemnásteho augusta, vykonávajúc poďakovanie, verne oznámili.

Katarína Magelin z Hamburgu trpela zdĺhavú chorobu, lebo celý rok bola veľkou mdlobou obťažaná, z postele nevstávala a po dlhotrvajúcom neduhu sa zdalo, že sa smrť blíži. No vtedy si nezdravá urobeným sľubom predošlé zdravie kúpila od Matičky bolesti. To sama dvadsaťšesťročná, štvrtého septembra, dobrým svojím svedomím vyzroprávala a sľúbeným obrazom potvrdila.

Podobný bol osud, hoci nie tak zdĺhavý, **Jána, syna Mateja Scheror a Anny Márie z Banskej Bystrice**. Ten ešte nemal ani tri roky, keď padol do nemoci plnej nebezpečenstva, celý mesiac bol v nej, hoci lieky užíval, no bez úspechu. Pretože úzkostliví rodičia nemohli na ľudskú pomoc zložiť nádej, nebeskú začali vyhľadávať, a preto sa obrátili na šťastinsku Lekárku a jeho nemocného s veľkou dôverou obetovali. A hľa! Dobré sa nimi stalo (Múd 2,6), chlapec dokonalé zdravie dosiahol. Tak šťastným vyslobodením potešená matka, dvadsiateho siedmeho septembra milosť najlepším svojím svedomím vyjaviť a na budúcu pamiatku obraz zanechala.

Mária Alžbeta Peinerin z Cycersdorfu, tiež bola účastná panenskej milosti. Mala štyridsaťsedem rokov, keď ju ukrutná nerest zbavila všetkej sily a na nešťastné lôžko hodila. Ona, aby sa z tej biedy mohla vyslobodiť, ľudskú pomoc vyhľadávala, lieky domácou rukou pripravené užívala, ale žiadne lieky nepomáhali; keď dva mesiace už, vo svojej biede smutne vzdychala, až vtedy zanechajúc ľudské prostriedky, pozdvihla myseľ a ruky k Zázračnej našej, ktorej obraz mala položený pred očami: „Matička,“ hovorí, „najláskavejšia, hoc od milostiplného tvojho trónu, kde tvoje dary rozdávaš, som vzdialená, však úmyslom o tebe rozjímam, k tebe vrúcnou náchylnosťou sa utiekam, vzhliadni na služobnicu tvoju, dávnou chorobou postihnutú. Hľa, čokoľvek som a mám, všetko jo tvoje“. Vzhliadla milostivo Rodička Božia na svoju vernú ctiteľku, ktorá hneď sa začala mať lepšie. Aby teda tak vznešenej dobročinnosti nebola nevďačná, najdobrotivejšiu svoju Lekárku osemnásteho októbra úprimne pozdravila a celý ten príbeh, svedomie na svedectvo zloziac, jednému z našich vysvetlila. Ak chceš byť milovaný, miluj (Senec.Epist.9).

Dve ešte milosti, čo boli v minulom roku udelené, až v tomto priši na známosť. Prvá **Jeho Excelenciu Pána Jána Háwor, jeho Milosti Cisárskej a Kráľovskej generála Uhorského regimentu jazdeckého Obrsta** v talianskej krajine zachvátila nemoc plná posledného nebezpečenstva. Povolani boli traja lekári, aby v tom veľkom nešťastí prispeli na pomoc, radu nad ním držali a povinnosť svoju náležite vykonávali, však ale vidiac svoje zbytočné usilovanie, smutný ortieľ nad ním vypovedali, nezdravý nie viac ako jednu noc bude žiť, áno, sotva tak dlho život jeho predĺžiť mohli. On tiež sám po tomto, ukrutnom vypovedanom viac nedúfal. Temnota oči prikrýva, prsiami ťažko vzdychá, tvár smrteľná bledosť pokrýva, ustupujú zmysly a posledná mdloba vo všetkých údoch sa rozmáha, slovom, duch

sa zdá byť na jazyku: v tak žalostivom stave veľký, veľkej Uhorskej Panej ctiteľ, miesto zúfalosti nádej v sebe povzbudzuje, k Zázračnej našej, ktorú častokrát synovskou poslušnosťou uctil a na jej predivných účinkoch svojimi očami vidiac, nie jedenkrát sa čudoval, celým srdcom obrátený, najhorlivejšou dôvernosťou začal orodovať: „Ó“, hovorí, „najmilostivejšia Pani, v teba dúfajúc, prosím, nech nie som zahanbený, hľa, potlačila ma moja bolesť a na nič sú obrátené moje údy (Jób 16,8), buď, ponížene žiadam, spasením hynúcim, zastav, zastav, pre najmilejšieho tvojho Syna ťa prosím, život utekajúci odo mňa, vďačného tvojho ctiteľa. Sľubujem, že budem štedrý pri výstavbe tvojho šťastinskeho chrámu.“ A hľa! Ktože by sa domnieval, ako mocné a príjemné bolo toto vzývanie bolestnej Matičky? Keď sa rozsvietil nasledujúci deň, zanechajúc smrteľné lôžko, vstal zdravý, lekári sa veľmi zľakli. Príbuzní sa veľmi zľakli. On však verne pamätal sa svoj sľub a keď sa vrátil do svojej vlasti, hneď listom šestnásteho septembra zo Senice celý ten príbeh nášmu šťastinskému predstavenému oznámil a sľúbené peniaze vďačne odoslal. Potom, navštíviac mariánsky príbytok, najmilostivejšej svojej Lekárke veľkou horlivosťou urobil poďakovanie. O, Pani, Ty nádej starostlivo mysliacich, silu telám privádzaš (Hor.Oda 21)

Druhej milosti bol vďačný Ondrej Ssery, semetický farár z Ostrovu Čalótes, podobne navštívený ťažkou chorobou. Dost' dlhý čas bol nútený trpieť touto biedou, ľudskou pomocou nepremožiteľnou. Áno, stalo sa, že štvrtého októbra neobyčajne ukrutná nerest' ho začala sužovať. Vtedy bohabojný muž, unavený svojou chorobou, našu zázračnú Matičku vzýval, sľubom sa zaviazal, orodujúc, aby ho ona premocnou svojou pomocou obdarila žiadaným zdravím. Obdarila; on tiež za vznešenú priazeň Matičky Božej deviateho novembra odovzdal slávne vďaky, sľúbený obraz obetoval a milosť sebe udelenú napísal vlastnou rukou. Zaiste Mária je „drevo života tým, ktorí by ho dosiahli“ (Prís 3,8). Nie síce rukami, ale vierou a náchylnosťou.

KAPITOLA TREZIA

Istej osobe Matička Bolesti udeľuje rozum.

Isté knieža povedalo, že nad rozum nič Boh človeku nedal božskejšieho (Cic.3). Ale, ach smutný osud! Tohto najvznešenejšieho Božieho daru **Magdalénu Helik Woržechovskú**, neviem aká ukrutná príhoda, alebo nešťastná príčina úplne zbavila. Hľa, človek bez človeka! Všetci mali nad úbohousúciť, áno, pokrvní priatelia a jej úprimní susedia snažne sa usilovali pomáhať. V dome sa nedokázala zdržiavať (zdal sa jej úzkym pre jej bláznivosť), sem a tam blúdila, vo dne v noci nemajúc žiadneho odpočinku. Asi tri týždne v tak biednom stave sebe a človeku nepodobná strávila; keď najdobrotivejší Boh mračná napadnutého rozumu trochu zahnal a nejaký priestor jej požičal. Vtedy Magdaléna, aby tak drahý čas nestratila, padnúc na kolená, obidve ruky k nebu pozdvihla, a zázračnú našu Matičku horlivo prosila, aby ona nedopustila, znovu tak tvrdej slúžiť služobníci, preto, aby prispela svojim materským milosrdenstvom v ňu dúfajúcim, sľub tiež urobila, navštíviť jej svätý príbytok. Vypočutá bola podľa svojej dôvernosti a od toho času mariánskou pomocou od všetkého nedostatku rozumu bola vyslobodená. Toto ona, vzdávajúc slávne vďaky Najdobrotivejšej Panne, obťažujúc svoje svedomie, jednému z našich prvého septembra pripomenula a že by tomu tak bolo, jej matka s jej spolupútničkou svätej púte dosvedčila.

KAPITOLA ŠTVRTÁ

Uzdravuje porazených.

Ó, najdobrotivejšia Matička, zmilúvaš sa nad všetkými, lebo môžeš všetko (Múd 2,24). Bola práve slávnosť Vzkriesenia nášho Spasiteľa, neviem čo smutného, alebo ukrutného **manželku Mateja Satmáry z Košolnej** náramne zarmútilo. Muž príjemnými slovami usiloval sa ju obveseliť, tiež príbuzní a iní úprimní nahovárajú, aby zbytočné premýšľanie zanechala. A myšlienky obťažujúce srdce vyhodila. Hľa, teraz celý svet radosťou oplýva, prečo ty sama duši svojej pridávaš zármutku? To iste ani Bohu, ani ľuďom nemôže byť príjemné, radšej teda sa uspokoj a buď veselá spolu s nami v Pánovi. Ako keby hluchej pieseň spievali, lebo ona svojím rozmýšľaním zapálená, ustavične len o tom rozjíma, čo ju prenasledovalo, až tak prišla ďaleko, že bola porazená, ústa strašným spôsobom späť stiahnuté, prestala hovoriť. Hľa, to je pre nič zbytočne sa trápiť! Vtedy nešťastná svoju myseľ otáča na všetky strany, starostlivo rozmýšľa, odkiaľ zohnať pomoc, odkiaľ by prostriedok svojmu žalostivému zlému mala žiadať. A hneď jej prišlo veľmi sladké rozpomenutie na Matičku bolesti a pretože tam vzdychaním, a náklonnosťou sa nesie, a takto vo svojom srdci hovorí: „Ak, premocná Pani, obdaruješ ma predchádzajúcim zdravím, v tvojom milostiplnom obraze ťa prítomná uctím a pozdravím, požičaj prosím, prepožičaj, žiadam.“ Prepožičala bezpochyby láskavá Pani, keď nasledujúci deň jej navrátila úplné zdravie. Takto to účastná milosti obzvlášťne poďakovanie vzdávajúc najdobrotivejšej Matičke, dvadsiateho piateho apríla náležite vyrozprávala. Ty buď múdry a skoro urob koniec trúchlivosti. (Hor. Oda 7)

Rehoľnícke Renáte Benkovič z Rádu svätej Kláry v Prešporku, slobodnej služobnici, na pravú stranu porazenú, ruky a nohy mala zbavené užívania. Hneď bol na radu povolaný lekár, povinnosť svoju veľkou starostlivosťou vykonal, ale choroba šesť mesiacov zotrvala nezmenená. Vtedy bohabojná panna, majúc od malička Boha za svojho pomocníka a viac si váziac nebeskú ako ľudskú pomoc, zázračnú našu Pannu sľubom si nakloňuje, poníženou modlitbou prosiac, aby ona svojej služobnici na pomoc prišla, lebo je všetkým ochotná pomôcť, na ďalšiu svätú službu ju zachránila. „Ak“, hovorí, „predchádzajúce zdravie obdržím, dňom a nocou budem prespevovať tvoje meno. (Ž 9,3)“. Vypočula Matka svoju vernú dcéru a urobila ju účastnou svojej žiadosti. Ona ihneď na veľké začudovanie iných kláštorných sestier, nohu a ruku náležite ako predtým mohla používať. Kto by bdel pre ňu, skoro bude bezpečným (Múd 6,16). Milosť túto panna Barbora Benči z Prešporku posledný deň septembra oznámila, sama potom kláštorná panna striebornou obetou láskavo poslanou svojej Lekárke potvrdila.

KAPITOLA PIATA

Zbavení od trápenia kameňa

Všetkými dobrými vecami skrz teba, Ó Pani, sme naplnení (Tob 12,3). **František, syn Mateja Pryl z Pešti**, bol od malička obťažovaný bolesťami, spôsobenými kameňom. V deviatom roku sa ho tento starodávny neduh tak zmocnil, že sa zdal byť v nebezpečenstve smrti a že prežíval voľké trápenie, dokazoval svojím smutným kvílením. Čo by tu mali robiť príliš smutní rodičia? Prostriedkami pomáhať? Pomáhali. Spolu s ním nariekať? To tiež nechýbalo, lebo videli bolesť

náramnú (Jób 2,13). Keď ju chceli odvrátiť, naposledy nebeskou radou na blahoslavenú našu Matičku sa odvolávali a jej po urobenom sľube biedneho syna poručili. Nebolo zbytočné poručenie, lebo šťastne lekárskou rukou bol vyrezaný kameň a chlapec bol mariánskou pomocou od smrti vytrhnutý. To štrnásteho septembra otec s uzdraveným synom vzdávajúc poďakovanie predniesol, štyri sväte omše na česť belostnej Matičky dal slúžiť a svedectvom Františka Sabo, pešťanského mešťana potvrdili. Pritom predložil aj ten nešťastný kameň v tvare malého vajca.

Podobná bieda dvojctihodného **pána Ladislava Krutoly, Semveckého farára**, tridsaťdva hodín bola ukrutným trápením. A čo bolo nešťastnejšie, nebolo človeka, ktorý by utíšil ukrutnú bolesť tela, ani ktorý by ho duchovným potešením mohol občerstviť. Dvojnásobnú biedu trpiac pobožný muž múdry, začal sa zaujímať o jediný liek, totiž šaštínsku Matičku bolesti vo svojom súžení horlivo vzýval: „Ó, Ochrana!“ hovorí, „ó, siadka moja krása!“ (Hor. Oda 2) Všetkých nemocných Útočiste, zmiluj sa, nad nehodným svojím služobníkom. Ak mi vyhovieš, ó, Pani, tvoj svätý pribytok navštívim, tam sa občerstvim najsvätejšími sviatosťami a povinnú česť a chválu tebe budem vzdávať.“ A hneď odstúpili bolesti a viac sa ani nevrátili. To on sám, keď piateho mája svojmu sľubu verne urobil zadosť, spísal svojou rukou a aby všetkým bolo známe, na väčšiu česť Božiu a Matičky svojim menom podpísal.

Rozina, manželka Antonína Hartvigh, z dediny Mušov na Morave, trpela šesť týždňov bolesťami od pieskového kamienka. Na odvrátenie medzitým prostriedky vyhľadávala, ale nenašla nič, čo by pomohlo. Ľudskou pomocou opovrhla ak mariánskej sa utiekala. A preto sa zaslubuje k bolestnej Matke, horlivo ju prosila, aby na jej prihovor mohla uvidieť koniec svojej ťažkej choroby. Videla ho, tak sa to páčilo blahoslavenej Panne. Táto pobožná osoba potom šiesteho septembra o celom tom príbehu, keď vďačne Rodičku Božiu uctievala, jedného z našich poučila.

KAPITOLA ŠIESTA

Odháňa pálenie bolesti žalúdka.

Uršul'a, jedenásťročná dcéra, Václava Filo a Alžbety z Dolnej Vsi na Morave, tri týždne sa trápila tak ukrutným pálením, že nielen zarmútených rodičov do veľkej starosti priviedla, ale aj príbuzných zarmútila. Preto všetkými spôsobmi podľa svojej možnosti sa snažili pomáhať, ale zbytočne. Preto nepochybne rodičia o lieky, o uzdravenie, áno, aj o život boli by zúfali, keby milosrdenstvo našej zázračnej Matičky k nádeji ich, žalostiacich, nebolo pozdvihlo, aby dcéru zaslúbili Panne Márii, ktorá ju hneď uzdravila. Za tak výbornú zásluhu láskavej Panny, aby rodičia povinné poďakovanie odovzdali, dvadsiateho druhého júna pred milostiplným obrazom svätú omšu dali slúžiť.

Lorenc Cach z Rakúska bol veľkou mdlobou v žalúdku svojom obťažovaný, štrnásť dní žiadnu potravu nemohol zadržať, áno, ak niečo zjedol, hneď to násilne s krvou von musel vyvrátiť. Prestrašilo toto príliš srdce jeho manželky a pretože nebezpečenstvom obklúčenému opatrne sa usilovali všetci pomáhať, v lekárňach vychválené byliny a iné lieky zhládávali. On ich užíva, ale nič mu neprospieva. Vtedy verná manželka menom Alžbeta, náramnou bolesťou plná, vylievajúc slzy, hovorí: Kam sa už mám obrátiť? Čo navariť alebo akým umením ťa zadržať pri

živote? Čokoľvek bolo možné, nič som nevynechala. Ale, nešťastná, nadarmo som pracovala! Ostáva ešte mariánska pomoc, tou len môžeš byť uzdravený, silne dúfam.“ Sľubom teda šťastínskej Panej sa zaväzuje a bez: meškania nad uzdraveným mužom sa raduje. To Alžbeta, tridsaťosemročná, štrnásteho augusta dobrým svojím svedomím oznámila a poďakovanie milostivej Matke vzdávajúc obetovaným obrazom potvrdila. Kto má lieky tejto Panej, tam žiadna nemoc nemôže spôsobiť smrť.

KAPITOLA SIEDMA

Pomáha skrčeným údom

Ich žiadosť spravodlivým bude daná (Prís 10,25). Viac, ako rok, túžila po zdraví **Marianna Rakussin z Levár**, okrem mnohých iných ťažkostí, trpela na nešťastné skrčené nohy. V tom zarmútenom osude rozličné prostriedky vyhl'adávala a prikladala ich, ale vytrvalý neduh žiadnym prirodzeným liekom sa zahnať ani premôcť nedal. Preto, aby svoje nohy od ochromenia vyslobodila, umienila si hľadať pomoc u pozhnannej Matičky šťastínskej; sľúbila tam vykonať púť. Po tomto učenom sľube ihneď cítila uľahčenie a keď dvakrát sväté miesto navštívila, to od Matičky Božej dostala, že odvtedy od bolesti a ochromenia bola uzdravená. Aby ostala večná pamiatka tohoto dobrodenia, osemnásteho februára celý ten príbeh vysvetliac, strieborné nohy na tabuľke najdobrotivejšej Matičke obetovala.

Sem tiež prináleží **dcéra Alžbeta pána Pavla Petrovič a manželky Evy**, triapolročná. Hneď začiatkom januára tomuto nevinnému dievčatku ľavá noha príliš veľkým opuchom sa začala zväčšovať a skoro potom krčiť. Odvtedy pohnutá starostlivá matka, aby niečo nebezpečnejšieho nenasledovalo, odovzdala ju felčiarovi. Rozličnými obkladmi sa snažil odohnať zlobu, napriek celej starostlivej práci nemohol urobiť. Nebola táto vec mlatke neznáma, preto ona mocnrjšie lieky v Zázračnej nešej hľadá, dcérušku svoju jej zasľubuje. Ihneď sa jej žily tak rotiahli, že dobre mohla stúpať. To pobožná pani devätnásteho marca verným vyrozprávaním zjavila a na vďačnosť striebornú nohu s maľovaným obrazom obetovala láskavej Panne.

Alžbeta, manželka Pavla Toth z Ujláku, na rukách a nohách skrčená a ochromená, ukrutné a nenapraviteľné bolesti niekoľko mesiacov musela znášať. Odvtedy úbohá žena ustavičným plačom, kvílením vylieváním slz všetkých to počujúcich a na to vidiacich povzbudzovala k poľutovaniu; preto domácou rukou pripravenými prostriedkami nemoc svoju sa odvrátiť usilovala, ale ona zakorenená týmto spôsobom nemohla byť porazená. Takto sa trápiť, bez všetkej úľavy, to sa príliš tvrdou a hroznou vecou zdalo Alžbete, že by bez konca sužovaná nebola, s veľkou nádejou k Matke bolesti sa obrátila, zasľubiac sa púťou na jej sväté miesto, horlivo za vyliečenie prosila a od tej hodiny od všetkých bolestí bola zbavená v nohách aj v rukách posilnená bola. Dvadsiateho tretieho apríla do Šaštína prišla, dokonalé zdravie nadobudla a prijatú milosť kňazom na svätom mieste spolu so svojím manželom chválami na Matičku Božiu vyrozprávala.

Eleonóra Ferelin, Moravanka, nie jeden úd, ale. colého tela žily skl'účené pol roka oplakávala. V tom biednom osude skúšala mnohé prostriedky, ale zlo je tak pevné, že čím viac požívala liekov, tým menej sa jej to zdalo užitočným. Aby teda z údolia biedy mohla vykročiť, ďaleko rozhlásenú šťastínsku Paniu čo najhorlivejšie, prosila: „Návrat', najdobrotivejšia Matička žiadané zdravie, vinná budem, ak sľub

urobený tebe nevyplním; všetko čo som a mám, tebe ponúkam“. A hneď z mariánskej lampy olejom niekoľkokrát nemocné telo si natrela, nič iné nepoužíva; A hľa, žily do prodošlej služby sa navracajú. Eleonóra za tak vznešenú panenskú priazeň svoju najlaskavejšiu Lekárku v milostiplnom obraze ponížene pozdravila a tú vec jedenásteho mája po poriadku vyrozprávala.

Takmer podobný osud mal **Ján Valentín Kuller z Lucersdorfu v Rakúsku**. Tento štyridsaťosemročný muž viac než pol roka trpel pre skrčené údy; medzitým ako vyhľadával pomoc lekára, tak aj lieky užíval, ale nič neprospievalo. Naposledy sľubom k požehnanej našej Matičke sa zaviazal, potom hneď maslom z mariánskej lampy a olejom natretý, k dokonalému zdraviu sa vrátil. To on dvanásteho mája s prisahou potvrdil a Ján Torčol s manželkou verne dosvedčil.

Z tohoto počtu je **manžeka Anna, Jána Wostařek, z mestečka Zlín na Morave**. Táto celých deväť mesiacov na pravej ruke a nohe pre nastávajúcu bolesť bola chromá a skrčená, keď žiadneho ľudského potešenia a pomoci nemohla nájsť, obrátila sa k našej Potešiteľke, k nej sľub urobila a dobrotivá Pani, ktorá k našim potrebám je vždy naklonená, ju rýchle uzdravila. Anna, aby sa ukázala vďačnou, devätnásteho júna mariánsku priazeň oznámila a svätú omšu na česť najdobrotivejšej Matičky dala slúžiť.

To isté zlo **Alžbete Klajbrin z Nyklsspurku**, tridsaťpäťročnej, celé telo navnivoč uviedlo, lebo cez moc predĺženej nemoci osemnásť týždňov panujúcej, tak zamdlená ochromela a všetkej sily bola zbavená, že ani nohy, ani ruky, ani žiadny úd nemohla užívať. Keď teda užívané prostriedky nič nepomáhali, k prostrednici uzdravenia všetkých bied a chorôb, k šaštínskej Matičke, celú svoju myseľ pozdvihla, hovoriac: Matka najmilostivejšia, hľa, sľubom k tebe sa zaväzujem! Urob, ponížene žiadam, nad služobnicou svojou milosrdenstvo, nedopušť ďalej sa mi trápiť.“ Nedopustila a dokonalé zdravie jej navrátila. Alžbeta hneď tretieho júla svoju najlaskavejšiu Lekárku úprimne pozdravila, milosť podľa svedomia oznámila a zaslúbený obraz obetovala.

V ten istý deň iná podobná vec bola oznámená. Anna Winceryn z Hustopeče, okolo dvadsaťpäťročná, celé tri roky s ochromonou ľavou rukou sa trápila. Keď sa najskôr k Zázračnej našej zaslúbila jednou púťou, hneď tak bola posilnená, že bola vyzdravená. To pod obťažiením svojho svedomia a svedectvom Jána Ssmitmayera a Anny Marie, jeho manželky, nepochybným urobila.

KAPITOLA ÔSMA

Mnohým zastavuje nebezpečný krvotok, jedného, čo vracia krv, zachraňuje

Vid', mariánsky čitateľ, krv mužov, ktorých milostivá naša Matička od choroby ukdravila. **Ondrejovi Švorenbruner Nyklšpurskému**, dvadsaťštyriročnému, osem dní takmer ustavične tiekla z nosa krv. Preto sa obával smrti. Zvlášťne, keď aj v noci niekedy sa pustila, celú košeľu zakrvavyla, smutné zanechávala znamenie. Hoci toto nešťastie neprinášalo so sebou bolesť, v tom najväčšia bola bieda, že žiadnou ľudskou pomocou ani umením nebolo možné zastaviť krv. Ondrej teda, ako najprv v našej Matičke svoje útočisko vyhľadal, a prisľúbil navštíviť jej sväté miesto a hneď bol uzdravený. Šťastné toto uzdravenie tak jeho myseľ zaujalo, áno radšej zatmelo, od toho zabudol, akým spôsobom bol od toho smutného svojho neduhu

zbavený a šesť týždňov zanedbal splniť svoje zaslúbenie. Preto, lebo svoj prísľub nevyplnil, zasa mu začala choroba. Trinásť hodín mu krv ustavične tiekla. Ó, plné nebezpečenstva dielo! Bohu a jeho najsvätejšej Rodičke niečo sľúbiť a nedodržať. On nešťastnou príhodou veľmi zdesený, ale pre svoju nedbanlivosť právom trestaný. „Hľa“, hovorí, „najdobrotivejšia Matička! Pochybil som, netajím, je to moja vina, uznávam, ale odpusť, snažne prosím, uznávajúcemu svoj priestupok, znovu, čo som povinný, zaslubujem, prepožičaj ty, čo ti tvoje milosrdenstvo poručí a moja veľká choroba vyžiada.“ Tým pohnutá materská dobrotivosť, pokorne prosiacemu zase zadosť učinila. Ó, nesmierna dobrotivosť, ktorú žiadna krivda a neprávosť nemôže zmariť. Ondrej už svojím nebezpečenstvom naučený, akoby škodlivé bolo predlžovanie, bez všetkého meškania druhého januára najdobrotivejšiu Matičku v Šaštíne uctil svojou prítomnosťou a celý ten príbeh, ako krvavou košeľou i maľovanou tabuľkou, tak potvrdil svedectvom Jána Feter Nyklšpurského, svojej púte spoluputovníka. Keď niekto verne niečo slovom sľubuje, potom má zaiste nasledovať skutok.

Ján František Jančo z Nového Mesta, vykašľávanú krv z prs chrlil po dlhý čas. Usilovná starostlivá manželka sa pričinila vyhľadávať prostriedky, čo by mu pomohli. Avšak nikde sa nechádzal taký, ktorý by krv tlačiacu sa von mohol zastaviť. Vidiac teda, že by ľudskou pomocou si nemohol poradiť, o nejakom istejšom lieku rozmýšľal; medzitým vernému mužovi prišlo na myseľ, že z mariánskej lampy olej mal vo svojom dome, preto si žiadal ho k sebe priniesť a s veľkou dôverou trocha z neho užil a od tej hodiny nadobudol zdravie, lebo láskavou Matičkou krv bota zastavená. To pobožný človek vzdávajúc Matke povinné poďakovanie pätnásteho apríla verným oznámil.

Eva Regina Krelin z Pešti počiatok svojho nešťastia mala od krvotoku. Tento takmer ustavične tečúci, mnohonásobné lieky len trochu tulili, ani nimi sa nedal zastaviť. Nadarmo tak sa usilujúca, zaväzuje sa sľubom požehnanej našej Matke, a čo žiadala, dostala. Hneď účastná panenskej milosti, dvadsiateho šiesteho apríla navštíviac stánok bolestnej Matičky, obzvlášť vďaka premocnej Lekárke vzdávala a vec, ako sa stala pod obťažiením svojho svedomia vyrozprávala.

Ani **Leopold Matej Ritter z Prešporka**, tridsaťdeväťročný, krvavému tomu neduhu nemohol ujsť. Päť dní a nocí veľmi často mu krv z nosa tiekla, pričom nemohol starostlivou usilovnosťou priechod krvi von sa tlačiacej zastaviť. Vtedy Leopold poslúchol radu, aby osud obrátil, zázračne našej najlepšej Panne s nádejou sa zaslubuje, aj ihneď ona krv zastavila. To dvanásteho mája v mariánskej kaplnke oznámil a sľúbeným obrazom správne poďakoval.

Po podobnom osude, podobným obrozenstvom si zaslúžil zdravie **Ján Juraj Longer, Rakúšan z Ottenthalu**, ktorý kvitnúci mladost'ou, tri dni veľmi krvácal. A preto starostlivý rodič veľkými starosťami chorý, vyhľadával lekársku pomoc, ktorá nepomáhala, lebo predsa zlé ako predtým zotrvávalo. Vtedy syn, pretože vec jeho sa dotýkala, bystro sám si dáva radu, že pomocou Matičky bolesti môže byť uzdravený, aby potom tým ľahšie od nebeskej Pomocnice mohol dosiahnuť zdravie. Prisľúbil jej okrem jednej púte, zavesiť jednu maľovanú tabuľku; privohla k tomu plná milosti Panna a zastavila krvácanie. Na poďakovanie devätnásteho júla svoj sľub osobne vyplnil a veľké dobrodenie otcovým svedectvom a obetovaným obrazom podľa svedomia vyjavil.

Z. tohoto tiež počtu bol urodzen **pán Pavel Orbán, vladár krajskej tabule z tejto strany Dunaja**. Jemu z nosa krv po päť dní a nocí tak silno tiekla, že žiadnou lekárskou pomocou, ani žiadnym prostriedkom nemohla byť zastavená. Tak ukrutná vec plná nebezpečenstva sa zdala všetkým. Však ale výborný tento muž, obzvláštny ctiteľ veľkej Uhorskej Panej, spomenul si bolestnú Matičku; „Matka“, hovorí, „ktorá si urobila dobrou nádejou svojich synov (Múd 12,19), vzhliadni na služobníka v teba dúfajúceho, hľa sľubom sa tebe zaväzujem, aby si ráčila mi prepožičať, čo sama v mojom terajšom stave vidíš potrebné.“ A hneď krv sa zastavila a zlé sa pominulo; tak spravodlivý utečie od zlosti (Prís 12,13). Pamätihodnej milosti urodzeného pána bohabyjná manželka dvadsiateho druhého júla vydala hojné svedectvo.

Pavel Kotrba dvadsaťšesťročný týčenský Moravák, zastavenie krvotoku tiež pripisuje bolestnej Matičke. Tri dni s veľkou opatrnosťou a starostlivosťou požíal rôzne prostriedky proti tečniu krvi, ale neúspešne. Vtedy Pavel vidiac zbytočnú ľudskú pomoc, inde začal hľadať lieky. Šaštínsku Paniu si sľubom naklonil a bez všetkého iného lieku na svoje počudovanie bol vyslobodený z neduhu. Preto veľkú mariánsku zásluhu tretieho dňa v mesiaci september, keď osobne urobil poďakovanie, zaslúbeným obrazom potvrdil.

Ale **Regina Fisspachyn z Naysydlu**, dĺžkou trvania neduhu všetkých prevýšila. Deväť mesiacov bola prenasledovaná krvácaním, žiadnym prostriedkom s zlého nemohla zbaviť. Keď ju už veľmi trápila dlhotrvajúca bieda, vtedy sa odvolala na našu Kráľovnú, ku ktorej sotva sa sľubom zaviazala, hneď Regina mariánskou pomocou nad neduhom svojim zvíťazila a zdravou zostala. To ona sama šiesteho septembra, keď vdáchnou sa najdobrotivejšej Lekárke preukázala, dobrým svojím svedomím predniesla a zaslúbeným strieborným pozláteným znamením potvrdila.

KAPITOLA DEVIATA

Zimnicou unavení sa občerstvujú

O, Pani, ktorej láska je najmocnejšia a najvrúcnejšia (S.Bern.fer.4.in Assum. B.V.), aj miernosť zimy robí a oheň, plná nebeskej rosy (idem infra Oct.Ass.), uhasí. **Evu Sailin, zo Stupavy**, ukrutná zimnica celé tri mesiace príliš ťažko prenasledovala, ku ktorej sa pridala červená nemoc. Aby sa z tejto dvojnásobnej biedy mohla vyslobodiť, nádej svoju na lieky a usilovnú ruku zložila; avšak v krátkom čase aj táto začala ubúdať a jediná nádej zmizla. Radšej si teda dôverou naklonila Máriu, Matke bolesti urobila sľub a tú cenu zdravia si ľahko kúpila. To piateho januára pod hriechom (ak by nehovorila pravdu) istému z našich vyrozprávala.

Podobný, avšak omnoho dávnejší osud musel pretrpieť **Ján Hrnčárovský, z dediny Lúka v Nitrianskej stolici**, lebo temer polovicu predošlého roku bol trasený zimnicou. Ustavične vzdoroval síce Ján voči zlému, ale vidiac, že by bolo zbytočné jeho usilovanie, k svätej Kataríne (tak sa menuje kláštor rádu svätého Františka, tejto svätej zasvätený), k miestu pobožnosťou vznešenému, jeden i druhýkrát putoval a aj bol uzdravený. Tak sa šťastný vrátil domov, ale v krátkom čase, tak neočakávaný hosť, znovu sa navrátil. Vtedy on už dobre chápal, akoby mnoho bol povinný nebeským liekom, šaštínskej Matke sa zasilúbil, aj ihneď tiež sa vydal do Šaštína, osobne Matičku milosti pozdravil. Ajhľa, zakorenený neduh, druhého apríla na svätom mieste utiekol od tváre Panny, ani sa viac nevrátil. To Ján zložíac na svedectvo svoje svedomie, jednému nášmu vysvetlil.

Podobným neduhom **Brigita Procházková z Oslan**, osemnásť týždňov sa trápila; rôznymi prostriedkami si nedokázala pomôcť, na česť bolestnej Matičky zaslúbila dať slúžiť svätú omšu, a tým čo žiadala, aj dosiahla. Potom deviateho apríla vzdávajúc vďaky, obetovala maľovanú tabuľku a milosť svedectvom svojich spoločníkov svätej púte Juraja Jedličku a Lukáša Halička urobila nepochybnou.

Jakuba Mosska z Čachtíc, choroba zvaná štvrtáčka tak veľmi zmorila, že úbohý človek celý schudnutý a zblednutý, iba kožu a kosti so sebou vláčil; a hoc rozličné prostriedky užíval, všetky lieky nadarmo a bez platnosti užíval. Premeň, Jakub, svoju radu, Mária, čo žiadaš, ti prepožičia. A veď aj prepožičala, naklonená urobeným sľubom. On sebe udelenú dobročinnosť po urobenom slávnom poďakovaní, pätnásteho apríla predniesol s čistým svojím svedomím.

Mateja Burssovského z mestečka Zyepkovič, kvitnúceho v prvej mladosti každodenne sužovala zimnica a už pol roka svoj smutný osud, ktorý žiadna ľudská pomoc nemohla premeniť, celkom zamdlený znášal. Naposledy po sľube, urobenom Nebeskej Panej, ktorá sa skvie v Šaštíne, bol uzdravený. To on šestnásteho apríla oznámil a svojím spolupútnikom Karolom Burssovským dosvedčil.

Aj **Simon Feisser Rakúšan pulstorský**, pálčivou horkosťou zimnice po dva mesiace veľmi horel. Mužovi takým nebezpečenstvom obklúčenému, domáci usilovne pomáhali, nejeden prostriedok usilovali sa získať, ale všetko v ňom iba schlo a horelo. Vtedy Simon, obávajúc sa, aby budúce veci neboli horšie od prvých; a nič nepochybujúc, že by Matička bolesti naše zdravie nemohla navrátiť, jej pomoc horlivo vzýva, robí sľub navštíviť mariánsky príbytok, čím si mnoho dobrého spôsobil, lebo hneď choroba zmizla a predošlé zdravie sa začalo navracáť. V krátkom čase Simon v zdraví posilnený, devätnásteho apríla urobil svojmu sľubu zadosť a celý ten príbeh pod tiažou svojho svedomia riadne oznámil.

Podobnou horkosťou bola mučená **Rozina Mydlabin z Pešti**. Preto, aby veľmi panujúcu pálčivosť mohla skrotiť, rozličné prostriedky liekov užívala, no zbytočné bolo všetko bez teba, ó, premocná Pani!, ktorú zvrchovaný Boh všetkým nemocným na miesto studne večnej rieky (Múd 11,7) chcel mať. Rozina teda po urobenom sľube zvlažená z tej studnice, po uhasenej pálčivosti, k predošlému zdraviu sa navrátila. Potom dvadsiateho piateho apríla poďakovanie za milosť najdobrotivejšej Matke navrátila, vec tú, ako sa prihodila, verne vyrozprávala.

Podobne **Michal Kováčik z Pečeniad**, sedem týždňov príliš ťažkou zimnicou bol sužovaný. Keď ľudskou pomocou si nemohol poradiť, sľubom urobeným k zázračnej našej bol uzdravený. Človek, ktorý bol štrnásteho mája účastníkom danej milosti, bol tiež verným svedkom.

Antonín Engliš, z Prešporku, šesť týždňov ležal vo veľkom nebezpečenstve života na pálčivú nemoc; lebo už nič sily v údoch, nič čerstvého v tvári nebolo, ale prirodzená farba od hroznej pálčivosti zdala sa byť ohnivá. Vtedy, v tom biednom osude položený, všetku svoju nádej zložiť v zázračnej našej Matičke, k nej sa zaslúbil a ako verne dúfal, tak mariánskou pomocou šťastne od svojej choroby bol vyslobodený. Potom, aby vďačným sa preukázal, s manželkou aj so svojimi dietkami posledného mája v mariánskej kaplnke slávne poďakovanie urobil a na budúcu pamiatku tohto dobrodenia maľovanú tabuľku zavesil.

Juraj Ďurd'a zo Suchej Lhoty, šesťdesiatročný, štvrtáčkou bol obťažovaný. Užíval teda prostriedky, ktoré mu vôbec nepomohli a pridatú opuchlinu dvojnásobne zhoršovali. Už sedem mesiacov zamdlený, že by prirodzenými

prostriedkami nič nemohol obdržať, zázračnú našu srdečne vzýval, jej milosrdenstvo s plačom žiadal o pomoc a sľubom jednej púte na sväté miesto sa zaviazal. Ajhľa, predívne aj hneď od tej chvíle zimnica a opuchlina odstúpila, sila sa údom navrátila a zdravie dobré nasledovalo, takže prvého júna sľub svoj vyplnil a po vykonanej pobožnosti, milosť sebe urobenú od Panny Márie, dal zapísať duchovnému.

O matke aj dcére to spoločne hovoríme: o Anne Márii, po pánovi Ferdinandovi Svainič, pozostalej vdove po Nyklšpurskom doktorovi a tohože mena osemnásťročnej dcére. Matku príliš ostré bolesti tela a ukrutná zimnica sužovala; mnohonásobné lieky vôbec stav nezlepšili, ako bol predtým. Pol roka dvojnásobná nerest svoju ukrutnosť nad ňou ukazovala, až vtedy sľub k požehnanej našej Matičke urobený, obidvoch nevďačných hostí prinútil odísť z podnájmu. Dcéra tiež zimnicou bola obťažovaná, ale nie vo všetkých, ale v jednom, a to síce v hlavnom úde sa trápila. Však ale choroba čo sa tak ukrutne vzťahovala, že úbohá deva temer zošalela; čo Matke snád' väčšiu bolesť v srdci spôsobilo, ako predtým telesná bolesť. Tým viac sa rozmnožila, že ľudské a prirodzené prostriedky vôbec nepomáhali. A preto smutne vzdychala, kvíliť a slzy vylievať neprestávala. Nie tak (urobila) dcéra, ale radšej myseľ svoju k milostivej našej Matičke pozdvihla: „Ó, Kráľovná dobrotivá!“ hovorí, „ktorá máš starosť o všetkých (Múd 12,13), spomeň si na mňa, vzhliadni na moje trápenie, v teba dúfam, tebe sa zasľubujem, tebe sa podriadujem. To vysloviac, svätý obraz Matičky bolesti, ku ktorému bola pridaná pobožná modlitba, ktorý mala blízko seba, na hlavu vložila. Ajhľa, vid' zázrak! V tom okamžiku, po stálej biede trvalúcej deväť týždňov, bolesť a zimnica boli odohnané. Vtedy pobožné matróny prvého dňa mesiaca júla postavené v mariánskom príbytku vzdávajúc najdobrotivejšej Lekárke obzvlášťne vďaky, celý ten príbeh našim duchovným vyjaviť, dcéra tiež zasľúbený dar vďačne tu zanechala.

Tretiu **Annu Máriu, príméním Michl z Hustopeče na Morave**, vopred predkladáme, ktorá okrem toho, že sa trápila zádušným kašľom, bola prenasledovaná tiež zimnicou už deväť týždňov stále panujúcou. Preto, ako od dvojnásobného zlého unavená, tak starobylosťou veku (lebo šesťdesiatdva rokov mala) zamdletá, veľmi o uzdravení začala pochybovať; no predsa na prirodzené prostriedky skladala nádej, avšak bola sklamaná. K tomu bohabojný manžel na ňu volá: „Načo zbytočné prostriedky hľadáš? K Šaštínskej Pani sa utiekaj, urob sľub a silne dúfaj. To, čo žiadaš, dostaneš.“ Ona sa zasľúbila a všetko dostala. Potom, keď ôsmeho júla, aby poďakovala, sebe danú dobročinnosť verne oznámila.

Ale **Ján Alojz Vyterčík, správca mokrad'ského tridsiatku Oravskej stolice**, omnoho mal biednejší osud. Štvrtý deň sa navracujúcou zimnicou temer celý jeden rok sa stretal; bansko-bystrickí a oravskí doktori svojou radou a opatrnosťou, nielen nič neprospievali, ale aj poslednú nádej na uzdravenie zložili. Medzitým k mužovi úzkostlivou starosťou strápenému došiel nejaký nový lekár, istotne pripovedajúc, že on prinesie zdĺhavému neduhu prostriedok: čo nemálo človeka zbavilo starosti a smutnú bolesť zo srdca vyrazilo. Hneď teda podľa jeho nariadenia v posteli takmer zahrúžený perinami, tri alebo štyri hodiny veľmi veľa sa potil, očakávajúc isté zdravie. Ajhľa, nasleduje ešte väčšia bieda! Pocítil totiž ukrutné vnútorné pichanie; preto znova menovaným lekárom bol nemocný odovzdaný, oni znovu smutným rozhodnutím vyhlasujú zúfalé zdravie. Vtedy on zabezpečuje sa príhovorom našej Bolestnej Matičke: „Hľa!, Matka najdobrotivejšia, nie je nik, kto by spasenie urobil mimo teba; preto náležite sa zasľubujeme, čo najvrúcnejšie prosiac, aby si teba

dúfajúcemu nedopustila, aby bol zahanbený.“ Vypovedal a rýchle lepšie sa začal mať, potom po troch dňoch, ako sily, tak žiadaného zdravia nadobudol. Pamätajúc na svoje zaslúbenia, dvadsiateho tretieho júla osobne uctil svoju Ochrankyňu a keď celý ten príbeh poriadne vyložil, (ktorý tiež Adam Ugner dosvedčil) a svojou rukou podpísal.

Už spomínaného **Jána Vyterčika manželku Zuzanu** zimnica ukrutnou páľivosťou zachvátila a tak bola prudká sila hrozného neduhu, že nešťastná horúčka, nielen rozumu ju zbavila, ale tiež padúcnicu na ňu priviedla a aby bolo úplné nešťastie, ani vnútorné pichanie nechýbalo. V tak biednom osude strápenej a už štyri týždne smutnými nepríležitosťami unavenej, aby mohli nejako pomôcť, príbuzní vyhl'adávali všetky ľudské prostriedky a na umenšenie horúčky dali pustiť žilu. Však Zuzana nepoznáva zlepšenie, ale ako pred tým sa trápi. Zahynieš iste trojnásobným zlom obkl'účená, ak ku šťastínskemu miestu sa nebudeš utiekať. Vzmúž sa teda a stále čerstvo tú Paniu vzývaj; vzýva, sľub oznamuje a dokonalé zdravie nadobúda. Milosti tejto účastná nábožná matróna, do Šaštína sa vystrojila, povinnosť svoju vďačne vykonala a dala zaplatiť mariánsku dobročinnosť.

Omnoho dávnejšia bola nerest **Tomáša Laitl z Nyslpachu v Rakúsku**. Lebo on deväť týždňov bol sužovaný zimnicou horúčky, div že nebol zahubený. Aby sa teda nemalému nebezpečenstvu ohrozenia života mohol vytrhnúť, domácimi prostriedkami sa bránil, ale sila neduhu bola mocnejšia, než aby sa tou ľahkou zbraňou dala premôcť; vtedy Tomáš umienil si mariánskou pomocou svojho nepriateľa vyhladiť, preto ako najprv sa zaviazal sľubom zázračnej našej, ona hneď poručila, aby bol zdravý. On, aby sa preukázal vďačným, túto vec dvadsiateho štvrtého júla dobrým svojim svedomím vyrozprával, dajúc slúžiť svätú omšu na česť Panny Márie.

Podobne **Jána Horny z Pajštúnu**, štvrtodenná zimnica súžila osemnásť týždňov. Už žiadnu vládu, žiadnu nádej v ľudskú pomoc nemal, toľkokrát od nej oklamáný, sám si nemohol poradiť; až príliš tvrdý osud Jánovi otvoril oči, aby nádej svoju v Matke bolesti zložil. K nej teda dôverne sa utiekal a ak sa k zdraviu navráti, zaslúbil sa, že jej svätý príbytok navštívi. Dobrotivá Matička láskavo vypočula žiadosť nemocného; čo on oznámil posledného júla, keď vďačne uctil najdobrotivejšiu Lekárku.

Ešte mnohé dobročinnosti mali by byť prednesené. **Antonínovi Piller, obyvateľovi vraclavskému**, smrteľnou horúčkou ozbrojená zimnica priniesla nie prostredné nebezpečenstvo; keď sa jeden týždeň už stálym hlavy bolením, smädom, bdením a inými podobnými nepríležitosťami trápil, od ľudskej pomoci, ktorá žiadnu úľavu mu nesľubovala, k bolestnej našej Matičke, akoby nepochybnému lieku, mysl'ou, nádejou, modlitbami a sľubmi sa obrátil a dokonalému predošlému zdraviu sa navrátil; tak pod tiažou svojho svedomia, jednému nášmu známym urobil, za dobročinnosť uzdravenia vzdávajúc vďaky.

Ani **Anne Marii Edtlmarin Tyrynkrutskej** hrozná zimnica neodpustila, ktorá za šesť týždňov panujúca, úbohú ženu do bledej chorobnosti uviedla. Aby teda to nevďačné bremeno mohla zhodiť, urobeným sľubom k blahoslavenej našej, na milostivé jej dvere, hoc neprítomná, náklonnosťou tlkla, ona nepohrdajúc prosbou chudobnej, milosrdne jej otvorila a nešťastnú nepríležitosť d'aleko zahнала. Vec túto Anna dobrým svojím svedomím dvadsiateho štvrtého augusta vďačnou rukou, maľovanú tabuľku obetujúc, vyjavila.

Vid' tu manželov potrestaných rovnakou nerest'ou. **Nad Gašparom Soff Rábškim a nad jeho manželkou Reginou**, strašnými svojimi horkosťami zimnica tak ukrutnosť svoju prevádzala, že sa prestávalo veriť, že budú žiť. Preto nemocní spoločným úmyslom zázračnej našej sľuby svoje oznámili; ajhľa, bez meškania páľčivá zimnica sa utíšila a mariánskou pomocou do konca stiahnutá, slobodných zanechala. To muž vznešeného dobrodinstva účastný, dvadsiateho druhého augusta, pred naším istým verne vyrozprával.

Podobná nepríležitosť druhý pár, krvou a vôľou spojený, **matku a dcéru, Rozinu Portyn a dcéru Alžbetu** prenasledovala. A iste ťažký kríž! keď obidve strany vlastným a cudzím osudom sa trápili. Stoná mdlá dcéra pred materskými očami, pred očami dcéry matka takmer umiera. Kam by sa matka mala obrátiť? Odkiaľ by mala vyhľadávať prostriedok? Veru nevie. Však ale hneď na myseľ jej prichádza Matička šaštínska, skrz ktorej príhovor dúfa nadobudnúť zdravie. A preto biedna matka núdznu dcéru napomína, aby sa Matičke Bolesti sľubom zaviazala; počuje dcéra a poslúcha: predchádza matka, sľuby v sebe povzbudzuje, akoto príčinu nepochybného zdravia, lebo v tom okamihu obidve uzdravené, dvojnásobnou radosťou oplývali. Pamätihodná milosť, dvadsiateho druhého júla náležite prišla na známosť.

Ešte neprestáva svojim besným ohňom páliť ukrutná zimnica. Touto **Katarína Klenovská z Buchlovíc**, tri týždne dosť nebezpečne horela; aby však dokonca spálená a obrátená nebola na popol, účinok a dielo zázračnej našej Matičky bolo, lebo si ju tak Katarína sľubom naklonila, že veľkou nádejou žiadané uzdravenie, ona svoje láskavé zvolenie k tomu pridala. Potom Katarína šiesteho septembra obzvlášťne robiac poďakovanie, milosť jej udelenú čistým svedomím vyznala.

Dlhšiu a omnoho nebezpečnejšiu biedu v podobnej neresti **Terezia Dezydorin z Prešporku** pretrpela; lebo šesť týždňov úbohú ženu nešťastnou horúčkou pálenú, tak ďaleko neduh uviedol, že zložiť nádej života, najsvätejšími sviatosťami zaopatrená, na smrť, ako sa na kresťanského človeka patrí pripravila; naposledy Matičku našu zázračnú sľubom si nakloniac, obdržaným predošlým zdravím, smrti ušla. To pätnásteho septembra našim bolo oznámené a zavesenou obetovanou maľovanou tabuľkou na budúcu pamiatku bolo potvrdené.

To čo nasleduje, obzvlášťneho pripomenutia je hodné. **Michala Roys z Banskej Bystrice, manželku aj s dieťkami** najpáľčivejšia zimnica napadla. Nikto na túto smutnú biedu celého domu bez spolusúcitú nemohol pozerat'; hospodár svojou a svojich chorobou bol náramne strápený, už svoj, už manželky, už milých svojich pokladov, smutný osud ľutujúc, smutne vzdychal. Gazdiná premožená veľkou bolesťou, viac na myslí ako na tele stonala; vädnú ušľachtilé telá dietok, škodnou horúčkou schudnuté, plačom, kvílením a vzdychaním dom zvučí. Michal teda pozdvihnúc svoju myseľ, silnou nádejou a dôvernosťou vzýva šaštínsku Matku, ktorá je služobnica života (Prís 13.), aby ona rosu svojho milosrdenstva ráčila vyliat' a smrteľnú páľčivosť uhasila; hneď k tomu spolu aj s manželkou, ako za seba, tak za svojich sľubom sa zaväzujú. Ajhľal deväť chorých vznešeným mariánskym dobrodením od zahynutia je vyslobodených. Zatiaľ pobožní manželia, aby mnohonásobnej priazni sa ukázali vďační, dvadsiateho tretieho októbra mariánsky príbytok navštívili, celý ten príbeh riadne vyložili a vzdávajúc slávne poďakovanie a na vernosť udelené milosti, tabuľku s deviatimi striebornými znameniami

ozdobenú Matičke bolesti obetovali. To tiež svedectvom Ferdinanda Erdbanskobystrického bolo potvrdené.

Urodzeného pána Antonína Mak z Eajky (ktorého hore roku tisícšesťdesiatšesť z bolestí vyslobodeného, podľa vyznania jeho sme predniesli) studená zimnica sužovala. On dobre vediac, ako mnoho je šaštínskej Lekárke povinný; „Tvoj“, hovorí, „Matička dobrotivá príbytok navštívim, ak mňa predošlým zdravím obdaruješ?“ Nie viac; aj hneď neduhu zbavený, v radosti oplývajúci, sám nad sebou sa divil. Potom v mesiaci október prišiel do Šaštína, teraz sebe danú milosť náležite oznámil a predošlú potvrdil: pridajúc, že od toho času bolesť nemálo je skrotená, áno že toho roku žiadnou podobnou nepríležitosťou nebol pokúšaný.

Ešte o **Terézii Zarkova, vdove z Cahnova v Rakúsku**, máme rozprávať. Túto zimnica prudkou horkosťou za šesť týždňov tak unavila, že mnohonásobné prostriedky silu jedine otupili; keď teda ľudská pomoc nepomáhala, Terézia smrteľnej páľčivosti jedinou radšej horúčku uhasiť ustanovila: a preto láskou k Matičke bolesti zapálená a najlepšou nádejou posilnená, najponíženejšími modlitbami po urobenom sľube, pomoc u blahoslavenej Panny horlivo žiadala, čo aj dostala a náležite uzdravená bola. To šiesteho novembra vzdávajúc vďaky prišlo na známosť a zaslúbeným obrazom, aj tiež strieborným znamením bolo potvrdené.

Nech končia a osvietia túto kapitolu dvaja osvietení, z ktorých prvý má byť prednesený **osvietený pán František Korzynský, z markgrófstva moravského**. Tento pominulého roku plnou nebezpečnou zimnicou príliš dlho bol postihnutý, nemôžuc rozličnými liekmi a prostriedkami zakorenený neduh skrotiť; však na uzdravenie slúžilo, že on predošlé leto, keď v Šaštíne mariánskeho ctiteľa konal povinnosť, chvályhodnou radou, trochu oleja z mariánskej lampy so sebou do svojej vlasti priniesol; lebo vyrozumiac, že by ľudská pomoc nič neprinášala, menovaného oleja prijal tri kvapky a v tom okamihu najdobrotivejšia Matka všetku nepríležitosť tak zahнала, že od toho času čerstvý a zdravý zostal. To, že sa tak prihodilo, keď František na hojné poďakovanie dvadsiateho siedmeho mája premocnú svoju Lekárku navštevoval, jeho kaplán svedčil a podpisom vlastnej ruky kňazským svedomím potvrdil, páter Stanislav, Mária Lozynský, z rádu služobníkov blahoslavenej Panny Márie.

Druhý je **osvietený pán gróf Ignác Szécsény de Szép-Lak**. Jeho kvitnúceho v mladom veku zimnica najostrejšou páľčivosťou tak popadlo zlo, že deň po dni sa rozmáhalo, že on nie do bezprostredného nebezpečenstva života bol uvedený; odvtedy hneď veľkou starostlivosťou k pomoci prispieť sa snažili lekári, však všetkou svojou usilovnosťou nič iné nebolo vyriešené, jedine všetkých zúfanie. To vidiac osvietená pani grófká macocha obklúčeného nebezpečenstvom, úprimnou a materskou láskou zapálená, nádej v sebe povzbudzuje a Ignáca, pastorka svojho šaštínskej Panej náležite obetovala a zaslúžila. Ajhľá!, predivne aj hneď od tej chvíle lepšie sa začal mať, sila sa údom navrátila, a zdravie dobré nasledovalo. Osvietený pán zatiaľ osobne na poďakovanie pred mariánsky trón prišiel a milosť pominulého roku sebe udelenú v tomto roku oznámil.

KAPITOLA DESIATA

Matka Milosrdenstva chráni od utopenia

Vid' mariánsky čitateľ! Panenskému príkazu sú poslušné vody a veľmi sa div nad touto Paňou, ktorú v Šaštíne vzývame, keď právo ukladá vodám, aby neprechádzali svoje končiny (Prís 8,29)

Dvojctihodnému **pátrovi Pavlovi Kossík, rádu nášho , ktorý v Kežmarku,** kde tiež našim starostlivosť o duše prináleží, slova Božieho hlásateľom v tomto roku tam bol; štvrtý apríl niečo zlé prinášajúci, a takmer posledný sa osvietil; do dediny nazývanej Krížová Ves, aby novonarodené dieťa pokrstil, na vozíčku sa ponáhlal, tak ponáhlajúceho ani rieka Poprad, ktorá v tom čase trocha zdvihnutá sa vyliala, nemohla ho zadržať, lebo čo by mohlo urobiť závorou smädného láskou na spasenie blížneho; preto do vody, súc plný nádeje vstupuje. Hľa, vozíček v prostriedku sa rozlomil na dve polovice: zadnejší prudkosťou vody vyvrátený, rehoľníka opustil; tu on zmužile sa snaží: a hoc rieka tak nebola hlboká, že by nemohol nohami dosiahnuť na dno, no pre jej veľkú rýchlosť a prudkosť, ani nastúpiť, ani k brehu sa priblížiť nemohol, takmer na dvesto krokov strhnutý prívalom sa šmýkal. V tom nebezpečenstve muž Bohu a Božej Rodičke oddaný, hoc práve zachvátil človeka nemalý strach, no vzdychať pobožnou náklonnosťou k blahoslavenej Matičke šaštínskej, ktorá mu vtedy na myseľ prišla, príliš šťastným účinkom; lebo najláskavejšia tá Pani viac od neho nežiadajúc, verného svojho ctiteľa, vytrhla z nebezpečenstva plného vody. Hľa, tak jedným vzdychnutím malou cenou môže sa kúpiť život! Svedkom tejto výbornej mariánskej dobročinnosti je pismo tohoto istého pátra, tento rok šestnásteho apríla z Kežmarku poslaný do Šaštína, v ktorom aj celý ten príbeh vyložil, aj aby sa ukázal vďačným, na česť svojej láskavej Ochránkyni dal šesť svätých omší. Zaiste mnohokrát sa to stáva, že keď sa niekto neobáva, tu nešťastie očakáva.

Urbanskí obyvatelia z markgrófstva moravského ako pokorní prositelia vystrojení do Šaštína, ponáhľali sa, aby uctili podľa svojej náchylnosti toto miesto Svätej Panej. Keď konali svätú púť došli k rieke Morave; túto, keď iní na väčšej lodi sa prevážajú, desať z nich vlastnou radou vstúpili na malú lodičku: a aj keď sa hneď videlo, že by ona sotva tú tiaž vydržala, predsa oni zostávali vo svojom predsavzatí, keď k naproti ležiacemu brehu sa plavili; však nedlho trvala šťastná plavba, lebo loďka pohrúžená ťažkým nákladom, svojich hostí zanechala vo vode. Svojich ctiteľov predsa neopustila bolesti tá milosrdenstva Matička, ale v nebezpečenstve života položených počula k sebe vzdychanie, a k svojmu svätému príbytku putujúcim svojim dobrodením vyšla naproti, všetkých láskavo zachrániac od utopenia; a ako niekedy Syn tejto veľkej Panej desať malomocných uzdravil, tak ona v terajšom lete od smrti milostivo vyslobodila. Vtedy výbornou priazňou najdobrotivejšej Matičky pobožní pútníckovia obdarení, ponáhľali sa väčšou horlivosťou a vrúcnejšou náchylnosťou, vykonávajúc modlenie a prespevovanie, k obydliu mariánskemu, aby ako najskôr vďačnosť za milosť mohli odovzdať. Keď potom šťastne svoj cieľ dosiahli, vzdávajúc obzvlášťne poďakovanie svojej Ochrániťke, dvadsiateho prvého júna o mariánskych zásluhách všetci tí pútnici svedectvo vydávali.

Tu tiež predkladáme mariánskemu čitateľovi milosť danú v minulom roku, ktorá až v terajšom roku prišla na známosť. **Adam Zachar z Veľkých Levár,** v minulom roku v decembri, v deň svätého biskupa Mikuláša, cestoval, aby svojho

brata, wymburského obyvateľa, navštívil. Keď nasledoval svoju cestu, k istej rieke, ktorú obísť nemohol, sa priblížil. Túto on najprv sa rozhodol prevozom preplaviť; vidiac však, že potok je zamrznutý, zmenil svoj úmysel. Preto napomínal sluhu, aby on najprv išiel pešo, skúsil, či vydrží ľad. On to poslúchol, či pod takou ťarchou neustupuje zmrznutá voda. Keď videl Adam, väčšou opovážlivosťou než opatrnosťou, na klamnú cestu vozom sa pustil; lebo toto vchádzanie, neočakávaný východ nasledoval, keď sa ľad prelomil a voz s koňmi sa pohrúžili do hlbokéj vody. Vtedy pastiersky muž (bol ovčiarom) tých pomoc si pokladal vzývať, ktorých betlehemskí pastieri pred všetkými horlivou, ktorá až do skončenia vekov má byť vychválená, pobožnosťou navštívili a preto veľkou náchylnosťou najsvätejšieho mena Ježiš, Mária, Jozef vzýva a svätého biskupa Mikuláša na príhovor prosiac, usiluje sa vyslobodiť z nebezpečenstva; však keď jemu chce byť nápomocný, sám upadne do rieky, potreboval cudziu pomoc. Keď týmto spôsobom vidiac sa v bezprostrednom nebezpečenstve, k šaštínskej Matičke berie svoje útočisko, k nej sa zaslúbuje a ju snažne žiada o pomoc. Vtedy blahoslavená Panna (ako to nábožne sa domnievať je hodná vec) ruku jeho nariadila, keď bez všetkého svojho nadania nejakú haluz stromu chytil, a tak ako seba, tak svoje veci bez všetkej škody z nešťastnej vody vyslobodil. To on, vzdávajúc priazeň Matičke Božej, druhého júla prišiel do Šaštína a poďakovaním, hotoví aj s prisahou to potvrdiť, milosť oznámil a obraz, na ktorom tá príhoda bola vyobrazená, vďačne obetoval.

Pamätihodné je, čo sa prihodilo **Petrovi Popauer z Myrčmonu**. Tento z príčiny pobožnosti pospiechal do Šaštína, najväčšie nebezpečenstvo stratenia života podstúpil. Keď ostávalo málo, že v potoku Céter, blízko mestečka svätého Jána, by sa utopil a bol by zahynul; nemajúc už žiadnu nádej vyplávať, keby dôvernosťou v milosrdenstvo Matičky šaštínskej zloženú obživený, sľubom sa k nej zaviazal, ktorým skutkom náš Peter mariánskou pomocou, ako niekedy apoštol Peter Pánovou pomocou z nešťastnej vody šťastne vyplával. To on pred sakristiánmi úprimne vyznal dvadsiateho piateho júla a svedectvom Justíny Krumhulcin potvrdil. Aby si vlnobitím tohože sveta, akoby opravdivého veľkého a širokého mora nebol potopený, na žiadnu inú hviezdu, len na Máriu sa dívaj. Neodvráť oči od lesku tejto hviezdy, ak nechceš byť zachvátený búrkami. (S.Bern.hom. 2. de laude B.V.)

KAPITOLA JEDENÁSTA

Dvom padnutým do studne prichádza na pomoc

Nepochybne studne v tomto roku, boli by studňami smrti, keby studnica života (Prís 13), Mária, hynúcim, mariánskym milosrdenstvom nebola prispela. **Mária Hockeryn z dediny Penig v Rakúsku**, mala synáčka menom Kristiána, najviac sedemročného. Tento príliš žalostivou príhodou do studne hlbokéj trinásť siah spadol; čo vyrozumiac rodičia, domnievali sa, že by ich potešenie zahynulo, veľmi boli prestrašení a zdesení. Ale rýchle dobrej rady sa chytili, Šaštínsku Matičku o pomoc žiadali, jej svojho Kristiána zaslúbili, aby ona, ako už svoju vec, od smrti ráčila vyslobodiť. Ani rodičia neboli sklamaní svojou žiadosťou, lebo zaslúbeného chlapca Panne Márii bez všetkého ublíženia, po pol hodine (tak dlhý čas rodičia pracovali, dokiaľ z nešťastnej tej hĺbky bol vytiahnutý) na veľké svoje potešenie uvideli; tento smutný príbeh mal veselý koniec. Matka príbeh šťastného syna šestnásteho mája ochrancom mariánskej kaplnky dobrým svojim svedomím vyrozprávala a aby v tejto veci žiadna pochybnosť nezostala, pamätihodnej

dobročinnosti, boli dvaja svedkovia penigskí obyvatelia: Peter Kromer a Michal Eifenport.

Práve podobnú priazeň najdobrotivejšej Matičky zaslúžila si **dcéra Kataríny Zakovcič**, dvanásťročná, spadnutá do studne deväť siah hlbokoj. Aby tak skorou smrťou dievčina táto vo vode nezvädla, k Panne tá, ktorá panenstvom prápory, ako mužom tak ženám zdvihla, sa odvolala, k zázračnej našej Matičke z hlbokosti tej plnou dôvernosťou náchylná volajúc, aby v teba dúfajúcu od nastávajúcej smrti vytrhla. Vypočula odprosenie, láskavo prijala modlitbu dcéry smrti Matka života; lebo skrze mariánsky príhovor, neviem aký kus dreva chytila, ktorého tak dlho sa držala, dokiaľ nielen od nebezpečenstva života, ale aj od všetkého poranenia bola vyslobodená. Za toto mariánske dobrodenie dcére dané, matka na poďakovanie do Šaštína šiesteho novembra došla a keď všetko, čo sa prihodilo, jednému nášmu predložila, svedectvom Anny Repa potvrdila. Napomína nás toto prednesené: aby sme vždy, ó, hojná studnica pobožnosti a milosti, nad tvojou dobrotou premýšľali a dúfali v tvoje milosrdenstvo (Múd 12,22).

KAPITOLA DVANÁSTA

Matka Bolesti uzdravuje od koni ranených a istým pomáha pred splašenými koňmi

Po stratenej nevinnosti pre hriech všetky veci oproti človeku vojnu vedú. Zvieratá, ktoré Boh podmanil človeku, škodlivému škodia, áno, mnohokrát i tým, ktorých sám vek robí nevinnými. Že je tomu tak **Matej Prueder, Rakúšan pulsdorsský**, nešťastím svojho desaťročného **syna Bartolomeja** menovaného bol ponaučený. Lebo tohoto pre detinskú neopatrnosť od prírody besný kôň takým kvaltom do pravého oka udrel, že na tom mieste, ako ducha zbavený spadol a tri hodiny ho všetci medzi mŕtvych boli počítali. Tou nešťastnou príhodou hoc bol príliš strápený jeho rodič, výbornou nádejou v Matičku šaštínsku v sebe povzbudil obzvláštnu dobrotivosť, ktorou upevnený, keď sa zaviazal sľubom a Bartolomeja svojou veľkou dôverou poručil, v tom okamžiku pamätihodným zázrakom chlapec náležite k sebe prišiel a po niekoľkých dňoch s okom dokonale uzdraveným, náramne svojich rodičov obveselil. To Matej, keď druhého júla prišiel z vďaky do Šaštína, dobrým svojím svedomím vyjaval a zaslúbeným obrazom na budúcu pamiatku potvrdil.

Ján Zezulka z Pezinka, okolo päťdesiatročný, pre splašené kone do veľkého nebezpečenstva upadol, lebo bol nimi biedne a núdzne pošliapaný. Odvtedy mu v nohách ťažká opuchlina vznikla, človeka celý jeden rok sužovala. Pretože sa nemohol opuchliny žiadnym prostriedkom zbaviť, iným spôsobom sa ustanovil ju odohnať. A preto veľkou dôvernosťou myseľ svoju pozdvihnúc, z panenskej lampy olej miesto liekov častokrát užíval a tak od všetkej nepríležitosti v nohách bol vyslobodený, dokonalé zdravie skrze mariánsku dobročinnosť dostal. To piateho júla čistým svedomím od neho vyznané, svedectvom tiež Martina Symonovič a Václava Urbis bolo dokázané.

Sem pridaná má byť **Alžbeta Sehény z Igramu**. Táto od koní, ktoré sa zľakli náhle prevráteného voza, bola nebezpečne vláčená. Ochotne urobeným sľubom k našej najdobrotivejšej Matičke, tak si ju naklonila, že od nastávajúceho zlého bez

všetkého najmenšieho úrazu bola vytrhnutá. Túto milosť štrnásteho júna pod tiažou svojho svedomia sakristiánom vyjavila.

KAPITOLA TRINÁSTA

Jeden nožom prepichnutý od nastávajúcej smrti je vytrhnutý, druhý jedom nakazený mariánskym liekom sa zachraňuje

Mariánsky čitateľ, hoc tvoja nehojiteľná príhoda zdá sa byť smrteľná: nič príkladom **Mateja Bukovec z Kremnice** uč sa dúfať v Máriu. Tohoto (strašná vec je k samému vypovedaniu) nevážiac si právo svojej krvi vlastný švagor, hrubým nožom prebodol, zanechajúc nešťastný nástroj v tele, poľutovaniahodným a spolu ukrutným divadlom. Aby potom príbuzní v nebezpečenstve položenému prišli na pomoc a aby on spolu s tečúcou krvou dušu nevypustil, rýchle felčiarov privolali, dúfajúc, že by oni pomoc a zdravie mohli priniesť. Títo vidiac zbytočnú svoju opateru a všetko svoje usilovanie, jednomyselne Matejovi povedali, že by život musel premeniť na smrť. Preto umierajúci náležitými sviatosťami zaopatrený upevňuje sa k šťastnému vykročeniu zo sveta a už zvonček svojím smutným hlasom veriacich napomína, aby dušu z tela vychádzajúcu svojimi modlitbami sprevádzali a Bohu obetovali. Vtedy človek stretávajúci sa so smrťou, ešte tu prítomný, ešte nezbavený svojich zmyslov, akoby smutným tým zvončením sa povzbudzoval k nádeji života, veľkou dôverou plný k Matke bolesti, ako Matku toho, ktorý nad životom a smrťou má vždy moc, silne veril a jej sa zaslúbil, o predĺženie života horlivo ju žiadal. Ani jeho nádej nesklamala: pretože pomocou premocnej tejto Lekárky, naopak ako ľudia usúdili, rana sa zahojila a on predĺženie života dokonalé zdravie nadobudol. On znamenitú túto mariánsku zásluhu dobre pamätajúc, aby urobil povinné poďakovanie, štrnásteho mája najláskavejšiu svoju Ochrankyňu navštívil a obetoval striebornú tabuľku. Najšťastnejší ten muž, celý ten príbeh poriadne čistým svojím svedomím pripomenul, ktorému na väčšiu vernosť dôstojný a dvojctihodný kremnický pán farár na tento spôsob predpísal: že táto vec tak sa prihodila dosvedčil, akože jeho farár podpisom vlastnej ruky; Pavol Pierenssič, slobodného kráľovského mesta plebán. Hnev je krátka besnosť; úmysel tvoj riad', ktorý, ak neposlúcha, rozkazuje: ten ty uzdami a reťazami zadržuj (Horar. Epist. 1. z Ep.2).

Uvedieme tiež, ako mariánska sila zvíťazila nad jedom. Istý **Rakúšan mal trojročného synáčka**. Tento pre svoj vek nebol schopný rozlíšiť užitočné od škodlivého, ten istý pokrm, ktorý jeho otec na otrávenie myší zmiešal s jedom, keď najprv uvidel, požiadal a okúsil, ale to malé okúsenie, keby Panna Mária nebola zasiahla, malo byť na skazu; lebo dieťa hneď tak náramne ochorelo, že sa zdalo byť v pažeráku smrti. Táto príliš žalostivá vec otcovskému srdcu spôsobila veľkú bolesť a rovnako uviedla do zármutku matku. Títo, aby mohli prispieť k pomoci v nebezpečenstve položenému, domnievajúc sa, že by v ľudských prostriedkoch sa nenachádzalo nič platného, Matke bolesti chlapca náležite obetovali a zaslúbili, pridajúc: ak bude milému dieťaťu predĺžený život, že v Šaštíne na jej česť dajú slúžiť omšu. Páčilo sa najdobrotivejšej Matičke toto zaslúbenie, lebo nasledujúci deň, na všeobecný zázrak chlapec sa mal dobre, zreteľným dôvodom toto preukázal, a tak rodičom povinnosť vykonať zaslúbenie, jemu potom správny život zostal.

Znameníť milosť sedemnásteho decembra otec pod obťažéním svedomia istému z našich oznámil. Voči nakazeniu jedom nie sú lepšie lieky, než orodovanie Máriino.

KAPITOLA ŠTRNÁSTA

V nebezpečenstve pôrodu ratuje Božia Rodička

Tvrdá námaha a ťažké bremeno nad dcérami Evy! Aj keď plodia sa trápia, aj keď neplodia, sa preklínajú; aj bolesť zapovedá rodenie, aj nerodiť zlorečenie (S.Bern.Hom.3. de laud.B.V.). Áno, častokrát, ako hovorí Jozafát prorok: prišli synovia až k pôrodu a mocou nie je porodiť (37. v.3) bez teba, ó, Panna, Matička Božia! Dosvedčuje to **manželka Štefana Kováča zo Sygetközu**; lebo táto tak ťažkým pôrodom sa trápila, že sa stratila jej nádej o predĺženie života. Vtedy ona, aby si poradila, k zázračnej našej svojej útočisko vzala a svojím sľubom jej oznámeným to zaslúžila, že nielen ľahko zľahla, ale tiež žiadaný plod života šťastne dosiahla. Obzvlášť tú milosť **Helenin** manžel, keď so svojou manželkou dvadsiateho siedmeho apríla vzdávali povinné vďaky, svedomite oznámili a na znamenie vďačnosti tri sväté omše dali slúžiť.

Ale menším nebezpečenstvom trpela **Marína Sabák z Ujlaku**. Lebo vo svojom tehotnom stave ukrutnou a dlhotrvajúcou nemocou bola sužovaná, nie do malého nebezpečenstva života upadla; ktorého aby sa zbavila, sľubom sa zaviazala a tak nielen mala šťastný pôrod, ale aj žiadaným zdravím bola obdarená.

Ani **Barbora Sency, manželka pána Imricha Sávora z Prešporoku**, nemohla ujsť pôrodnému nebezpečenstvu, lebo desať dní sa trápila pôrodom plným nebezpečenstva, ľudská pomoc tu menšia bola, aby ju z tej nepríležitosti mohla vyslobodiť, lebo nejakou vyššou mocou mala byť zahnaná. A preto Barbora, aby mohla svoje bolesti prevýšiť, k Matičke Bolesti sa zaviazala a tak ľahkým a šťastným pôrodom bola potešená. To sama posledného dňa mesiaca septembra zaslúbeným obrazom potvrdené oznámila a dve sväté omše dala slúžiť.

KAPITOLA PÄTNÁSTA

Nejaký človek z pomätenosti, iný z padúcnice sa vyslobodzujú

Keď tu nasledujúce udelené milosti a panenskou silou, nemoc, takmer ľudskou pomocou nepremožiteľnú, častokrát zahnanú, mariánsky čitateľ uvidíš, pobožným podivením môžeš povedať. Ó, premocná Pani, moci tvojho ramena kto sa protiví? (Múd 1,22) alebo máš zaiste moc kedy chceš (Múd 2,18), ako Všemohúceho Matka. **Leopoldovi Brengersolk a Kataríne, jeho manželke z Tyerenkrutu v Rakúsku**, štyriapolročný synáček, ktorého pomätenosť päť týždňov sužovala s veľkou bolesťou. Oni skúsiac, že by v ľudských prostriedkoch voči zlému žiadna cnosť a sila sa nenachádzala, chlapčeka šťastinskej Lekárke zaslúbili, ktorá sebe zaslúbenému a obetovanému rýchlou dobročinnosťou zdravie navrátila. O milosti pobožní rodičia dvadsiateho šiesteho marca, keď zadosťurobili svojej povinnosti, maľovanou tabuľkou svedectvo zanechali.

Po podobnej biede, podobne najdobrotivejšou štedrosťou Matičky zaslúžila si byť obdarená **Judita, dvojročná dcéruška Františka Kostolány a Doroty Seksardických**, lebo keď najprv záračnej našej bola zaslúbená a ihneď ukrutného zla šťastne bola zbavená. Potom veľkosť panenského dobrodenia rozvažujúci rodičia, dobre pamätliví na zaslúbenie, dcérušku svoju Matičke bolestnej v Šastíne

predstavili a vzdávajúc hojné vďaky, všetko jednému nášmu oznámili, čo sa prihodilo.

Ale omnoho biednejší bol osud **Anny Bodor z Ostrihomu**, lebo ona dvadsaťštyri rokov bola sužovaná ukrutne padúcou nemocou, ani dlhej svojej nepríležitosti dotiaľ nemohla nájsť, dokiaľ šaštínsku Pani urobeným sľubom si nenaklonila; lebo až vtedy dávnou jej žiadosťou zdravie sa navrátilo, ktoré, keď po celé dva roky dokonale užívala, Šaštínsku Lekárku, aby urobila povinnú vďaku, dvadsiateho siedmeho apríla navštívila, milosť sebe danú svojím svedomím vyrozprávala.

Imricha, osemročného syna Alžbety Buday z Nad'mad'aru, podobná nemoc trápila po celý rok. Vynasnažila sa síce Matka milému dieťaťu rozličnými prostriedkami pomáhať, však celému jej starostlivému usilovaniu sa sila nemoci vysmievala. A preto náramne pobožnou radou synáčika svojho šaštínskej Matičke sľubom obetovala a tak Imricha svojho vesele uvidela obdareného zdravím. Milosť udelenú svojmu synovi, aby bola zapísaná do mariánskej kroniky, predniesla jedenásteho mája.

Omnoho dlhšie svoju biedu oplakávala **Anna, manželka Jána Ostraba Kúrtenského**. Pretože po tri celé roky padúcnou bola postihnutá. Ale ako najskôr Matke Bolesti oznámila svoj sľub, ukrutnú nepríležitosť úplne odohnala. To ona sama jedenásteho mája verne pred istým našim urobila známym.

K Anne pridávame, **Annu Máriu Scepanovin, ospemenskú korutanskú**, trápenú neduhom svojho **dieťaťa**: lebo ono nie viac ako jeden rok bolo na žive, pol života svojho v hroznej streštenosti strávil; bez toho, že by ľudským umením podávané lieky prinášali nejakú pomoc. To jediné bolo užitočné, že rodičia pred mariánsky trón chlapčeka zaslúbili predstaviť, lebo potom hneď bol zlého zbavený a uzdravený. Nábožnému zaslúbeniu, aby rodička šťastného dieťaťa urobila zadosť, trinásteho mája pred milostiplný obraz ho priniesla a dajúc na česť bolestnej Matky slúžiť svätú omšu, všetko poriadne (hotová aj prisahou potvrdiť) vyrozprávala, k čomu pridala svedectvo Alžbeta Wagneryn, spoluputovníčka svätej cesty.

Dvaapoločný **synček Terézie Trumery Starohradskej** tiež, podobnej neresti nemohol ujsť; bol ňou tak prudko trápený, že príliš zarmútení rodičia takmer všetku nádej o uzdravenie zložili. Však výborná dôvernosť k zázračnej našej niečo veselejšie spôsobila: lebo keď sa k nej zaviazali sľubom, chlapec dokonalým zdravím bol obdarený; tak šťastným výsledkom potešení rodičia aj s dieťaťom prišli do Šaštína a znamenitú milosť štrnásteho júla jednému nášmu oznámia, strieborným znamením potvrdili.

Podobnou práve mariánskou priazňou bola občerstvená **trojročná dcérka Anna Mária Jakuba Puchart Nyklsspurského**. Lebo keď dve hodiny nevinné toto dieťa strašne sa hádzalo, najdobrotivejšia naša Matička naklonená sľubom, hneď jej poručila, aby sa uzdravila. To Jakub dvadsiateho štvrtého júla sľúbeným obrazom potvrdil, čistým svedomím vyjaval a na znamenie vďačnosti na česť premocnej tejto Lekárky dal svätú omšu.

Dlhotrvajúcejšiu nerest malo **dieťa Jána Hornu a Uršuly z Pajštúna**, majúce niečo viac než rok. Chlapček za dvojmesačný čas ukrutnou príliš streštenosťou častokrát bol hádzaný; a keď domáce lieky nechceli byť prospešné, rodičia nejaké prostriedky väčšej cnosti boli prinútení vyhľadávať. Preto nemocné pachoľa Matke bolesti zaslúbili, jej pomoc úpenlivo žiadali. Odpovedala najdobrotivejšia Matička

spravodlivej žiadosti a neviniatku udelila dokonalé zdravie. Rodičia, aby sa ukázali vďačnými, panenský príbytok navštívili a mariánskych zásluh boli svedkami, posledného dňa mesiaca júla.

Druhý tiež nevinný bol šťastným v dotyčnom roku panenskej dobročinnosti. Totiž **synček Karla Jozefa Borld a Márie Alžbety z Hustopeče, v moravskom markgrófstve**. Ten keď najprv vyplnil deväť mesiacov svojho života, podobným násilným neduhom napadnutý, tri celé dni bol tak ukrutne sužovaný, že jeho zdravie takmer sa zdalo zúfalým. No rodičia tak dlho sa vynasnažili pomáhať lekárskou pomocou, dokiaľ neskúsili, že všetka ich práca je zbytočná. Preto po urobenom sľube synáčka svojho šťastínskej Panej dôverne poručili a tak chlapec pomaly sa navrátil k náležitému zdraviu. To prednesené matkou bolo zaznamenané, keď ona v prvý deň mesiaca septembra vzdávajúc slávne vďaky, na budúcu pamiatku strieborný obraz svojho synáčka v mariánskej kaplnke zavesila.

V ten práve deň iná mariánska dobročinnosť prišla na známosť. **Jozefa Kluder, Rakúšana prendkyrchského**, padúcnica trikrát hrozným útokom na zem porazila. Poľutovaniahodnou touto nerest'ou pohnutí priatelia biedneho človeka, rýchle k Matičke bolesti ho zaslúbili. To ako sa stalo, ona nemeškala sebe obetovaného oslobodiť od všetkého zlého. Jozef tak výbornou mariánskou priazňou zapálený štedrosťou, osobne prišiel pred milostiplný obraz a vzdával obzvláštne vďaky.

KAPITOLA ŠESTNÁSTA

Šaštínska Lekárka istú od mnohých chorôb, inú od trasenia tela zbavuje

Magdalénu Thaislin z Veľkých Levár, nie jedna, ale mnohé choroby prenasledovali. Lebo ona po dva plné roky najostrejšími bolesťami v rukách a v nohách tak bola ukrutne sužovaná, že tieto údy boli zbavené všetkého používania. K tomu pristúpila aj choroba hrdla a tak Magdaléna trikrát biedna a núdzna bola; nemôžúc teda skúsiť pomoc ľudských prostriedkov, sľubom šaštínsku Matičku si ako láskavú Lekárku zaslúžila, ktorá nad svojou ctiteľkou sa zmilujúc, žiadaným zdravím ju obdarila. To ona piateho januára podmaniac tiažou svoje svedomie oznámila a maľovanou tabuľkou zanechala svedectvo.

Barbora, desaťročná dcéra Ijliho Pruner z Brodu päť týždňov takmer ustavičným trasením vo všetkých údoch bola trápená, čo jej otcovi veľký smútok a starosť spôsobilo. Aby teda tak pre seba ako aj svojej milej dcére na nepríležitosť nejaké lieky mohol nájsť, premocnej šaštínskej Lekárke svoju Barboru obetoval, na jej česť zaslúbil dať slúžiť svätú omšu a jej neduživé údy olejom z mariánskej lampy s veľkou dôvernosťou natrel. Odvtedy dievčatko rýchle nadobudlo dokonalé zdravie. Túto milosť tretieho júla otec vyjaval a hotový súc aj prísahu na to zložiť, svedectvom Pavla Kramarič urobil nepochybným.

KAPITOLA SEDEMNÁSTA

Pomáha od opuchlín

Ján Bettmig z Biče celé dva mesiace mal príliš žalostnú opuchlinu; medzitým veľmi starostlivo mnohonásobnými prostriedkami vynasnažoval sa zbaviť zlého. Avšak vidiac svoju nádej sklamanú, nejakú šťastnejšiu cestu k zdraviu ustanovil prijať: preto k šaštínskej Panej urobil svoj sľub, nie márnou dôverou posilnený,

náležite oznámil, a tak panenskou pomocou veselil sa nad svojim zdravím. To ním vyložené dvadsiateho júna prišlo na známosť.

Podobným neduhom sa omnoho dlhšie trápila **Eleonóra Pergeryn, Moravanka z Hradišťa**; lebo ju deväť mesiacov nešťastná opuchlina tak trápila, že sa tamojší lekár domnieval, že je obťažená vodnateľnosťou. Ale aj tak podľa svojho kumštu čokoľvek príhodné oproti zlému sa zdalo, nevynechal. Ale keď zistil, že jeho usilovanie je zbytočné, nepochyboval vyznať, že by jej zdravie bolo zúfalé. Takto človekom opustená Eleonóra, domnievala sa, že by mariánska starostlivosť bola zanechaná: lebo ochotne k Matke bolesti nábožným a dôverným úmyslom sa utiekajúc, zaviazala sa sľubom. Že to bolo milé Matičke milosti, čoskoro potom dosvedčilo navrátené zdravie. Milosti tejto účastná panenskú dobročinnosť jednému nášmu pätnásteho júla vyjavila.

Anna, manželka Rocha Ertmann, nešťastnou opuchlinou v celom tele upadla do nebezpečenstva, zvlášť keď skúsila, že zakorenený neduh vysmieva sa všetkej lekárskej starostlivosti. K zázračnej teda našej Matičke sa utiekať šťastná potreba Annu prinútila. Keď jej oznamuje svoj sľub a boľavé údy olejom z mariánskej lampy natiera, ľahko neduh svoj odháňa. Túto mariánsku dobrotivosť šťastná matróna strieborným darom piateho septembra najdobrotivejšej Lekárke vďačne obetovaným potvrdila.

KAPITOLA OSEMŇÁSTA

Matka bolesti hojí postihnutých vredmi

Jána Mikuláša, syna Evy Haylin zo Stupavy, kvitnúceho vo svojom mladom veku, vtedy po celom tele rozmiestené (z ktorých niektoré ako husie vajce boli veľké) náramne biednym spôsobom štvrťroka prenasledovali. Medzitým úbohý mládenec vo svojich bolestiach ustavične poníženými a horlivými modlitbami vyzýval Matičku bolesti, silne dúfajúc, že by ona jeho rany mohla zhojiť; aby biedneho nádej jeho nesklamala, lebo najdobrotivejšia Panna prepožičaným zdravím svojmu ctiteľovi hojne zadost' urobila. Na vernosť a vďačnosť za udelené milosti úplného zdravia, s veselou matkou syn piateho januára zasľúbenú tabuľku obetoval.

Katarína Sele, z mestečka Svätý Martin, ktoré leží pod slávnym benediktínskym kláštorom dve míle od Rábu, tri mesiace a tri týždne ohyzdnými vredmi pokrytá smutne vzdychala. Keď však všetka ľudská pomoc nič nepomáhala, k šaštínskej zázračnej sa odvolajúc, jej sa snažne poručila a aby tým rýchlejšie k pomoci ráčila prispieť, sľubom tiež sa zaviazala. To urobiac, bez všetkého iného prostriedku rýchle žiadaného zdravia šťastný začiatok pocítila, ktoré v krátkom čase mariánskym darom pomaly dokonale dostala. To Katarína istému z našich dvadsiateho šiesteho apríla podľa svojho svedomia predniesla a svedectvom svätej púte spolupútnikov Žofie Kočian a Kataríny upevnila.

Ale omnoho biednejší osud bol **Jána Stanikovič z Hornej Krupej**. Pretože okrem toho, že na jednu nohu celkom ochromel, tridsiatimi šiestimi ohavnými a hnisajúcimi vredmi bol obťažovaný. On, aby sa zlého zbavil a mohol byť šťastný, používal rozličné prostriedky, však nemôžuc užít žiadneho ľudského potešenia a pomoci, blahoslavenú šaštínsku Matičku sľubom si naklonil a plný dobrej nádeje dva týždne z mariánskej lampy masťou boľavé údy natieral a tak svoje rany uzdravené, rozťahnuté žily na chromej a nespôsobnej nohe obdržal. To jedenásteho júna prišlo na známosť.

Jána k **Jánovi** prikladáme, **priezviskom Gutner z Ultenmarku v Rakúsku**. Tvár tohto človeka najprv príliš ostrá bolesť obkľúčila, ktorá aj hneď vzrast vezmúc, väčšiu nepríležitosťou spôsobila, lebo odtiaľ v nose dva nepekne vrede sa zrodili a až k mäsu prerazené k strachu a k poľutovaniu nabádali. Keď potom ránhojičov starostlivosť a vonkajšie lieky nič nepomáhali, na obdržanie potešenia v takom súžení sľub k premocnej Našej Lekárke v sebe vzbudil a olejom z panenskej lampy svoje rany každodenne natieral. Tým prostriedkom zvíťazil nad svojou biedou, predchádzajúce zdravie obsiahol a čo sľúbil, štrnásteho augusta s veľkým a horlivým poďakovaním pred milostiplným obrazom vykonal. O tom svedectvo vydali traja spoluúčastníci jeho svätej púte.

Dva podobné vrede **Václav Havlíček, Moravák**, v pravom boku znášal s nie malým obťažovaním. Aby teda tú nerest mohol od seba odvrátiť, oddal sa k lekárskej pomoci. Ránhojiči a felčiari svoju povinnosť podľa svojho kumštu snažne konali, všetko čo by bolo príhodné, prikladali. To skúsiac nemocný, olej z mariánskej lampy si nad všetky lieky vážil, keď týmto s veľkou dôverou svoje vrede natrel, panenskou pomocou náležite zhojené uvidel. Touto obzvláštnou milosťou obdarený, štvrtého septembra prišiel z vďačnosti do Šaštína a vec túto svojím dobrým svedomím prednesenú pripomenul.

Klára, manželka Tobiáša Korinského z Levár, celý jeden rok škaredé vrede na prstoch znášala. Ona, aby dávnemu zlu jedenkrát mohla nájsť koniec, k šaštínskej Zázračnej svoje útočisko vezmúc, jednou púťou sa zaviazala, potom s dobrou nádejou olejom z mariánskej lampy bolavé miesta natrúť, čo žiadala, dostala. To ona aj so svojím manželom dvadsiateho septembra oznámila a maľovanou tabuľkou potvrdila.

KAPITOLA DEVÄTNÁSTA

Istú vyslobodzuje z nebezpečných neštovic

Jedenásťročná dcéra osvieteného pána barona Schassroth, bola obťažovaná čiernymi neštovicami, ležala vo veľkej mdlobe. Nechýbala tu lekárska opatrnosť, rozličné lieky sa pričinovali, však väčšia bola sila zlého, než aby nimi mohlo byť prevýšené. Áno, isté už nejaké znamenie smrti nastávajúce sa videlo, preto všetci ako na uzdravenie, taktiež na život stratili nádej; z tej príčiny tiež jej cirkevnými sviatosťami na zaopatrenie duše aj s posledným pomazaním bolo poslužené, aby tak očakávala istú nádej po stratenom časnom živote; nesmrteľný ten, ktorému nie je uložený žiadny koniec. Keď toto smutné divadlo náramne obkľúčilo srdcia rodičov, jeho eminecie svätej rímskej cirkvi kardinál Fridrich ab Altam Vácovský biskup, a najsvätejšej Rodičky Božej ovšem veľký ctiteľ, žalostivých napomína, aby bolesť svoju utíšili a riadne veľkou dôvernosťou pozdvihnutými úmyslami šaštínskej premocnej Lekárke sa utiekali, ktorá v zázrakoch a znameniach (Múd 10,16) v terajších rokoch predivná a spolu láskavá sa zjavila, dcéru svoju zaslúbili. Počúvli oni najlepšiu radu a podľa kresťanskej obyčaje padli na kolená, za pomoc najdobrotivejšiu Matičku horlive vzývali. Vypočula ona pokorne prosiacich; lebo mariánskou pomocou, keď neštovice sa premenili z čiernej na žltú farbu šťastným znamením, ich **dcéra Františka**, nielen z nebezpečenstva života bola vyslobodená, ale aj dokonalým zdravím bola obdarená. Za mariánske zásluhy chvályhodnú vďačnosť ukázala, keď s osvietenými rodičmi mariánsky príbytok navštívili, kde

čerstvej dcéry najveselší rodič celý ten príbeh vysvetlil a ona dvadsiateho ôsmeho júla striebornú tabuľku obetovala.

KAPITOLA DVADSIATA

Vyslobodený z bolesti hlavy

Pavla Nemec z Pezinka sužovala naostrejšia bolesť hlavy. Nemohol sa teda desať týždňov zbaviť zlého žiadnou ľudskou pomocou, skrz jeden sľub daný šaštínskej Matičke, od všetkého neduhu zaslúžil si byť vyslobodený. To on desiatego mája ochrancom mariánskej kaplnky oznámil a na vďačnosť dal slúžiť dve sväte omše.

Podobné trápenie hlavy pretrpel za dlhší čas (lebo celý jeden rok panovalo) **Štefan Hynk z Viedne**. Medzitým rozličnými liekmi voči svojmu zlému chorý bojoval; však všetko jeho usilovanie bolo zbytočné, dokiaľ zázračnú našu Matičku urobeným sľubom si nezaslúžil láskavou a prívetivou, lebo vtedy hneď zakorenená nemoc musela ustúpiť. Štefan týmto spôsobom uzdravený, Matičku bolesti, ktorej darom si pamätal, že sa má dobre, štrnásteho augusta navštívil a keď dal slúžiť na jej počesť tri sväte omše, udelenú sebe dobročinnosť oznámil.

Anna Mária Palintryn z Rakúska trápila sa bolesťami celé dva roky. Naposledy predĺženému zlu koniec a prostriedok priniesol sľub oznámený Matičke šaštínskej. To keď Anna pod ťarchou svojho svedomia pätnásteho augusta vyznala, na svedectvo udelenej milosti zaslúbený obraz obetovala.

K týmto má byť pripočítaný **manžel Zuzany Letoska**, ktorý pre v hlave narastený vnútorný vred a odtiaľ nasledujúce najostrejšie bolesti jeden celý mesiac nemohol mať žiadneho odpočinku. Za ten čas, hoc rozličnými prostriedkami žiadané zdravie nadobudnúť sa vynasnažil, bolesť však bola tak silná a neústupná, že všetky výborné lieky tupila. Vzbudil teda v sebe novú nádej a ju zložil v zázračnú našu Matku, ku ktorej sa najprv sľubom zaviazal. Všetka nepríležitosť mariánskym rozkazom bola zahnaná. Pamätihodná milosť, skrze manželku jeho bola oznámená a zapísaná trinásteho novembra, ktorú potvrdila Barbora Majdalička; a aby Matičke bolesti boli vzdané vdaky, dal slúžiť svätú omšu.

KAPITOLA DVADSIATA PRVÁ

Pomáha od bolesti zubov a žalúdka

Jakub, syn Vavrinca Perger Duniavického celý jeden rok sa trápil ustavičnou bolesťou zubov, čo zo súcitu nemálo sužovalo aj otcovské srdce. Lebo tá ukrutnosť toho zlého sa zdala nepremožiteľná ľudskými prostriedkami; áno, to bolo skúsené, že odkiaľ sa mala bolesť umenšovať, odtiaľ sa vzťahovala a brala svoj vzrast. Preto rodičia od Matičky šaštínskej nepochybnou dôverou očakávali isté lekárstvo, olejom z mariánskej lampy natreli synove zuby, a k nej ho zaslúbili. Vtedy výborná nádej šťastný priniesla úžitok, keď Blahoslavená Panna všetku bolesť od neho zahнала. To pobožní rodičia dvadsiateho štvrtého júla najlepšou vierou vyrozprávali pred sakristiánmi.

Vavrinec Čáč z Rakúska tak veľkou bolesťou v žalúdku bol obklúčený, že všetkých povzbudzoval k súcitu; lebo štrnásť dní čokoľvek z pokrmov užil, hroznou mocou spolu s krvou vyvrátil. Naproti nešťastnému neduhu kumštom pripravenými liekmi sa bránil, ale tieto nič nepomáhali. Preto úbohý človek po urobenom sľube

zázračnú našu pokorne vzýval na pomoc, ktorá aj bez meškania človeka od všetkej nepríležitosti vyslobodila. Táto zásluha najdobrotivejšej Matky, jeho manželkou štrnásteho augusta sa priniesla k známosti. A na väčšiu vernosť, aby sa preukázala vďačnou, potvrdila zaslúbeným obetovaným obrazom.

KAPITOLA DVADSIATA DRUHÁ

Zázračná Matička odháňa bolesti hrdla

Fryderika Bessryl z Najsídlu takmer dva mesiace sužovala príliš ostrá bolesť v hrdle. Sotva nejaký mohol prehltnúť pokrm a preto biedne a núdzne znášal svoj život, ani viac od lekárskej ruky nemohol očakávať; vidiac, že by práca felčiara bola zbytočná, zaviazal sa chorý spasiteľnou radou k Matke bolesti nábožným sľubom; ktorá svojho ctiteľa, okrem svojej materskej dobrotivosti pomaly k želanému zdraviu navrátila. On, aby preukázal svoju vďačnosť, šesťnásteho apríla navštívil mariánsky príbytok, na jej česť dal slúžiť svätú omšu a panenskú dobročinnosť jednému z našich oznámil, k čomu pridal svoje svedectvo **Krístián Austermann**, spoločník svätého putovania.

Podobne **Martin Benč zo Skalice**, tak nebezpečným bolením hrdla bol obťažovaný, že ani krk nakloniť, ani žiadny pokrm nemohol užívať; jeden už celý týždeň toto zlo zotrvávalo, keď nemocný všetku svoju nádej k tak blízkej Lekárke obrátiac; modlitbu po slovensky vytlačenu, v ktorej je vzývaná Matička k pomoci, s veľkou dôverou a horlivosťou s úmyslom odriekal. To urobiac, hneď sa začal mať lepšie, potom utvrdený v zdravie, povinné poďakovanie dvadsiateho druhého mája osobne vykonal a čo sa mu prihodilo panenskou priazňou, pred istým duchovným potvrdil, súc hotový potvrdiť prisahou.

V takejto úzkosti dlhšie a s väčším nebezpečím sa obrátila **Barbora Križan z Vagovic**. Lebo dva týždne podobnou nerestou navštívená, ani jazyk na rozprávanie, na pohyb, ani pokrm nejaký nemohla užívať, a preto nad nastávajúcou smrťou nie bez istej príčiny začala rozmýšľať; v tom najviac starostlivá, aby pred svojou smrťou anjelským pokrmom, totiž najdrahšieho Spasiteľa nášho telom a krvou, ako tou najvýbornejšou na večnú cestu vykročenia potravou mohla byť občerstvená. Takto zapálená žiadosťou prijatia tohože nebeského chleba a spolu pre nastávajúcu smrť strachom obklúčená, svoju náklonnosť k Matke dobrej nádeje šaštínskej sa obrátila, jednou púťou k nej sa zaslúbila; medzitým aj jej manžel za svoju milú ženu čo najhorlivejšie vzýval Matičku bolesti. A šťastne sa hneď prihodilo, že od susedy trocha oleja z mariánskej lampy dostala, ktorým akonáhle bolavý úd bol pomazaný, ona od tej chvíle začala sa mať lepšie, pokrm mohla užívať a náležite začala hovoriť; v krátkom čase nadobudla dokonalé zdravie, ako to Barborou posledný deň mája prišlo k známosti.

To čo nasleduje, napomína, akoby nebezpečná vec a premocnej nebies aj zeme **Kráľovnej** nevďačná bola, zo dňa na deň daný sľub odkladať. **Karola Techet z Viedne**, dva roky príliš ostrý zapál v hrdle sužoval. Nemôžuc teda prirodzenými prostriedkami sa zbaviť zlého, naposledy pomocou šaštínskej Panny, ku ktorej sľubom sa zaviazal, šťastne bol vyslobodený zo svojho neduhu. Keď týmto spôsobom obdržal zdravie, na mariánsku priazeň, menej než slušné bolo, pamätajúc, zaslúbeniu svojmu šesť týždňov zanedbal zadosť urobiť; a preto požehnaná Matka svoj dar zase vzala a človek do predošlej biedy upadol. On dobre rozumiac, prečo bol trestaný, sľub k sľubu pridal, ktorý ako najskôr vyplnil, opakujúcou

najdobrotivejšej Matky dobročinnosťou, zdravie dostať si zaslúžil. To on šiesteho júla svedomite oznámil, a tejto veci vernosť obetovaným obrazom urobil. Ty, keď urobíš sľub, nebudeš meškať ho splniť (Dt.23,21).

Ani **Katarína Thegeryr z dediny Altenmark v Rakúsku**, neušla nepríležitosti hrdla, ktorého nemalé bolesti pretrpela pol roka. Voči nim, keď barbierov opatrnosť nič neprospievala, ona našla dostatočný prostriedok: keď k sebe Matičku šaštínsku nábožným prisľúbením k súcitu naklonila, ktorá nemeškajúc svojou dobrotivosťou, zlému koniec láskave uložila. To ona pätnásteho júla osobne vďaka vzdávajúc, vyznala a milosť sebe udelenú, nielen maľovanou tabuľkou, ale aj svedectvom štyroch mužov potvrdila.

Ešte o **dvanásťročnom synovi Ondreja Peterla Robenspurského** má byť vyložené. Lebo on tiež na hrdlo celý jeden rok stonal tak, že aj užívanie jazyka bol zbavený. Ani nič iné neprinieslo zdravie, než to, že Dorota Sopka, chlapcova stará matka, jeho Matičke bolesti s plnou dôverou zaslúbila; lebo vtedy hneď vnuk svojej nepríležitosti zbavený, začal hovoriť. Tak znamenitou dobrotivosťou blahoslavenej Panny obveselená Dorota, prišla do Šaštína spolu s vnukom, aby mohla najväčšiu vzdávať vďaka, dvadsiateho septembra: tu za vďačnosť dajúc slúžiť svätú omšu; na svedectvo danej milosti maľovanú tabuľku zavesila. Uč sa, Mariánsky čitateľ, z tohoto, že táto Pani tých, ktorí ju prosia od bolesti vyslobodzuje (Múd 10,9).

KAPITOLA DVADSIATA TRETIA

Vyslobodzuje od slepoty a bolesti očí

Naozaj si ty, ó, Matka večného svetla, výborná tá hviezda, ktorá z Jakuba vyšla, ktorej lúč osvecuje celý svet (S.Bern.hom.2. de laude B.V.), lebo aj tým si vyniesla svetlo, ktorým svetlo nesvietilo, = = = a slnko = = = nevzišlo (Múd 5,6).

Najprv má byť prednesený **Ján Major**; tento celých šesť týždňov sa trápil príliš ostrou bolesťou v očiach. A čo väčšiu biedu človeku pridávalo, pričíňovanými liekmi osud svoj nemohol nijako nezlepšiť. A preto ako vrúcny mariánsky čitateľ, šaštínskej Matičke sa snažne poručil a dve voskové sviece na službu mariánskeho oltáru zaslúbil. Nepohrdla malým darom veľká a premocná Matka, ktorá aj hneď Jánovi zadosť urobila. On potom dvadsiateho siedmeho marca svoj sľub vyplnil a milosť oznámil.

Štvorročná dcéruška Mariny Agnelli, jeden celý mesiac bola zbavená úplne zraku, poľutovania bola hodná. Matka tak žalostnou príhodou zdesená, rozličnými radenými liekmi milému dieťaťu sa vynasnažila pomôcť; však skoro vyrozumela, že by tu nejaká väčšia tá pomoc bola potrebná. Preto navštívila požehnaný príbytok šaštínskej Matky a zaslúbila, aby tam na jej česť bola slúžená svätá omša, hneď tiež svoje zaslúbenie preukázala. A hľa! Keď služba Božia sa dokonala, dcérka k svojej matke takto prehovorila: „Mama, ako sa mi svieti.“ Týmito slovami dosvedčila že vidí a materský zármutok v radosť obrátila. Matka mariánskej lásky účastná, radostnými slzami oplývajúca, dvadsiateho prvého apríla o milosti jedného z našich uistila a potvrdila svedectvom dvojctihodného pána farára **unínského**, totiž k jeho fare Marina prináležala.

Podobná, ale kratšia bola bieda šesťročného **synáčka Jána Vesely z Letničia**. Lebo tá z ťažkej pol roka trvajúcej nemoci splodená, asi tri týždne zotrvala. Rozličné prostriedky, ktoré používali, k ničomu neprispievali, Ján z panenskej lampy olejom slepému natrel oči. Svojou výbornou vierou, že nasledujúcu noc, začal

sa uzdravovať, ráno potom po všetkej temnosti chlapcovi predošlé zdravie prinieslo. To otec šťastného dieťaťa vďaka mariánskej dobročinnosti, dvadsiateho tretieho apríla dobrým svojím svedomím oznámil.

Sedemročná dcéra Maríny Blaškovej, Moravanky, skúsila mariánsku dobrotivosť. Lebo keď jej bel'mo odňalo zrak a nemohla pomôcť žiadna lekárska práca, Marína svoju dcéru šťastinskej Matičke dôverne zaslúbila, ktorá belosť oka milostivo zahнала a šťastím matku dcéry obveselila. Ona hneď s uzdraveným dieťaťom dvadsiateho ôsmeho apríla na vďačnosť prišla do Šaštína, vec tú sakristiánom oznámila a dve sväte omše dala slúžiť.

Vznešenejšia zásluha Božej Rodičky bola preukázaná **dcére Maríny Petráš z Čeklísa**. Táto viac než rok bola celkom zbavená zraku, ľudskou pomocou nemohla byť uzdravená; hoci celé štyri mesiace sa ju snažil istý lekár uzdraviť. Matka vidiac zbytočné jeho usilovanie, o dcéru svoju náramne starostlivá oznamuje sľub šťastinskej Lekárke a jej s veľkou dôverou svoj milý poklad poručila. Ani dlho nemeškala mariánska dobrotivosť, lebo po niekoľko dňoch slepú predošlým bystrým zrakom obdarila. To matka oznámila posledného apríla pod tiažou svedomia. Bolo to aj so spoločníkmi svätej púte dosvedčené.

Dorota Benyová z Lovásy šesť rokov nevidela Božie svetlo, ani zo smutnej a dlhej svojej temnosti sa nemohla vyslobodiť; hoc rozličnými prostriedkami sa o to vynasnažila, dokiaľ zázračnú našu sľubom si nenaklonila a z mariánskej lampy olejom oči svoje nenatrela. Vtedy pamätihodná panenská priazeň dlho žiadané svetlo jej očiам navrátila. To ona desiateho mája sakristiánom našim vyložila a na svedectvo vznešenej milosti spoločníkov svätej púte ustanovila.

Juraj Peryndenduss, Moravák, poľutovaniahodnú, aj keď nie tak dlhotrvajúcu slepotu znášal. Poldruhého roku musel ho sprevádzať na ceste vodca a keď sa odovzdal starostlivosti felčiarov, zlo sa ešte väčšovalo. Preto dobrou nádejou posilnený, k Matke šťastinskej ustavične vzdychajúc, sľubom sa k nej zaviazal a týmto spôsobom slepota v takej miere ustúpila vďaka mariánskemu obdareniu (veď ona najlepšie vie, čo a koľko jednému každému je užitočné), že bez vodcu kamkoľvek sa mu páčilo mohol slobodne kráčať. To on dvanásteho mája pred istým z našich svedomite vyznal.

Omnoho dávnejšia bieda bola **trinásťročnej dcéry Zuzany Sabo z Ostrihomu**, ktorá nosila materské meno. Pretože jej oči boli potiahnuté bielou kožkou, že tri roky ani nič nevidieť, ani bez vodcu nikam sa obrátiť ani ísť nemohla. Matka, aby ju tak z veľkého nešťastia mohla vytrhnúť, o prirodzené prostriedky sa pričiňovala, ale keď tie nepomáhali, slepú dôverne šťastinskej Matičke zaslúbila. A hneď ona začala niečo vidieť a potom pomaly oči k svojej predošlej jasnosti boli navrátené. Po tak vznešenom dôvode mariánskej dobrotivosti, šťastná matka so šťastnou dcérou došli do Šaštína a všetko s dobrým svedomím dvadsiateho prvého mája vyjaviac, podľa svojej možnosti povinné poďakovanie požehnanej Matke urobili.

Terézii Podstacký z Beckova dvojnásobná nepríležitosť spôsobila veľký smútok. Lebo dve z jej dietok z tej príčiny boli biedne, že oči mali bel'mom zatiahnuté a zaneprázdnené. Ani dlho nepochybovala Terézia, že od šťastinskej Lekárky lieky má žiadať, preto jej milé svoje poklady poručila oznámeným sľubom a ona sebe poručeníu vec z tej nepríležitosti láskave zbavila. Na budúcu pamiatku tejto mariánskej zásluhy, ktorú dve osoby svojím svedectvom potvrdili, Terézia

remeselne urobené strieborné oči dvadsiateho tretieho mája najdobrotivejšej Panne vďačne obetovala.

Barbora Chlapková, klobucká Moravanka, päť týždňov oplakávala svoj stratený zrak. Keď potom choroby nemohli urobiť koniec žiadne prostriedky, Matička bolesti naklonená sľubom, koniec urobila. To Barborou bolo oznámené dvadsiateho štvrtého júla, keď v Šaštíne vzdávala vďaky a dvaja muži najlepšiu vierou to dosvedčili.

Práve v ten deň tiež iná milosť prišla na známosť. **Pavel Mikša, Moravan z Uherského Brodu, mal osemročného synáčka**. Ten za celých devať mesiacov bol zbavený zraku, radosť rodičov na nemalý zármutok obrátil. Však čosi veselšie priniesla Matka večného svetla, ktorá je v Šaštíne vzývaná; lebo jedna púť zasľúbená k mariánskemu príbytku, tak mnoho u tejto Panej zavážila, že oči chlapca menom **Metod**, obdarila predošlou bystrosťou.

Táto dobročinnosť najdobrotivejšej Matky, ktorú teraz budeme rozprávať, bola oznámená v horeuvedenom dni. **Barbora, desaťročná dcéra Gertrúdy Pintyn** mala od narodenia bel'mo na ľavom oku, takmer úplne bolo uvedené na skazu. Preto materská starostlivosť to urobila, že keď domáce prostriedky nič nepomáhali, ani s kumštom podané sa nepričiňovali proti chorobe, ale zlo nechcelo ustúpiť ani liekmi. Vtedy vďaka nábožnému sľubu u šaštínskej Lekárky nachádza svoje útočisko, olejom z jej lampy natiera chorý úd a tak zaslepujúcu kožu otiera. Ó, olej utešený, natierajúci a svietiaci! (S Bern. In visa S. Malach. c.21). Za túto zvláštnu mariánsku zásluhu matka aj dcéra osobne blahoslavenej Panne v Šaštíne vdávajúc vďaky, na jej česť dali slúžiť svätú omšu.

Nešťastnejší bol osud **Anny Márie Ottyn, sedlovickej Moraváčky**, keď celé tri roky musela pretrpieť nepríležitosť slepoty, ktorú naposledy Matka Bolesti sľubom k pomoci povolaná, výbornou dobtivosťou preč odložila. To bolo dvadsiateho piateho júla oznámené, a Anna zasľúbeným obrazom a iným strieborným darom dlhotrvajúcim spravila.

Ale **osemročného syna Evy Sslegreryn z Prešporku** pre chorobu oplakávali, lebo dva mesiace bol zbavený zraku na pravom oku. Nechýbala síce chlapcovi materská starostlivosť. Matka vyhl'adávala príhodné prostriedky voči zlému; avšak vidiac, že by týmto spôsobom nič nepomáhalo, veľkou dôverou olej z mariánskej lampy použila namiesto liekov, ktorému Matička dobrotivá prepožičala tú čnosť, že oku stratenú bystrosť prinavrátil. Matka tak šťastným výsledkom potešená, syna šiesteho augusta pred mariánskym trónom obetovala a keď povinnému poďakovaniu urobila zadosť, milosť svedectvom dvoch osôb potvrdenú, oznámila tým, ktorým to prináležalo.

Olej z mariánskej lampy skúsila ako liečivý **Justina Wyberalka, z moravského mestečka nazývaného Markovič**. Lebo keď pol roka biedne a núdzne strávila v temnosti, a ľudská moc oproti nepríležitosti nemohla byť nič platná, zasľúbiac sa zázračnej našej Matičke, oči z panenskej lampy vzatým olejom natrela, povzbudená silnou nádejou, a tak po nešťastnej slepote nasledovala predošlá bystrosť očí. To ona pätnásteho augusta, keď prišla do Šaštína vzdať vďačnosť, čistým svedomím vyložila a predstavila svedka danej milosti Bernarda Danku.

Podobnou chorobou bol postihnutý celý jeden rok **Karel Wodička, vyškovský Moravák**. Pretože ukrutnejšou bolesťou očí, ktorá svetlo s veľkou biedou uhasila, ktorú nemohol žiadnymi liekmi napraviť. Sľubom k Matičke bolesti urobeným tak

si ju láskavo zaslúžil, že skrz jej dobrotivosť všetkej nepríležitosti slepoty bol zbavený. Túto milosť, dvadsiateho tretieho augusta pred jedným naším pripomenul, strieborným znamením a otcovským svedectvom správnou urobil.

Syn Jána Juraja Mak pardorfského, v tomto poradí má byť predložený, bol z podobnej biedy podobnou dobrotivosťou vyslobodený. Lebo keď, neviem akou nešťastnou náhodou sa chlapcovo oko stalo úplne neužitočným, a nemohlo sa uzdraviť užívanými prostriedkami; otec k premocnej šaštínskej Lekárke najprv sľubom zaviazaný, synáčka veľkou horlivosťou obetoval a poručil a týmto spôsobom to, čo tak horlivo žiadal, aj dostal. Toto predniesol Ján pod tiažou svedomia dvanásteho septembra, keď blahoslavenej Matke vzdával poďakovanie a sľúbené strieborné znamenie vd'ačne obetoval.

Ale Barbora Rozborilka Bystrická stratila zrak oboch očí. Dva mesiace trvalo toto nešťastie, hoci mnohonásobnými protriedkami sa snažila dosiahnuť šťastnejší osud, nakoniec Matičky bolesti, ku ktorej sa náležite zaslúbila, vzácnu dobrotivosť dosiahla, aby bola zahnaná temnosť nešťastnej slepoty. Účastná pamätihodnej dobročinnosti láskavej Matičky, štrnásteho októbra, keď osobne konala svoju vd'ačnosť, ju svedomite vyprozprávala a verným svedectvom dvoch osôb urobila.

Práve podobnou výnimkou bol **Jakub Rychtr, Moravák z Vyškova**, ktorý pre ostrejšiu bolesť dva mesiace vyhľadával pomoc; ale nič nepomáhalo. Zázračnej našej Matičke sľubom sa zaviazal, dúfajúc, že by od žiadosti svojej nebol sklamaný. To ale Matička bolesti hojne vyplnila, keď nielen ťažkú bolesť zahнала, ale aj na veky pamätihodnou dobrotivosťou zrak slepému navrátila. To Jakub osemnásteho októbra vložiac na svoje svedomie, poriadne oznámil a na lepšiu vernosť, ako tiež na budúcu pamiatku sľúbený obraz obetoval. Skrz Pannu, v noci tohoto veku, duchovne bývame osvietení. (S.Bonav.cap.3 in speculo).

KAPITOLA DVADSIATA ŠTVRTÁ

Hluchým napravuje sluch;

vyslobodzuje z bolesti uší

a zaviazaný jazyk rozväzuje

Zuzane, manželke Františka Stolner v ľavom uchu vyrástol vnútorný vred a tak ho zaneprázdnil, že takmer bránil počúvaniu. Tri mesiace už táto nepríležitosť zotrvala, keď Zuzana prisľúbila navštíviť príbytok našej zázračnej Matičky. Preto pripraviac sa na svätú púť so spolupútnikom svojim manželom sa vydala do Šaštína, a keď tam putovala, ešte cestou ju najdobrotivejšia Matička svojím liekom obdarila: vred sa rozpučil, hnis, ktorý bránil počutiu vytiekol a sluch do predošlého najlepšieho stavu navrátil. Zuzana týmto spôsobom urobila účasť na svojej žiadosti, s čerstvým úmyslom vykonala ostatnú cestu a keď Rodičke Božej poďakovanie ako najlepšie mohla odovzdala a to, čo jej Matka Bolesti dobrotive preukázala, jednému z našich jedenásteho mája oznámila.

Alžbeta, manželka Ambróza Seffel, mešťana zo slobodného kráľovského mesta Trnavy, pol roka bola úplne zbavená sluchu. Za ten čas táto veľká nepríležitosť prinútila ju užívať rozličné lieky, ktorým však dúfaný účinok chýbal, preto Alžbeta šaštínskej Panej sa zaslúbila, že bude k jej svätému príbytku putovať. To tak najdobrotivejšiu túto Matičku naklonilo, že v ňu dúfajúcej predošlý sluch štedro darovala. Hneď potom Alžbeta, aby svojmu sľubu urobila zadosť, do Šaštína

sa ponáhľala, Panenskú priazeň sebe udelenú čistým svedomím piateho júla vyjavila a na väčšiu vernosť nielen svojho manžela s Antonínom Serend mala za svedkov, ale aj na budúcu pamiatku zavesila v mariánskej kaplnke znamenie.

Nevšedná dobročinnosť tiež Matky bolesti bola udelená **Františkovi, deväťročnému synovi Wolfganga Antonína Ohl**, bola udelená. On síce sluchu zbavený nebol, ale v ľavom uchu ukrutnými bolesťami sa trápil, tak veľmi, že táto nepríležitosť ani pokoja, ani spanie úbohému dieťaťu nedopriaia. Z tej príčiny rodič, muž výbornej pobožnosti, šaštínskej Lekárky syna s veľkou dôverou zasľúbil a spolu na boľavý úd obrázok bolestnej Matičky priložil a priviazal, ako istý liek, ktorý by mal priniesť zdravie. A hľa, sotva prešlo štvrt' hodiny, obťažené jeho ucho nejakým veľkým vydaným zvukom, od všetkých bolestí dokonale bolo uzdravené. O tom svedčí doteraz list daný v mesiaci september, v ktorom panenskú štedrosť chváli, šťastný otec dieťaťa, ktorý celý ten príbeh vyložil a opísal milosť, hotový aj s prisahou to potvrdiť.

Zvláštne je to, čo nasleduje. **Dorota Kordyhepstyn z Viedne**, dva roky dokonca nič nepočula. Táto užitočnou pobožnosťou a svojou náklonnosťou k Šaštínskej Matičke povzbudená, prišla do jej príbytku s pokornou prosbou. Tu pred milostiplným obrazom postavená, keď podvečer k anjelskému pozdraveniu zvonili, vidiac, že by iní tu pristojaci kľakali, ona tiež chvályhodným katolíckym spôsobom padla na kolená, aby trikrát Zdravas Mária vypovedala. Hneď, vykonajúc tú krátku modlitbu, hore povstala a tieto slová medzi vzdychaním prehovorila: „Bud' Bohu chvála a veľkej Matke, dva roky som nemohla počuť hlas, až teraz preto opravdive vyznávam, že Matka táto je Matkou milosti, ktorú ja do skonania svojho života budem sa usilovať uctievať.“ Táto vec hoc bola urobená pred mnohými, Dorota všetko riadne piateho októbra pod tiažou svojho svedomia vyložila, k čomu bola vernosť tiež pridaná štyrmi osobami, ktoré spolu s ňou z vlasti svojej došli, to isté dosvedčujú.

Tu tiež treba pripomenúť priazeň udelená Matkou Pannou **Františkovi Procházka z Bojanovic**. Zdravie tohto človeka začal pokúšať nejaký ukrutnejší neduh, zlo sa neustále rozmáhalo, že užívanie jazyka dokonca bol zbavený, dvanásť hodín ani slovíčko nemohol prehovoriť. Tak náhla príhoda radu Františkovi priniesla; lebo lieky od premocnej šaštínskej Lekárky, ktorú sľubom urobeným sebe si naklonil, poníženým úmyslom snažne žiadal. Nie však zbytočne: lebo takmer v tom okamžiku sa mu rozviazal jazyk, ako bol povinný, užíval ho na poďakovanie, na Mariánske chvály. Účastný milosti, urobil svojmu sľubu zadosť, desiateho mája sakristiánom svätého miesta ju oznámil a svedectvom dvoch Bojanovických občanov potvrdil. Kto dáva pozor na svoje ústa, ten dáva pozor aj na svoju dušu. (Prís 13,3).

KAPITOLA DVADSIATA PIATA

Odumierajúca ruka sa zachraňuje,

dve matróny od bolesti srdca, tretiu od trasenia srdca vyslobodzuje

Ondrejovi Žák Švanspochskému ľavá ruka, neviem prečo, do tak veľkého nebezpečenstva bola uvedená, že felčiar neschnú iným spôsobom človekovi pomôcť, usúdili, aby bola odrezaná, lebo bola celému telu škodlivá. Zdesil sa Ondrej nad ukrutným týmto spôsobom liečenia, preto svoju nádej v hojnú, naproti

všetkému, Matky bolesti dobrotivosti zložil a ruku, podľa ľudskej mienky, už už odumierajúcu, olejom z mariánskej lampy výbornou dôvernosťou niekoľkokrát natrel, a ihneď ju zdravú a celú dostal. To sám prvého mája dobrým svojím svedomím oznámil. Naozaj tu, ó, premocná Pani!, vztiahla si svoju ruku a túto ľavú urobila zdravou tvoja pravá.

Ale **Brigita Prochásková z Oslovian**, jeden celý mesiac ukrutným tlačení pri srdci bola prenasledovaná. Lekári, aby mohli byť nápomocní, konali náležite svoju povinnosť, ale žiadnu úľavu ich opatrnosť nepriniesla. Vtedy Brigita šťastinskej Lekárke sa zaviazala sľubom, vznešenou nádejou svoje prsia olejom z panenskej lampy natrela a týmto spôsobom všetku nepríležitosť šťastne odvrátila. Aby potom na tak obzvlášť mariánske zásluhy zostala pamiatka, celý ten príbeh svedomite piateho júla urobila známym a zaslúbený obraz zavesila v panenskej kaplnke.

Podobná tiež štedrosť najdobrotivejšej Matičky bola preukázaná **urodzenej pani Juliáne Jezerskej, manželke pána Imricha Mattyásovského**. Lebo keď ju v celom tele zamdlenú podobný neduh dosť dlhý čas sužoval, ani starostlivosťou lekárskou nemohol byť zahnaný; premocná naša Lekárka sľubom naklonená k poľutovaniu, k predošlému žiadanému zdraviu ju navrátila. To ňou verne vyložené, na známosť prišlo, keď devätnásteho augusta najláskavejšej Rodičke Božej vzdávala povinné vďaky.

Anna Lapčík, Moravanka, meštianka z Hradišťa takmer celý jeden rok bola nešťastná pre trasenie srdca. Keď osud svoj nemohla urobiť šťastnejší, hoc práve rozličnými prostriedkami sa o to vynasnažila, dokiaľ šťastinska Pani sľubom k sebe urobeným pohnutá, ju želaným zdravím neobdarila. Udelenú dobrotivosť, Anna posledného augusta, vzdávajúc poďakovanie láskavej Lekárke, jednému nášmu podľa svojho svedomia vyznala. Nech je nám v srdci, ako v obraze spísaný život blahoslavenej Panny Márie. (Sv.Ambróz, II kniha o panenstve, verš 6¹⁰)

KAPITOLA DVADSIATA ŠIESTA

Matka bolesti pomáha trpiacim bolest'ami nôh

Vid', Mariánsky čitateľ, že táto Pani tiež je noha krívajúcemu (Jób 29,15). **Františka Hrdličku, Moravana trebičského** ostré bolesti v nohách, takmer po tri mesiace ustavične panujúce prinútili sa vláčiť na barlách. A keď tento biedny svoj osud nemohol zlepšiť, k zázračnej našej sa zaslubuje, z jej lampy olejom boľavé nohy s tou najsilnejšou nádejou natrel; ale dôveru človeka najdobrotivejšia Matka nesklamala, lebo ho predchádzajúcim užívaním nôh obdarila. Túto milosť František s náležitým vzdávaním vďaky dvadsiateho štvrtého februára istému z našich najlepšou vierou vyznal.

Podobnou nepríležitosťou, hoc nie tak dlhotrvajúcou, trpel **Ján Bangl Uswanský**. Sedem týždňov ťažká opuchlina obťažovala jeho nohy, a potom sa mu objavilo päť vredov. Aby boli tieto zhojené, zbytočne felčiar svoju snažnú prácu vynakladal; preto Ján si ustanovil sľubom zaslúžiť priazeň Matky bolesti; čo, keď hneď preukázal, žiadosti svojej bol účastný. Tak veľkou dobrotivosťou najláskavejšej Matky povolaný a jej účastný, blahoslavenú Pannu šest'násteho apríla osobne uctil; a keď celý ten príbeh riadne vyrozprával, hotový k tomu aj zložiť

¹⁰ https://www.fatym.com/taf/knihy/patrol/3kn_o_p.htm#1

prísahu, svedectvom felčiara Vojtecha Dancer, ktorého starostlivosti sa choroba vysmiala, svojim listom potvrdil.

Teraz má byť prednesená dobročinnosť Panny Matičky nevinnému a útlému veku preukázaná. **Barbora Klemka, strážnická Moravanka**, mala dcéru svojho mena, dvaapolročnú. Táto, keď už dosť bola prenasledovaná neštovicami, iná zloba vyrástla; lebo na pravej nohe nejaká chyba zostala a že dieťa krívalo. Starostlivá a opatrná matka to uvidela. Barbora dlho nerozmýšľala, odkiaľ by proti zlobe mala vyhľadávať prostriedok, ale rýchle všetku svoju dôveru v šaštínsku Pannu zložila, jej zaslúbila zo striebra umelecky urobenú nohu. Že dobrotivej Matičke zaslúbenie toto bolo vďačné a príjemné, výsledok preukázala: lebo neviniatko toto hneď palcom nohy sa podopierajúc, začalo kráčať a v krátkom čase celou nohou stúpalo. Odtiaľ náramne obveselená matka, desiateho mája prítomná pozdravila najlaskavejšiu Pannu a keď svojmu sľubu urobila zadosť, všetko, čo sa prihodilo ako mala na svojom svedomí, vysvetlila.

Z omnoho väčšej biedy vytrhla mariánska dobrotivosť **Annu Máriu Peslyn, Moravanku**; lebo táto dva roky pre ukrutné trápenie v nohách s vredmi bola tak ďaleko uvedená, že nielen kráčať, ale ani vstať na nohy nebola schopná; a to ešte viac úbohú zdesilo, že felčiari vypovedali, aby žiadnu nádej na ich umenie neskladala. Z toľkej teda nepríležitosti, krídlami dôvernosti Anna Mária rozhodla sa vyletieť, všetku svoju nádej k Matke bolesti obrátiac, z jej lampy olejom, po urobenom sľube, natrela svoje vredy. A hľa, dobrá nádej priniesla najlepší úžitok, keď zbytočné pred tým údy nadobudla tak posilnené, že na preukázanie svojej vďačnosti a na poďakovanie celú cestu z Moravy až do Šaštína mohla vykonať pešo. Pamätihodná najdobrotivejšia zásluha jedenásteho mája jej vyrozprávaním prišla na známosť.

Ale **Marina Jurikovič z Komjatic**, v nohách trápená príliš ostrou bolesťou, celé tri roky bola chromá. Vynasnažila sa ona, nie jedným prostriedkom dávnej svojej nepríležitosti sa protiviť, ale všetko jej usilovanie bolo zbytočné; preto pokorne žiadala o pomoc našu zázračnú, ku ktorej sa náležite zaslúbila, pokorne žiadala. A potom dostala predošlú schopnosť chodiť. Potom jedenásteho mája vyplnila svoj sľub a po vykonanej pobožnosti, milosť sebe danú od Panny Márie duchovným zaplatila.

Ani **Zuzana Čilík, z Ostrovu Čalokes** nemohla pre bolesť nôh chodiť. Keď sa trápila týmito ukrutnosťami, z mariánskej lampy na to miesto užívala lieky, všetkej nepríležitosti bola zbavená. O tom tridsiateho mája jedného z našich uistila, svedkami mariánskeho dobrodinstva boli František Molnár a Eva Sidéghety.

Vavrinec Špringer, hodonínsky Moravák, bol ratovaný mariánskou pomocou. Osem dní on trpel na príliš veľkú páľčivosť spojenú s bolesťami. Nič proti chorobe nepomáhalo, hoci nič nevynechal, čo by na zahnanie nepríležitosti sa zdalo príjemné. Potom prispením šaštínskej Matičky, ktorej sa zaviazal sľubom, svojej choroby sa zbavil. To ním bolo oznámené desiateho júna a obetovaným strieborným znamením bolo potvrdené.

Ale **Jozef Hlavaty z Igramu** kríval pre vredy v ľavej nohe (ktorých bolo dvanásť) štyri roky potreboval aj barly. Ani chorobám, ktoré po pravde tupili rozličné prostriedky, skôr koniec sa neukázal, dokiaľ sa nezaviazal sľubom našej Matičke, v dôvernosti nič nepochybujúc (Jak 1,6), biednu svoju nohu, olejom mariánskej lampy, po šesť týždňov ostávajúc v Šaštíne, neprestával natierať. Len

vtedy sa vtedy zavreli a nohe predošlá sila bola navrátená. To on pred sakristiánmi štrnásteho júna verne oznámil a okrem iných, ktorí osud človeka pred uzdravením a po ňom uvideli, našej tiež duchovnej milosti udelenej boli svedkami.

K Jozefovi pridávame iného **Jozefa priezviskom Holberghauser, obyvateľ mestečka Freysstadského**. Tento jedenásť rokov, ako dávnymi, tak ostrými bolesťami v ľavej nohe bol sužovaný; nemôžúc sebe ani lekársnym kumštom, ani felčiarskou rukou dostať nejakú úľavu. Vyrozumel teda, že by sa tešil zbytočnou nádejou a bez všetkej platnosti nemálo peňazí vydal, najdobrotivejšej Matke bolesti najlepšou dôverou sa zaslúbil, vtedy hneď rýchlou pomocou Panny Márie sa začal mať lepšie, až aj v krátkom čase, z dokonalého zdravia sa tešil. Toto ním vyrozprávané bolo dvadsiateho mája, keď strieborné znamenie zložil v mariánskej kaplnke, duchovnými bolo zapísané.

Podobné neresti ani duchovného muža nevynechali. Lebo **dvojctihodného pána Martina Hajdanovič** dva roky vredovité nohy nepríležitosťou do takej biedy uviedli, že premýšľal zbaviť sa **udvárskej fary**, ktorú nedávno dostal, áno, aj málo chýbalo, že tak neurobil. Však ale ochotne niečo lepšie dobrý muž pochopil vo svojej mysli; lebo počujúc tú šťastnejšiu a najprijemnejšiu po všetkých miestach povest' o zázrakoch Matky milosrdenstva, ktoré v milostiplnom šťastinskom obraze v novom prevádza; zanechajúc lekára, ktorý ho za ten čas zbytočnou prácou sa usiloval uzdraviť; sľubom premocnú Lekárku si nakláňa a jej sa náramnou dôverou odovzdáva: pokorne prosiac, aby ona podľa svojej veľkej štedrosti, po smútku potešenie, s vyliečením ráčila včasne priniesť. Ona sama od seba náchylná na dobročinnosť, čo bolo žiadané, ľahko udelila. Toto sám účastný mariánskej priazne, prvého júla, keď osobne zadosť urobil sľubu, na pamiatku budúcich svojou rukou spísal

Nemá byť vynechaná ani tá panenská zásluha, ktorú **Terézia Čelokeryn** deviateho júla vďačne uznala. V pravej nohe sa jej otvorila nejaká rana a keď liekmi nemohla sa zatvoriť, Terézia sa náležite zaslúbila a vezmúc trocha oleja z mariánskej lampy, ako svoj vred natrela, tak z tej nepríležitosti bola zbavená.

Ten istý olej zo šťastinskej lampy **Jarolímovi Bleni, Moravákovi**, prestrašenému bol spasiteľný. On z miesta vysokého štyri siahly náhle spadol, tak si narazil pravú nohu, že pol roka nemohol vstať z lôžka. Prinútila tohoto biedneho muža tvrdá potrebnosť oddať sa lekársnym rukám, ktorých práca však bola bez všetkého úžitku; preto Matku bolesti vzýval, ktorá svojím ctiteľom dáva obzviaštné dobročinnosti, o ktorých práve v tom čase ako najlepšie posolstvo sa rozniesla všade vôkol najlepšia povest'. Povzbudený v nádeji, zaslúbil navštíviť tú najdobrotivejšiu Paniu. Hneď aj olejom z panenskej lampy od susedov vyžiadaným svoj neschopný úd natrel, ktorý v krátkom čase mariánskou pomocou uzdravený predošlú silu nadobudol. To Jarolím urobeným prednesením pod tiažou svedomia pred sakristiánmi vyznal, dvadsiateho tretieho júla, keď tú vec potvrdil strieborným znamením vďačne obetovaným.

Anna Karkesyn, Moravanka z Kwasnic, dva roky trpela na biedu. Lebo celý čas mala znečistené nohy. Aby sa toho mohla zbaviť, keď mnohonásobné užívanie liekov nič neprinášalo, zázračnú šťastinsku sľubom si urobila láskavou a z jej lampy olej vážiaci si nad všetky lieky, ním častejšie rany svojich nôh natierala, tým spôsobom nadobudla úplne vyplnenú svoju žiadosť. Aby potom najdobrotivejšej Lekárke preukázala sa vďačnou, prišla pred milostiplný obraz prvý deň mesiaca

septembra a všetko oznámiať istému z našich, dve kumštom urobené strieborné nohy zanechala ako obeť.

V podobných údoch nepodobnú nepríležitosť znášala **Eva, manželka Jána Kovács z Nadsegu, priezviskom Koprar**. Lebo dva mesiace panujúca škodná opuchlina úbohú ženu zbavila chôdze; a keď naproti zlému rozličné prostriedky neprinášali žiadnu úľavu, sľubom sa k žázračnej našej náležite zaviazala, a tá Evu z tej nepríležitosti nôh láskave vyslobodila. Milosti tejto, ktorej účastná, štvrtého septembra svedomite oznámila, svedectvom dvoch osôb urobila vernosť.

Viac predĺženým zlom bola tlačaná **Alžbeta Švablin Lobenská z Rakúska**. Lebo ona celé tri roky veľkými bolesťami v ľavej nohe bola sužovaná, smutne vzdychala; z čoho aby sa mohla vyslobodiť, vyhľadávala liečiteľský kumšt, však ani toto nebolo platné. Teda zanechajúc všetky prostriedky, svoju nádej a sľuby obracajúc k Matke bolesti, každý nádejný deň na česť a pamiatku mariánskej bolesti, panenský ruženec s veľkou horlivosťou odriekala. Tým znamením a chvályhodným dielom, zaslúžila si od svojej choroby byť oslobodená. Za nevšednú túto mariánsku dobročinnosť, aby sa preukázala vdácnou, dala na svätom mieste slúžiť svätú omšu a oznámiať mariánsku zásluhu, tretieho októbra tri osoby ustanovila na svedectvo a obetovala zasľúbený obraz.

K predneseným má byť pripočítaná **Anna Leitmanka, prostanská Moravanka**, ktorá celý rok tak ukrutnou trpela bolesťou v nohách, že bola zbavená všetkého ich používania. Aby potom nešťastný tento osud nebol ustavičný, Anna sa sľubom zaviazala šaštínskej Lekárke. Matička milosti láskave vzhliadnuc na tak seba zaviazanú, predošlou náležitou chôdzou ju oblahoslavila. Táto, účastná panenskej priazne, štrnásteho októbra, keď podľa svojho zasľúbenia zložila v mariánskom príbytku na poďakovanie strieborné znamenie, danú milosť svedomite vyrozprávala.

KAPITOLA DVADSIATA SIEDMA

Predstavuje dve trestané osoby

Po mariánskej dobrotvosti dobročiniacej, hľa, preukazujeme jej spravodlivosť milostivo sa pomstiacu.

Daniel Šmid zo Žiliny, poručil svojej **manželke Anne**, pripravujúcej sa na putovanie k šaštínskej Panej, aby dala desať zlatých do mariánskej kaplnky. Ona málo dbajúc na manželský príkaz, darovala jedine tri; hneď blahoslavenú Matičku naposledy pozdraviac, vydala sa na cestu a keď došla k mestečku Chtelnica, nemohla ďalej pokračovať, pretože jej Matka bolesti ďalšiu cestu zakázala; lebo už zle začatou chôdzou ustavičnou úzkosťou svedomia náramne trápená, vždy premocná zázračná Matka pred jej očami sa zdala byť, takže temer zošalela. Keď takto vyvráteným pokojom ducha ako mečom svedomie býva bodané (Prís 12,18), nemohla zniesť toľko zlého, opäť sa vrátila do Šaštína; kde, keď bolo zlé zadržané, dobre vydala, Matička tiež najdobrotivejšia strápené jej svedomie upokojila. To pätnásteho apríla známym urobila. Ty z toho sa vyvaruj a čo je Božie alebo jeho Matky, daj Bohu alebo Matke.

Druhá potom **Marina, ktorej priezvisko schválne vynechávame, zo slobodného a kráľovského mesta Skalice**; neviem, akým spôsobom pohnutá úmyslom, peniaz ukradnutý z mariánskej kaplnky, zavesený na ruženci, opovážila sa používať. Netrpela premocná táto Pani, robiť násilie miestu sebe založenému bez

pokuty; preto ruka slúžiaca zlému účinku, v krátkom čase sa zatriasla a vinná svätokrádežou, panenskou pomstou bola zbavená všetkej sily, do veľkej mdloby bola uvedená. Keď potom osem dní vytrpela zaslúženú pokutu, svoj prehrešok oplakávala, ukradnutú vec priniesla zase na sväté miesto a vtedy predošlá sila údom sa navrátila. Odvrhni hriech a pokutu hriechu si odvrhol; vec táto, ako je predložená, istému duchovnému dvadsiateho šiesteho júla bola spravodiivo oznámená.

Uzrieš už v celej tejto knižke, mariánsky čitateľ, vznešené preukázané dobročinnosti najdobrotivejšej Matičky svojim ctiteľom. vôbec nepochybujem, že hojnú jej štedrosť s podivením si uctil, ktorá aj hluchým rozkázala počuť a nemým hovoriť (Mk 7,37), ktorá všetky veci dobre urobila a chorých uzdraviť. Jedine zostáva, aby som ja, ktorý som písal s prianím naozaj katolíckym, aj ty, pre ktorého som to písal, spolu sme vychvaľovali jej sväté meno. A pretože nemôžeme dostatočne chváliť, ctíme a milujeme, ako mnoho môžeme (S. Ildefonf. de Ass.B.V.), Nasledujme príklad jej života, aby sme si vyžiadali zvolanie modlitby; k svätým jej nohám padnime a pokorným hlasom zvolajme: Zostaň s nami, Pani, lebo ak nás zanecháš, čo bude v nás? Ó, duch, ó, život kresťanov! (S. Germ. ferm. de Zona Virg)

O. A. M. D. G. & B. V. M. S. H.

Omnia ad majorem Dei gloriam et Beatae Virginem Mariae Stellae Hungariae
Všetko na väčšiu Božiu slávu a blahoslavenú Panny Márie Hviezde Uhorska

Obsah

MARIÁNSKEMU ČITATEĽOVI.	3
KAPITOLA PRVÁ O prvopočiatku svätého obrazu Blahoslavenej Panny M Á R I E Matky bolestnej šťastinskej.	4
KAPITOLA DRUHÁ O milostiach, ktoré začiatok najsvätejšieho obrazu osvietili.	8
KAPITOLA TRETIA Schválenie svätého obrazu a jeho vyloženie na predchádzajúce miesto; čo sa pri tej slávnosti prihodilo, na koniec sa predkladá, ako pod ochranu našu je odovzdaná.	14
NASLEDUJE ROK PÁNA TISÍCI, SEDEMSTÝ, TRIDSIATY TRETÍ	20
KAPITOLA PRVÁ Dvaja počítaní za mŕtvych, a tretí umierajúci sú zachovaní pri živote.	20
KAPITOLA DRUHÁ O tých, ktorí v najťažších nemociach a v najväčšom nebezpečenstve smrti predivne vďaka šťastinskej Matke zaslúžili si predĺženie života.	21
KAPITOLA TRETIA Predivne osvietení z nebezpečného zatmenia rozumu.	25
KAPITOLA ŠTVRTÁ O tých, ktorí sú vyslobodení od kameňa.	26
KAPITOLA PIATA Uzdravenia chromých a pokrivených údov.	27
KAPITOLA ŠIESTA Odháňa zimnicu.	28
KAPITOLA SIEDMA Najsvätejšia Panna pomáha postihnutému vodnatelnosťou.	29
KAPITOLA ÔSMA Zachránení od nebezpečného ohňa.	29
KAPITOLA DEVIATA Matka s deťmi zachránená pred utopením.	31
KAPITOLA DESIATA Trom pacholiatkam preukazuje milosť.	32
KAPITOLA JEDENÁSTA Pomáha pracujúcim pri pôrodoch.	33
KAPITOLA DVANÁSTA O dvoch ženách zachránených od splašených koní.	34
KAPITOLA TRINÁSTA Vyslobodzuje od padúcnice.	35
KAPITOLA ŠTRNÁSTA Lásková Panna rozvážuje povrazy.	36
KAPITOLA PÄTNÁSTA Najsvätejšia Panna hojí vredy.	36
KAPITOLA ŠESTNÁSTA Uzdravuje rany.	37
KAPITOLA SEDEMNÁSTA Dve deti vytrhuje z nebezpečenstva osýpok.	38
KAPITOLA OSEMŇÁSTA Obnovuje tváre pošpatené nemocou.	39
KAPITOLA DEVÄTNÁSTA Jednej ihlu, druhej z ryby kostičku v hrdle uviaznutú vyťahuje.	40
KAPITOLA DVADSIATA Bolesti hlavy a uší rozháňa.	41
KAPITOLA DVADSIATA PRVÁ Dvom bol sluch navrátený.	42
KAPITOLA DVADSIATA DRUHÁ Nemí hovoria.	43

KAPITOLA DVADSIATA TRETIA Slepí vidia a bolesť očí sa tratí	44
KAPITOLA DVADSIATA ŠTVRTÁ Pomáha srdcovým potiažam	48
KAPITOLA DVADSIATA PIATA Ruky uzdravuje	49
KAPITOLA DVADSIATA ŠIESTA Hojí roztrhnutie alebo prietrž	50
KAPITOLA DVADSIATA SIEDMA Posilňuje nohy	51
NASLEDUJE ROK PÁNA TISÍCI, SEDMISTÝ, TRIDSIATY ŠTVRTÝ	56
KAPITOLA PRVÁ O rôznych vyslobodených z pažeráka smrti.....	56
KAPITOLA DRUHÁ Iné rozličné ťažké a nebezpečné nemoci uzdravuje.....	58
KAPITOLA TRETIA. Choromyseľným Rodička Božia rozum udeľuje.....	61
KAPITOLA ŠTVRTÁ. Porazeným Matka Bolesti zdravie navracia.	63
KAPITOLA PIATA. Zaháňa rakovinu	64
KAPITOLA ŠIESTA. Trápených pieskom potešuje.....	64
KAPITOLA SIEDMA Vyslobodzuje z bolesti koliky.....	66
KAPITOLA ÔSMA. Udeľuje zdravie nemocou sťaženým.	67
KAPITOLA DEVIATA. Voz naložený vínom a iných na koni jazdiacich ochraňuje pred spadnutím	68
KAPITOLA DESIATA. Matka šťastínska prichádza na pomoc koňmi vláčeným	69
KAPITOLA JEDENÁSTA Zastavuje krvotok	69
KAPITOLA DVANÁSTA Obveselenie v zimnici	70
KAPITOLA TRINÁSTA Uzdravuje istého postaveného v suchotách	72
KAPITOLA ŠTRNÁSTA Uzdravuje vodnateľných.....	73
KAPITOLA PÄTNÁSTA Vytrnutí od škody ohňa.....	74
KAPITOLA ŠESTNÁSTA Pomáha dvom osobám, ktoré mali zahynúť vo vode.....	74
KAPITOLA SEDEMNÁSTA Mariánska moc kazí čarodejníctvo	75
KAPITOLA OSEMŇASTA Zdravím obdaruje jednu od svine ranenú, druhú koňom pošliapanú	75
KAPITOLA DEVÄTNÁSTA	76
Šesťročný pachol'a potlačený kolesom voza, druhé však ťažko ranený, ochráni od smrti	76
KAPITOLA DVADSIATA Panna, ktorá syna porodila, pomáha trpiacim pri pôrode	77
KAPITOLA DVADSIATA PRVÁ Na ženské choroby stonajúcim ženám žiadanú pomoc udeľuje	78
KAPITOLA DVADSIATA DRUHÁ Utišuje pálenie žalúdka.....	79
KAPITOLA DVADSIATA TRETIA Napomáha trpiacim na padúcnicu.....	79

KAPITOLA DVADSIATA ŠTVRTÁ Dnu trpiacich a rozličné choroby hojí	83
KAPITOLA DVADSIATA PIATA Pomáha dvom na celom tele opuchnutým	84
KAPITOLA DVADSIATA ŠIESTA Vredy sa uzdravujú	85
KAPITOLA DVADSIATA SIEDMA Istú vyslobodzuje z nebezpečenstva neštovic.....	86
KAPITOLA. DVADSIATA ÔSMA. Gombík, prsteň a kostičku z hrdla odstraňuje	86
KAPITOLA DVADSIATA DEVIATA Utišuje bolesti hlavy	88
KAPITOLA TRIDSIATA Lieči bolesti zubov a hrdla	89
KAPITOLA TIDSIATA PRVÁ Slepým udeľuje zrak a zaháňa bolesť očí	90
KAPITOLA TRIDSIATA DRUHÁ Dieťaťu sa rozväzuje prirastený jazyk a dvaja nemí hovoria.....	95
KAPITOLA TRIDSIATA TRETIA. Sluchom obdarení	96
KAPITOLA TRIDSIATA ŠTVRTÁ Hojí poranené ruky.....	97
KAPITOLA, TRIDSIATA PIATA Dve osoby od ťažkosti so srdcom sa vyslobodili	98
KAPITOLA TRIESIATA ŠIESTA Pomáha obťažným prietržou	98
KAPITOLA TRIDSIATA SIEDMA Uzdravuje boľavé nohy a pomáha istej dievčine, ktorá má od narodenia jednu nohu kratšiu.....	100
NASLEDUJE ROK PÁNA TISÍCI SEDEMSTÝ TRIDSIATY PIATY	106
KAPITOLA PRVÁ Niektorých vyslobodzuje od nastávajúcej smrti, iní, za mŕtvych pokladaní, sú mariánskou pomocou zachránení.....	106
KAPITOLA DRUHÁ Niektorím pomáha v ťažkých a zúfalých chorobách	108
KAPITOLA TRETIA Istej osobe Matička Bolesti udeľuje rozum.	113
KAPITOLA ŠTVRTÁ Uzdravuje porazených.....	114
KAPITOLA PIATA Zbavení od trápenia kameňa	114
KAPITOLA ŠIESTA Odháňa pálenie bolesti žalúdka.....	115
KAPITOLA SIEDMA Pomáha skrčeným údom	116
KAPITOLA ÔSMA Mnohým zastavuje nebezpečný krvotok, jedného, čo vracia krv, zachraňuje.....	117
KAPITOLA DEVIATA Zimnicou unavení sa občerstvujú	119
KAPITOLA DESIATA Matka Milosrdenstva chráni od utopenia	125
KAPITOLA JEDENÁSTA Dvom padnutým do studne prichádza na pomoc.....	126
KAPITOLA DVANÁSTA Matka Bolesti uzdravuje od koni ranených a istým pomáha pred splašenými koňmi	127
KAPITOLA TRINÁSTA Jeden nožom prepichnutý od nastávajúcej smrti je vytrhnutý, druhý jedom nakazený mariánskym liekom sa zachraňuje	128

KAPITOLA ŠTRNÁSTA V nebezpečenstve pôrodu ratuje Božia Rodička	129
KAPITOLA PÄTNÁSTA Nejaký človek z pomätenosti, iný z padúcnice sa vyslobodzujú	129
KAPITOLA ŠESTNÁSTA Šaštínska Lekárka istú od mnohých chorôb, inú od trasenia tela zbavuje.....	131
KAPITOLA SEDEMNÁSTA Pomáha od opuchlín	131
KAPITOLA OSEMŇASTA Matka bolesti hojí postihnutých vredmi	132
KAPITOLA DEVÄTNÁSTA Istú vyslobodzuje z nebezpečných neštovic	133
KAPITOLA DVADSIATA Vyslobodený z bolesti hlavy	134
KAPITOLA DVADSIATA PRVÁ Pomáha od bolesti zubov a žalúdka	134
KAPITOLA DVADSIATA DRUHÁ Zázračná Matička odháňa bolesti hrdla	135
KAPITOLA DVADSIATA TRETIA Vyslobodzuje od slepoty a bolesti očí.....	136
KAPITOLA DVADSIATA ŠTVRTÁ Hluchým napravuje sluch; vyslobodzuje z bolesti uší a zaviazaný jazyk rozvážuje	139
KAPITOLA DVADSIATA PIATA Odumierajúca ruka sa zachraňuje, dve matróny od bolesti srdca, tretiu od trasenia srdca vyslobodzuje	140
KAPITOLA DVADSIATA ŠIESTA Matka bolesti pomáha trpiacim bolesťami nôh	141
KAPITOLA DVADSIATA SIEDMA Predstavuje dve trestané osoby	144